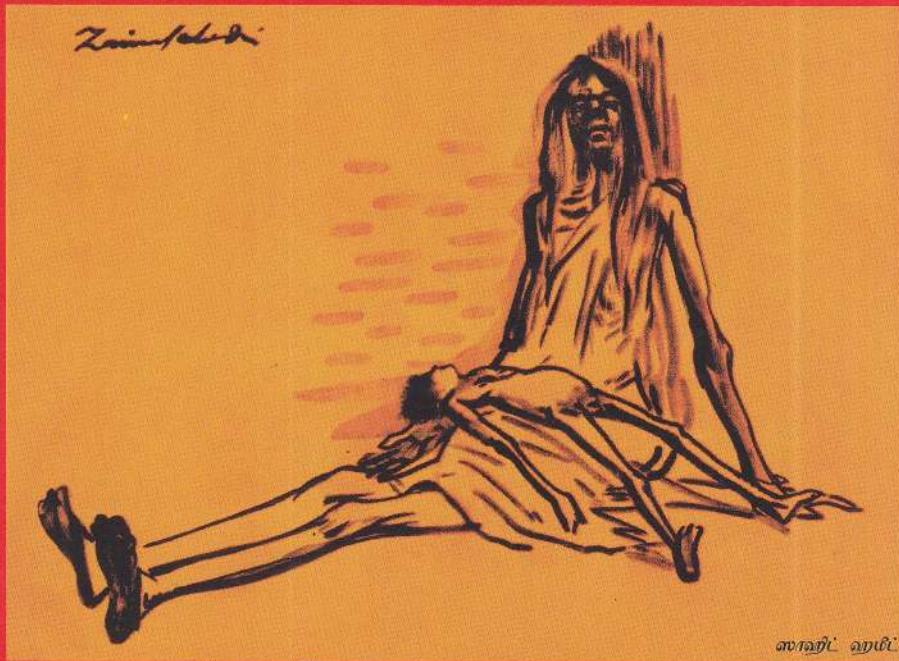

காலவெள்ளம்

நீர்த்தவ பொன்னணயன்

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய பேரவை

കാലവെள്ളാമ്പ്

നീറ്റു പൊൻണ്ണൈയൻ

വെളിയേറ്റു
ഇലങ്കൈ മുർപ്പോക്കുക് കലെ ഇലക്കിയ മന്ത്രം

நால் : காலவெள்ளம்
 நூலாசிரியர் : நீர்வை பொன்னையன்
 வெளியீடு : இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய
                           மன்றம்
                           18, 6/1, கொலிங்லூட் பிளேஸ்
                           கொழும்பு - 06
                           இலங்கை

விநியோகஸ்தர் / விற்பனையாளர்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
 202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11
 தொலைபேசி இல. 011 2422321

வெளியீட்டுத் திகதி: 19.09.2010

அச்சுப் பதிப்பு : ஆர்.எஸ்.ரி. என்டர்பிரைஸ்ஸஸ்
 (பிறைவேட்) விமிட்டட்
 114, டபிள்யூ.ஏ.சில்வா மாவத்தை,
 கொழும்பு 6,
 தொ.இல. 2501715

விலை : ரூபா 275/-

சமர்ப்பணம்

இவாத யுத்தத்தில் பலியான எமகு தாம்த்திருநாட்டுன் அனைத்து
 இன மக்களுக்கும்.

முன்றுரை

காலவெள்ளம் பத்து ஆக்கங்களைக் கொண்ட சிறுகதைத் தொகுதி ஜம்பதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து இன்று வரையான ஜம்பது ஆண்டு கால வெள்ளத்தில் அடிப்பட்டவை; எனது அனுபவங்கள். இந்த அனுபவங்கள் என்ஆழ்மனதில் புதைத்துகள். இவை ஒரு உன்னத் தேட்டம், என் அனுபவத் தேட்டத்திலிருந்து காலத்துக்கு காலம் மேல் கிளம்பி புத்தாக் கம் பெற்றவை என் இலக்கியப் படைப்புக்கள். இந்த ஜம்பதாண்டு கால கட்டத்தில், கடந்த மூன்று தசாப்தங்கள் எமது தாய்த்திரு நாட்டின் இருண்டகாலமாகும்.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக எமது தாய்த்திரு நாட்டில் இனவாத யுத்தம் கோரத் தாண்டவமாடியது. இந்த இனவெறி யுத்தத்தால் எமது நாட்டுப் பொருளாதாரம், கல்வி, கலை பண்பாடு, சமூகக் கட்டுக் கோப்பு, மனித விழுமியிங்கள் எல்லாம் தகர்க்கப்பட்டு, சர்வநாசமாக்கப் பட்டன. மக்களது ஜனநாயகம் சார்ந்த சகல உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்டன, பறிக்கப்பட்டன.

இந்த இனவாத யுத்தத்திற்கு முன்னர் எமது நாட்டில், சிங்கள, தமிழ் பிரதேசங்களில் ஓரளவு கருத்துச் சுதந்திரம் இருந்தது. கலை இலக்கியவாதிகள், ஊடகவியலாளர்கள் தமது கருத்துக்களை ஓரளவு வெளிப்ப தீர்த்தினர்கள். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தமது தளத்திலிருந்து தங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தக் கூடிய நிலை இருந்தது. அதே போல ஏனைய எழுத்தாளர்களும் தமது கருத்துக்களை முன்வைக்க முடிந்தது. மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கு இடமிருந்தது. ஊடகவியலாளர்களும் சுதந்திரமாக செய்திகளையும் தகவல்களையும், புலனாய்வுக் கட்டுரைகளையும், விமர்சனம் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டார்கள். அரச சமூக நடவடிக்கைகளை விமர்சித்து எழுத முடிந்ததது. ஆனால் இனவாத யுத்தம் முனைப்படைந்த பின்னர் கலை இலக்கியவாதிகளதும் ஊடகவியலாளர்களதும் சுதந்திரமும் ஜனநாயக உரிமைகளும் படிப்படியாகப் பறிக்கப்பட்டன.

முதலாளித்துவச் சமூகத்தில் கருத்துச் சுதந்திரம் ஓரளவுக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. அரசின் தவறுகளையும், மக்களது நலன்கள் பாதிப்பு றும் நடவடிக்கைகளையும், போக்குகளையும் எழுத்தாளர்களும், ஊடகவியலாளர்களும் சுட்டிக்காட்டக் கூடிய நிலைமை இருந்தது. விமர்சிக்க வும் கண்டிக்கவும் உரிமை இருந்தது.

சோஷலிலை சமூகத்திலும் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கு முக்கிய இடமிருந்தது. 'நாறு பூக்கள் மலர்ட்டும், நாறுகருத்துக்கள் முட்டி மோதட்டும்' என்று மாமேதை, மாலை சேதுங் கூறியுள்ளார். மகத்தான் அக்டோபர் புரட்சியின் தலைவரும், சோவியத் யூனியனில் சோசலிலை சமூகத்திற்கு பூர்வாங்க தளமிட்டவருமான உண்ணது தலைவர் லெனின் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். 'கட்சிக் கொள்கைகளை வசூக்கும் போதும் கட்சி நடவடிக்கைகளை முன்வைக்கும் போதும் நன்றாக விவாதித்து, சரியாக தர்க்கித்து முடிவெடுக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறியுள் என்று மாக்ஸிசமே தர்க்க வியலை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதானே. ஓர் ஆரோக்கயமான சமூகத்துக்குக் கருத்துச் சுதந்திரம் அத்தியாவசியம்.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக எமது நாட்டில் எத்தனை கலை இலக்கியவாதிகள், ஊடகவியலாளர்கள், புத்திஜீவிகள் அதிகாரத்திலுள்ள வர்களுக்கெதிராக மாற்றுக் கருத்துக்களை முன் வைத்தமைக்காக காணாமல் போயிருக்கின்றார்கள்; படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். சிலர் நாட்டைவிட்டே ஒடியிருக்கின்றனர். சிங்கள தமிழ் தேசியவாத யுத்தத் தின் ஆரம்ப காலகட்டத்திலிருந்தே சரியான ஜனநாயகம் சார்ந்த கருத்துக்களை முன்வைத்த கலைஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் ஊடகவியலாளர்களும் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

1977 இல் ஆட்சிபீடும் ஏறிய 'திருவாளர்' ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் அரசு இந்தப் 'புனித கைங்கரியத்தை' ஆரம்பித்து, தொடர்ந்து நடாத்தியது. யாழ் பல்கலைக் கழகமாணவரும் "மனிதன்" என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான திரு. விமலதாசன் என்பவரை முதன் முதலாக திரு. ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் ராணுவம் சூட்டுக் கொள்றது.

ஜே.ஆர். ஆரம்பித்து வைத்த பாசிச நடவடிக்கை வட புலத்தில் ஆயுதக் குழுக்களால் தொடரப்பட்டது. ஜனநாயகம் சார்ந்த கருத்தை முன் வைத்து அதற்காகப் போராடிய சிறந்த கவிஞரும், நாடகக் கலைஞரும் யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவியுமான செல்வி படுகொலை செய்யப்பட்டார். செல்வி வன்னிப் பிரதேசத்திலுள்ள மிகவும் பின்தங்கிய, விவசாயக் கிராமத்திலுள்ள அடிமட்ட வறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். செல்வி நீதிக்கும் நியாயத்துக்குமாகப் போராடிய பெண் போராளி, அதே போல் யாழ் பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீட உடற் கூற்று விரிவுறையாளர் ரஜனி திரணைக்கம் ஒரு தீவிர வாத ஆயுதக் குழுவால் பட்டப் பகவில் சூட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இவர் ஒரு தீவிரமான சமூகப் போராளி. ஆயுதக் குழுக்களின் மக்கள் விரோத நடவடிக்கைகளை, விமர்சித்து 'முறிந்த

பனை' என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்ட இருவரில் முதன்மையானவர். கருத்துச் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய ஒரு தீவிர சமூகப் போராளி படுகொலை செய்யப்பட்டார். 'புதிய தோர் உலகம்', நாவலின் ஆசிரியர் கோவிந்தன் (நோபேர்ட்) என்பவரும் ஒரு ஆயுதக் குழுவால் கொல்லப்பட்டார். 'ஸமு முரசு' பத்திரிகையின் ஆசிரியரும் தமிழர் நிதிய உரிமையாளருமான மயில் அமிர்தவிங்கம், விடுதலை பத்திரிகையின் ஊடகவியலாளர் சன்முகலிங்கம், தொழிலாளர் பாதை ஆசிரியர் குழு உறுப்பினர் திரு. தேவராசா, சிரேஷ்ட பத்திரிகையாளரும் மட்டுநகர் மாநகரசபை மேயருமான செழியன் பேரின்பநாயகம், நெல்லை நடேசன், ஊடகவியலாளர் சிவராம், கே. குகழுர்த்தி இலங்கை வாணோலி அறிவிப்பாளர் கே.எஸ். ராஜா, ரேவங்கி செல்வராஜா, தினமுரசு பத்திரிகையாளர் சின்னபாலா என்ற அழைக்கப்படும் பால நடராஜ ஐயர் ஆகியோர் பாசிஸ ஆயுதக் குழு ஒன்றால் சட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

இலங்கையில் மாத்திரமல்ல, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் தமிழ்பாளிஸ ஆயுதக் குழுக்களால் தமிழ் ஊடக வியலாளர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். 1996 ல் பிரான்ஸிலில் பாலசிங்கம் கஜேந்திரன் என்ற ஊடக வியலாளர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதார். கணடாவில் தாயகம் பத்திரிகை ஆசிரியர் ஜோர்ச் குருச்சேல், கணடிய தமிழ் சுதந்திர ஊடகவியலாளர் டி.பி. எஸ். ஜெயராச், கணடிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபன அதிபர் இளையபாரதி ஆகியோர் மீது கொடுரமான மிலேச்சுத்தனமான தாக்குதல் கள் நடத்தப்பட்டன.

தென் இலங்கையில் ஜே.ஆரின் பாசிச ஆட்சிக்காலத்திலிருந்து ஆரம்பித்த ஜனநாயகம் சார்ந்த கருத்துச் சுதந்திரப் பறிப்பும் ஊடகவியலாளர்கள் படுகொலைகளும் இன்றும் தொடர்க்கையாக நீண்டு வருகின்றன. ஜே.ஆரின் உலகமயமாக்கல் கொள்கையை விமர்சித்து டாக்டர் சரத் சந்ரா ஒரு நூலை எழுதினார். ஜே.ஆரின் கையாடகள் டாக்டர் சரத்சந்ராவை பொருளையில் வைத்து கடுமையாகத் தாக்கினார். படுகாயமடைந்த அவரை அழுக்கு நீர் வடிகால்வாயில் தூக்கிவீசிவிட்டுச் சென்றனர் ஜே.ஆரின் அடியாட்களால் யுத்தத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த பிரேமதாச காலத்தைய சிறந்த நாடகக் கலைஞரும் ஊடகவியலாளருமான றிச்சாட் டை சொயிஸா, ரோகணசூமார, லக்மல் சம்பத், திலக் ஷன், சண்டே லீடர் ஆசிரியர் லக்நத் விக்ரமதுங்க ஆகியோர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். பிரபல ஊடகவியலாளரும் கேவிச் சித்திரா வரைஞருமான (காட்டுனிஸ்ட்) பிரகீத் எகலிய கொடா காணாமல் போனார். பிரபல சிங்களத் திரைப்படத் தெறியாளரான பிரசன்ன விதான யுத்தம் சம்பந்தமாக

'புரசந்த கருவர்' என்று ஒரு திரைப்படத்தைத் தயாரித்தார். இத்திரைப்படம் கடுமையான தணிக்கைக்குள்ளாக்கப்பட்டது. 'அக்ஷரய்' என்ற மற்று மொரு திரைப்படத்தை நெறிப்படுத்தித் தயாரித்தார். பிரசன்ன விதான இது ஒரு நீதியரசின் தரக்குறைவான நடவடிக்கைகள் பற்றி விமர்சிக்கின்ற திரைப்படம். இது இன்று வரை தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. இதே போல, எமது நாட்டில் ஜனநாயகம் சார்ந்த கருத்துச் சுதந்திரப் பறிப்பும், படுகொலைகளும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இனவெறி யுத்தகாலத்தில் தோன்றிய போர்க் கால கலை இலக்கியப் படைப்புக்களை மூன்று பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம். போராளி களால் தமது கள் அனுபவங்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு புனையப்பட்ட படைப்புக்கள், இவை பொது மக்களுக்குப் போதியளவு கிடைக்கவில்லை. இரண்டாவதாக, போரைப் பார்வையாளர்களாக நின்று பார்த்துப் புனையப்பட்ட படைப்புக்கள், மூன்றாவதாக, போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களால், தாங்கள் பெற்ற அனுபவங்கள், இவற்றை நேரடியாகப் பார்த்து அனுபவித்த மக்களுக்கு ஏற்பட்ட அவலங்கள் இழப்புக்கள் இவற்றின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்ட உந்துதலால் புனையப்பட்டபடைப்புகள்.

இயக்கங்களிலுள்ள சில போராளிகளாலும், அவ்வியக்கங்களைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்களாலும் ஆக்கங்கள் புனையப்பட்டன. இவை இயக்கங்களால் நடத்தப்பட்ட பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தன. அதே வேளை ஒரே இயக்கத்துக்குள்ளேயே உள்ள முரண்பாடுகள், அடக்குமுறைகள், மோதல்கள், அழிப்புக்கள் ஆகியவற்றை அடிநாடமாகக் கொண்டு புனையப்பட்ட கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள், எதிர்ப்பிலக்கியப் படைப்புக்களாகவே கொள்ளப்பட்டன. இந்த எதிர்ப்பிலக்கியப் படைப்புக்கள் வெளியே வரவில்லை. அனைத்தும் அப்படியே அழுகப்பட்டன. மாற்றுக் கருத்துக்களையும், ஜனநாயகம்சார்ந்த உரிமைகளையும் கொண்ட கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் மறைக்கப்பட்டன. இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டன. அழித்தொழிக்கப்பட்டன.

இயக்கங்களுக்கிடையேயுள்ள மோதல்களினால் ஏற்பட்ட அழிவுகளையும், அழிப்புக்களையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட படைப்புக்கள் புனையப்பட்டபோதும் இவற்றை வெளியிட சில ஊடகங்கள் தயங்கின. சில மறுத்தன. காரணம் கேட்ட பொழுது தாங்கள் இயக்கங்களைப் பகைக்க விரும்பவில்லை என்று கூறப்பட்டது. ஆயுதக் குழுக்களதும் அரசு படையினரதும் அத்துமிற்களையும் மக்கள் விரோத நடவடிக்கை

ளையும் அம்பலப்படுத்துகின்ற விமர்சிக்கின்ற படைப்புகளை சில ஊடகங்கள் வெளியிட மறுத்தன. அதே வேளை சிங்கள இனத்தைத் திட்டுகின்ற தாற்றுகின்ற இனவாத ஆக்கங்களையும் பெரும்பாலான தமிழ் ஊடகங்கள் வெளியிட்டு இனக்குரோத்தை வளர்த்தன. தமிழ் தேசிய வெறியை ஊட்டின. இதே பாணியில் தமிழ் இனத்தை இழிவுபடுத்துகின்ற தூசிக்கின்ற, இனக்குரோத ஆக்கங்களையும், பொய்த் தகவல்களையும் சிங்கள ஊடகங்கள் வெளியிட்டு இனவாதத்தை வளர்த்தன. சிங்களதேசிய வெறியை ஊட்டின. அப்படியிருந்தும் இரு தரப்புகளிலுமிருந்தும் எதிர்ப்பிலக்கியப் படைப்புகள் தெட்டந் தெளியனாய் வரத்தான் செய்தன. இரு தரப்புகளிருந்தும் இன வாதத்துக்கு எதிரான, போருக்கு எதிரான, இன ஜக்கியத்தையும் சமாதானத்தையும் வலியுறுத்துகின்ற கலை இலக்கியப்படைப்புக்கள் வரத்தான் செய்தன.

கடந்த காலங்களில் நான் அனுபவித்த துன்பதுயரங்களும், நான் பங்குபற்றிப் பெற்ற போராட்ட அனுபவங்களும், இதனால் நான் பெற்ற தாக்கங்களும் மன எழுச்சிகளும் என் ஆழ்மனாதில் புதைந்துள்ளன. இவற்றில் சில காலத்துக்குக் காலம் மேற்கிளம்பி, கருவாகி, உருவாகி பிரசவிப்புக்கான மனோ அவஸ்தையை, தவிப்பை, உந்துதலைக் கொடுக்கின்றன. இந்த மனோ எழுர்ச்சியில், உந்துதலில் பிறந்த சில ஆக்கங்களே "கால வெள்ளம்" என்ற தொகுதியில் அடங்கியுள்ளன. இதற்கு ஏற்றவைகயில் தான் இத் தொகுதியின் அட்டைப்பட ஓவியத்தை நான் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்.

1943 காலகட்டத்தில் இந்தியாவின் கலாசாரத் தொட்டில் என்றழைக்கப்படுகின்ற வங்காளத்தில் ஒரு பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. இப்பஞ்சத்தை வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டு ஏற்படுத்தியவர்கள், அன்று இந்தியாவில் ஆட்சி அதிகாரத்துவிருந்த பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகள். இப்பஞ்சத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெண்களும் சிறுவர்களும்தான். ஒரு தாயையும்பிள்ளையையும்குறியீடாக வைத்து, வங்கத்தின் பிரபல ஓவியர் ஸாகிட் ஹமீட் அவர்கள் ஒரு ஓவியத்தைத் தீட்டியுள்ளார். எமது தாய் மன்னில்லன்று தசாப்த காலமாக நடைபெற்ற இனவாதயுத்தத்தில் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெண்களும் சிறுவர்களும் தான். இதன்குறியீடாகத்தான் வங்க ஓவியர் ஜாகிர் ஹுமசெயினின் ஓவியத்தை 'காலவெள்ளம்' என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதிக்குத் அட்டைப்படமாகத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்.

எனது எழுத்தைப்பொறுத்தவரை தொழிலாளர்கள் விவசாயிகள் பொதுமக்களுது வாழ்வாதாரத்துக்கான போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும்

படைப்புக்களை ஆக்கிவருகிறேன். அதே வேளை கடந்த மூன்று தசாப் தங்களாக இனவாத யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்த இன வெறியுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களது ஆவணங்களையும் இழப்புகளையும் பார்த்து, பங்குபற்றி அனுபவித்த உணர்வுகளின் உந்துதலால் சில ஆக்கங்களைப் புணைந்துள்ளேன். புனர் ஜென்மம், ஜீவநாதம், வெண்புறா, வேட்டை, ஜென்மம், ஆறுடிநிலம், காவியமானான், பேய்களும் பிசாககளும், வீடு முதலிய கதைகளைப் புணைந்துள்ளேன். இவற்றைப் பிரசரிக்க சில ஊடகங்கள் தயங்கின, சில மறுத்தன. ஆனால் நான் எனது படைப்பாக்கத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டு தானிருக்கின்றேன்.

'கால வெள்ளம்' என்ற இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் தரிசனம், முனைப்பு ஆகிய இரு சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. இவை இரண்டும் ஜம்பதிலிருந்து ஜம்பத்தேழுவரை கல்கத்தாவில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கையில், நான் நேரடியாகப் பங்குபற்றிய போராட்டங்கள் இரண்டில் பெற்ற அனுபவங்களின் உந்துதலில் பிரசவித்தவை ஜம்பத்தேழு அறுபதில், சன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரியில் நான் தற்காலிகமாக ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் ஏற்பட்ட அனுபவம் போலிகள் படைப்பை உருவாக்க உந்துலாக இருந்தது. கண்டா மாப்பிள்ளையால் வஞ்சிக்கப்படுகின்றான் ஒரு பெண். தனது சயமுயற்சியில் கிடைத்த அரசாங்க உத்தியோகத்தையும் தூக்கி வீசிவிட்டு, தன் ஒரே குழந்தையுடன் தற்துணிவோடு தாயகம் திரும்பும் அப்பெண்ணின் கதையே தகர்வு. கால வெள்ளம், தெளிவு ஆகிய ஆக்கங்களில் நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் பெற்ற அனுபவங்களில் இரண்டு சம்பவங்கள் படைப்பாக்கம் பெற்றுள்ளன. மூடுதிரை, வீடு, காவியமானான், பேய்களும் பிசாககளும், ஆகிய ஆக்கங்களில் போர்க்காலச் சம்பவங்கள் ஆக்கங்களாக உருப்பெற்றுள்ளன.

கால வெள்ளம் சிறுகதைத் தொகுப்பு எனது எட்டாவது தொகுதி. முன்னைய ஏழு தொகுதிகளையும் ஆர்வத்துடன் ஏற்றுக் கொண்ட என் ஆத்மநேய வாசக நெஞ்சங்களாகிய உங்களுக்கு இதைச் சமர்பிக்கின்றேன்.

நீர்வை பொன்னையன்

18, 6/1, கொலிங்கூட் பிளேஸ்
கொழும்பு 06
இலங்கை

பொருளடக்கம்

1. காலவெள்ளம்	1
2. போலிகள்	10
3. தரிசனம்	27
4. தகர்வு	33
5. வீடு	54
6. மூடுதிரை	62
7. காவியமானான்	79
8. தெளிவு	89
9. முனைப்பு	103
10. பேய்களும் பிசாககளும்	129
நீர்வையின் படைப்புகளும் சமூக இயங்குதளமும்	138

காலவிவளம்

‘அவன் எங்கையடா?

அவரது ஆவேசக் குரல்
அப்பிரதேசத்தை ஆக்கிரமிக்கிறது.

வேலுபொடியன்றை முச்சந்தியில்
கூடி நிற்கின்ற வர்களுக்குத் திணைப்பு.

ஊரின் தென்மேற்கிலுள்ள
புறம் போக்கு நிலத்தில் பெருங்கலட்டி..

பெருங்கலட்டியிலுள்ள
பற்றைகளுக்குப் பின்னால் காலைக்
கடனை முடித்தபின்பு, ஒவ்வொருவராக
வந்து, வேலுப் பொடியன்றை
முற்சந்தியில் கூடுவர். அவர்கள்
எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு குட்டி
பார்ஸிமென்றை நடத்திவிட்டுத்தான்
தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வது வழகம்.

குடும்ப விவகாரங்கள், ஊர்
பிரச்சினைகள், குடுக்கல் வாங்கல்
பிணக்குகள், ஊர் வம்புகள், நாட்டு
நடப்புகள், அரசியல் போன்ற
விவகாரங்கள் தான் அந்தப்
பார்ஸிமென்றில் பேசப்படும்.

போதிய ஆட்கள் வந்து சேர்ந்து
விட்டனர்.

இன்னும் பார்ஸிமென்ற
தொடங்கவில்லை.

‘அவன் எங்கையடா?’

அவரது ஆவேசக் குரல் அங்கு கூடி நின்றவர்களைத் தின்றடிக்கின்றது.

'அவன் ஆராயிருக்கும்?'

'அவன் ஆராயிருந்தாலென்ன. இண்டைக்கு அவன்ரை பாடு அதோ கெதிதான்.'

முச்சந்தியில் கூடி நிற்கின்ற ஒவ்வொருவர் மனதிலும் ஒவ்வொரு விதமான எண்ண அலைகள்.

'அந்தப் பிராமணப் பயல் எங்கையடா?'

இடுப்பில் நாலு முழுக் கதர் வேட்டி, தோளில் கதர் சால்வை. தலையில் குடும்பி. கையில் எந்த நேரமும் ஒரு மஞ்சள் நிற துணிப்பை. இளமைத் தோற்றம் எலுமிச்சை பழநிறம்.

தொழில், ஊர் சேவை.

அவன் பிராமணனல்ல. அது பட்டப் பெயர்.

'அட அந்த அப்பாவி யார்?'

ஒருவர்.

'முடிஞ்சுது. இண்டைக்கு அந்த வேதவனத்தின்ரை பாடு அதோ கெதிதான்'

மற்றவர்.

'அந்த அப்பிராணி மிதிச்ச இடத்துப் புல்லும் சாகாதே.'

'தன்ரை வாழ்க்கையை ஊர் சேவைக்காக அர்ப்பணிச்ச பொடியனாச்சே. அதுக்கா இந்தப் பேரிடி?'

'நேற்றுப் பொழுது படேக்கைதான் அந்த வேதவனமும், இவர் பெரியண்ணெயும் கலகலப்பாய் கதைச்ச, சிரிச்சப் பேசிக்கொண்டு போனதை நான் பாத்தன்.'

வேலுப்பிள்ளை.

'பெரியண்ணை எண்டு தான், அந்த ஊரிலை உள்ள சிறுவர் தொடக்கம், பெரியவர்கள் வரை, தில்லையெம்பலத்தை உரிமையோட வாஞ்சையுடன் அழைக்கின்றார்கள்.'

'நேற்றென்ன, மூண்டு நாட்களாய், எங்கடை ஊரின் வடமேற்குப் புறத்திலுள்ள காந்தி நகரிலை, வேதவனம் ஒரு பெரிய மகாநாட்டை நடத்தினார். அது வெற்றிகரமாய் நடந்து முடியிறுத்துக்கு, பெரியண்ணை மும்முரமாய் அலுவல் பார்த்தவர்.'

'வேதவனத்தின்ரை வலது கையாய், மூண்டு நாட்களும் பெரியண்ணை கடுமையாய் செயல்பட்டார். அப்பிடிப்பட்ட அவர், இண்டைக்கு வேதவனத்தைத் துலைச்சுக்கட்டத் துடிக் கிறாரோ.'

கணபதிப்பிள்ளை மனம் வெதும்பிக் கூறுகின்றார்.

சவாரிச் செல்லன்ரை பூவரசம் வேலி.

வேலியிலுள்ள பூவரசம் கதியால் ஒன்றை, பெரியண்ணை துள்ளி எட்டிப்பிடித்து, இடுக்கி இரண்டாய் முறிக்கின்றார்.

'இண்டைக்கு என்னநடக்கப்போகுதோ?'

முச்சந்தியில் கூடி நிற்கின்றவர்களுக்குப் பதட்டம்.

'இந்தப் பெரியண்ணைக்கு என்ன புடிச்சிட்டுது? இவர் ஏன் இப்பிடி அட்டகாசம் பண்ணிறார்?'

அவர்கள் மனதில் கேள்வி.

'எங்கடை ஊரிலை மூண்டு நாட்களாய் மறுமலர்ச்சி மகாநாட்டை சிறப்பாய் நடத்தி முடிச்சார்' வேதவனம்.

நேற்றுத்தான் மகாநாட்டின் கடைசிநாள்.

நேற்று மகாநாட்டில் பங்குபற்றிய எல்லாருக்கும் சமபந்திப் போசனம். அதையும்கூட, பெரியண்ணை நின்டு மும்முரமாய் நடத்தி முடித்தார்.

'அப்படிப்பட்டவருக்கு இண்டைக்கு என்ன புடிச்சிட்டுது? ஏன் இப்பிடி அட்டகாசம் பண்ணிறார்?'

பெரியண்ணனின் நெருங்கிய நண்பன் சண்டியன் சண்முகத்தைக் கேட்கின்றார், பாஞ்சான் கந்தையா.

'இப்ப இவர் பெரியண்ணை ஏன் வேதவனத்தை அடிச்ச முறிக்கத் துடிக்கின்றார்?'

கார்த்திகேசவின் கேள்வி.

மறுமலர்ச்சி மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்த இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிரதிநிதிகள் எல்லாருக்கும், எங்கடை ஊர் மக்கள் ஒண்டு சேர்ந்து, மூண்டு நாட்களும், மூண்டு நேரமும் உணவளித்தம்.

மகாநாட்டு மண்டபத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள மூண்டு வீடுகளையும் எடுத்தம். காலை, பகல், இரவு உணவு வகைகளை அந்த மூண்டு வீடுகளிலும் சமைத்து வழங்கினம். அரிசி, காய் கறி வகைகளைச் சேர்ப்பதில் பெரியண்ணை தான் முன்னுக்கு நின்டு செயல்பட்டார். அவரது தலைமையில்தான் 'சாப்பாட்டு' சபை 'களும் சிறப்பாய் நடந்தது. எங்கடை

ஊரிலை நடக்கிற நன்மை தீமைகள் எல்லாம், பெரியண்ணை யின்றை தலைமையில் தான் நடந்து வருகின்றன.

‘அவன்றி அனுவும் அசையாது. ‘அதைப்போல பெரியண்ணையின்றி எந்தப் பொதுக்காரியமும் நடைபெறுவதேயில்லை. எங்கடை மக்களுக்காகப் பெரியண்ணை தன்னைப் பூரணமாக அர்ப்பணித்துள்ளார்.

எங்கடை ஊர்க்கட்டுப்பாட்டை எவரும் மீறி நடக்க முடியாது. அதுக்குப் பெரியண்ணை எள்ளளவும் இடம் கொடார்.

பெரியண்ணை தனிக்கட்டை. திருமணம் முடிக்காத ஐம்பது வயது பிரமச்சாரி.

பெரியண்ணனுக்கு ஐந்து சகோதரிகள். அவர் தான் குடும்பத்தில் மூத்தவர்.

அவரது இளம் வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்து விட்டார்.

குடும்பச் சமை அவரது தலையில்.

போதிய நிலபுலன்களை அவரது பெற்றோர் விட்டுச் சென்றிருந்தனர்.

கஷ்டப்பட்டு உழைத்து தன் ஐந்து சகோதரிகளையும் கரை சேர்த்துவிட்டார்.

அவருக்கு கல்யாண வயசு கடந்துவிட்டது.

இப்போ அவர்கட்டைப் பிரமச்சாரி.

பெரியண்ணை எப்படி கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும், அவர் பொது வேலைகளில் ஈடுபடுவதில் என்றுமே பின் நின்றதில்லை.

அவரது தோட்டத்தில் வேலை செய்வதற்கு நீர் முந்தி, நான் முந்தி என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஜயாவத்தை, நாவலடி போன்ற குறிச்சிகளைச் சேர்ந்த எட்டுப் பத்துப் பேர் முன்வருவார்கள்.

பெரியண்ணையின் தோட்டத்தில் வேலை செய்கின்ற குடும்பங்களுக்கு, அவர்கள் செய்யும் வேலைக்கு பெரியண்ணை ஒரு நாளும் கூவி கொடுப்பதில்லை.

அவர்களுக்கு சாப்பாடு தாராளம். காலையில் குரக்கன் புட்டு அல்லது ‘கூப்பன்மாப்’ புட்டும் மரவள்ளிக்கிழங்குக் கறியும், தேத்தண்ணி சீனியுடன். மத்தியானம் நெல்லரிசிச் சோறும் இரண்டு மூன்று கறிகளும்.

அவரது ‘குடிமக்களின்’ நன்மை தீமைகளில் பெரியண்ணை பங்கெடுப்பார். இறப்புப் பிறப்புக்கள், திருமணங்கள் போன்ற காலங்களின்போது, பெரியண்ணை தான் செலவுப் பொறுப்பு. தாராளமாய் பெரியண்ணை தனது பணத்தைச் செலவு செய்வார்.

சித்திரை புதுவருசப்பிறப்பு, தீபாவளிப் பண்டிகைக் காலங்களில் பெரியண்ணை தன் குடிமக்களுக்கு புது உடுபுட வைகள் கொடுப்பது வழக்கம். ஆண்களுக்கு நான்கு முழக் ‘காரிக்கன்’ வேட்டிகளும், சிறுவர்களுக்கு நரமுண்டுத் துண்டுகளும், சிறுமிகளுக்கு சித்தைச் சட்டைகள், பெண் களுக்கு ‘காடுவெட்டி’ச் சேலைகளும் கொடுப்பார். எல்லோரும் பெரியண்ணை வீட்டுக்கு வந்து உடுப்புகளை வாங்கிச் செல்வார்கள்.

புதுவருடக் கைவிஶேசம் தலைக்கு ஒரு ரூபா.

குடிமக்களின் கலியாணவீடு, மரண வீடு, நோய்நொடிக் காலங்களில் பெரியண்ணை பார்த்தும் பாராமல் செலவு செய்வார்.

ஊரில் உள்ள கோவில்களின் கட்டுமான திருப்பணி வேலைகளிலும் பெரியண்ணை முன்னின்றுமைப்பார்.

கிராமத்தில் ஏற்படும் பிணக்குகளையும், சண்டை சச்சரவு களையும் தனது அதிகாரத்தையும் சமயோசித புத்தியையும் பாவித்து தீர்த்து வைப்பார். இதற்குக் கிராம மக்கள் பெரியண்ணையைத்தான் எதிர்பார்ப்பர்.

எங்கள் ஊரின் ஒற்றுமை, கட்டுக்கோப்பு, முன்னேற்றம் ஆகியவற்றில் பெரியண்ணை எப்பொழுதும் கண்ணும் கருத்துமாக அக்கறை செலுத்தி வருகின்றார்.

எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்த ஆசாரி கந்தசாமி, கோவில் தேர் செய்ய சிங்கப்பூர் சென்றார்.

மூன்று வருடங்களின் பின் அவர் பெரும் பணக்காரனாக திரும்பி வந்தார்.

பணக்கார ஆசாரி கந்தசாமி ஊரில் எவரையும் மதிப்பதில்லை.

ஆசாரி கந்தசாமியின் தந்தை திடீர் என மாரடைப்பால் இறந்துபோனார்.

தந்தையின் செத்தவீட்டை பெரும் டாம்பீகமாகச் செய்து தனது அந்தஸ்தை நிலைநாட்ட எண்ணினார் கந்தசாமி.

தேர் சாயலில் பாடை கட்டப்பட்டது.

கரையூரில் இருந்து ஜந்து கூட்டம் பறை மேளம் கொண்டு வரப்பட்டது.

இதைத் தடுக்க பெரியண்ணராக்கள் முயற்சித்தனர். பலனில்லை.

பொலிஸ் காவலுடன் பிரேதம் எடுக்கப்பட்டது.

சில நாட்களின் பின் ஆசாரி கந்தசாமி தனது வில் வண்டியில் யாழ்ப்பாணப் பெரியபட்டனைம் சென்றிருந்தார்.

ஆசாரி வீடு திரும்பும்பொழுது நள்ளிரவாகிவிட்டது.

ஙங்கள் ஊர் தெற்கெல்லையில் உள்ள கூத்தாடுவான் குளத்தடியில் நான்கைந்து பேரின் நடமாட்டம்.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக கறுவல் கொத்தான் காலைக் கடன் முடிக்க வயல் வெளியிலுள்ள அலரிப்புட்டிக்குச் செல்கின்றான்.

கூத்தாடுவான் குளத்தடியில் தேடுவாற்ற நிலையில் ஒரு வில்லு வண்டில்.

மாடுகளைக் காணவில்லை.

முனகல் சத்தம்

ஙங்கிருந்து வருகிறது?

வில்லு மதகின் கீழிருந்துதான் முனகல்.

சுற்றப்பட்ட புல்பாய்க்குளிருந்துதான் சத்தம் வருகின்றது.

வழிப்போக்கர் இருவரின் உதவியுடன் சுற்றப்பட்ட புற்பாய் வெளியே எடுக்கப்படுகின்றது.

அடிகாயங்களுடன் ஆசாரி கந்தசாமி.

ஒரு மாதத்திற்கு மேல் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ் பத்திரி யில் படுத்த படுக்கையாக கந்தசாமி.

கந்தசாமியின் கைகால்கள் சரியாகச் செயல்பட மறுக்கின்றன.

நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாக கந்தசாமியால் வெளியே நடமாட முடியவில்லை.

பொலிஸ் வந்தது.

விசாரணை நடந்தது.

பலன்?

பெரியண்ணையாக்கள் தான் தன்னை அடித்து முறித்தது என்று, ஆசாரி கந்தசாமிக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

பயம் காரணமாக கந்தசாமியால் வாய்திறக்க முடிய வில்லை.

அடித்தவர்கள் யார் என்று தனக்குத் தெரியாதென திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டார் ஆசாரி கந்தசாமி.

‘பெரியண்ணை’

‘என்ன வேதவனம்?’

‘உங்கடை உதவியாலை நேற்றும் இண்டைக்கும் எங்கடை மகாநாடு சிறப்பாய் நடந்தது. நாளைக்கு மகாநாட்டு கடைசி நிகழ்ச்சி. அதுதான் மிக முக்கியமானது. அதன் வெற்றியும் சிறப்பும் உங்கடை ஒத்துழைப்பிலைதான் தங்கிக்கிடக்கு.’

‘அதென்ன?’

‘மகாநாட்டின் உச்சகட்டம் தான் சமபந்திப் போசனம்

‘அதுக்கு நான் என்ன செய்யக்கிடக்கு?’

‘உங்கடை ஊரிலையுள்ள கம்பன் புலக் குறிச்சி ஆட்களின்றை பகுதியைச் சேர்ந்த ஏழேட்டு பேர் இந்த இரண்டு நாள் மகாநாட்டிலை பங்குபற்றியிருக்கினை. அவை யோடை நாவலடியைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ் பத்திரி அற்றெறன்டன் பசுபதியும், கம்பன் புலக்கைச் சேர்ந்த மெக்கானிக் இராசதுரையும் இரண்டு நாள் மகாநாட்டிலையும் பங்குபற்றியிருக்கினைன்.’

‘அப்பிடியா எங்கள் ஒருதருக்கும் தெரியாமல் போச்சே. என்னாலை நம்புமுடியேல்லை.’

வியப்புடன் கூறுகின்றார் பெரியண்ணை.

‘அவை ஆட்களை ஆட்களாய் சேர்ந்து இருந்தினை. அதைப்போலை நாளைக்கு நடக்கிற சமபந்திப் போசனத் திலையும் அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த சில ஆட்களும் பங்குபற்றினால்...’

‘என்ன பேய்க்கடை கதைக்கிறாய்? எங்கடை ஊராக்களுக்கு இது தெரிய வந்தது, பெரிய பிரச்சினையாய் போகும். எங்கடை ஊர்க்கட்டுப்பாடு?’

‘அதில்லை பெரியண்ணை, நேற்றும் இண்டைக்கும் நாங்கள் பாடுபட்டது வீணாய்ப்போகும்.’

‘அப்பெண் செய்கிறது?’

‘ஐயாவத்தை, நாவலடியைச் சேர்ந்த மூன்று நாலு பேர் சமபந்தி போசனத்திலை பங்குபற்றினால் நல்லாயிருக்கும்.’

காலவெள்ளம்

‘எங்கடை ஊராக்கள் என்ன சொல்லுவினமோ...’

பெரியண்ணை எங்கடை ஊர் இளம் பொடியளோடை நாங்கள் கதைச்சிருக்கிறம். அவை எல்லாருக்கும் சம்மதம். எங்கடை ஊர் பெரியாக்களை நீங்கள் தான் ஒரு மாதிரி சமாளிக்கவேணும்.’

‘இளசுகள் தான் முக்கியம். எங்கடை ஊர் முன்னேற்றத் துக்கு அவங்கள் தான் முன்னுக்கு நின்டு பாடுபட்டுமைக் கிணை. அவையோடை ஒத்துழைக்காட்டி எங்களாலை ஒண்டும் செய்யேலாது. இந்த விசயத்திலை அவையோடை நாங்கள் பட்டும் படாமலும் சேர்ந்தோட வேண்டியதுதான்.’

‘சரி, ஊராக்கள்?’

‘பெரியண்ணை, நீங்கள் நினைச்சால் அவையளைச் சமாளிச்சுப் போடுவியள்.

‘வேதவனம் நீ ஆரையாவது கேட்டுப் பார்த்தியா?’

‘நான் நாலைஞ்சு பேரைக் கேட்டன். அவை பயத்திலை தயங்கிக் கொண்டிருக்கிணை.

‘நீங்கள் சம்மதிச்சால், அந்த நாவலடி சரவணையும், கம்பன் புலத்து காத்தியும், தாங்கள் தயார் எண்டு சொல்லினை. நீங்கள் என்ன சொல்லிறியள்?’

‘இனி என்ன செய்யிறது? அப்ப சரி. காரியம் ஒப்பேற வேணுமே.’

‘அப்ப நாங்கள் அவையளைக் கூப்பிடுகிறம்.

‘ஆனா ஒண்டு வேதவனம்.’

‘என்ன பெரியண்ணை?’

‘சரவணையாக்களைத் தலைப்பந்தியிலை இருத்தாதை யுங்கோ. அவையளை, பந்திக்கு இடையிலையும், தொங்க விலையும் ஆக்களோடை ஆக்களாய் இருத்துங்கோ. நான் அந்தப் பக்கம் வரேல்லை.

மறுமலர்ச்சி மகாநாடு சமபந்தி போசனத்துடன் வெற்றி கரமாய் நடந்து முடிந்தது.

மகாநாட்டு முடிவிலை நடந்த சமபந்தி போசனம் பற்றி, ஊரிலை இரவிரவாய் பலவகையான கதைகள் புகைந்தன.

இந்த விவகாரம் விடியது, விடிய முந்தி பெரியண்ணை காதிலும் விழுகின்றது.

காலையிலேயே பெரியண்ணையின் அட்டகாசம் வெடித் தது.

‘அவன் எங்கையடா?’

‘அந்தப் பிராமணப்பயல் எங்கை போட்டான்டா?’

‘அவனை இண்டைக்கு நான் அடிச்ச முறிக்கிறன். அவன்றை குடும்பியை அறுத்தெறியிறன். அவன் எங்கை போட்டான்டா?’

அரை மணி நேரத்துக்கு மேல், பெரியண்ணை, வேலுப்பொடியன்றை முச்சந்தியிலை நின்டு

அட்டகாசம் பண்ணிக் கமறுகின்றார்.

கமறிக் களைத்த பெரியண்ணை தன் வீட்டுக்கு செல்கின்றார்.

‘அண்ணை அந்த வேதவனத்தை அடிச்ச முடிச்சுப் போட்டியே?’

சகோதரி அன்னம் கேட்கின்றாள்.

‘பாவம், அது இப்ப எந்த ஆஸ்பத்திரியிலை கிடக்குதோ? நீயும் வாறியே போய்ப்பாப்பம்.’

அன்னத்தின் பேச்சில் கிண்டல்

‘அவன் என்றை கண்ணிலை பட்டாளெண்டால் தெரியும், அவன் படுகிற பாட்டை ’

‘திண்ணைப் பக்கம் ஒருக்காதிரும்பிப் பாரண்ணை’

கேவியாக அன்னம்

திண்ணைக்குக் கட்டியிருக்கின்ற கிடுகுத் தட்டி மறைவில் வேதவனம்.

‘நீ இஞ்சையா இருக்கிறாய்?’

ஆச்சரியமாய் பெரியண்ணை.

‘வேலுப்பொடியன்றை முச்சந்திப் பக்கம் போகாதை.’

‘வேம்படி வயிரவர் கோயிலுக்குப் பின்னாலை போற ஒற்றையடிப் பாதையாலை போ.’

‘நீதானே எனக்குச் சொன்னாய் பெரியண்ணை’

‘அப்ப அவன் எங்கை?’

பிரேலிகள்

நீ இஞ்சை ஏன் வந்தாய்?
 உனக்கிஞ்சை என்ன வேலை?
 இப்பவே போய்த் துலை!
 அவரைக் கண்டதும்
 அதிபர் அருணாசலத்துக்கு
 கொதிப்பு.
 ஆக்ரோஷமாய்க் கத்துகின்றார்
 அதிபர் அருணாசலம்.
 மகாவிங்க மாஸ்டருக்கு
 பதட்டம்.
 மெளனியாய் நிற்கின்றார்
 இரண்டாம் தவணை விடுமுறை
 முடிந்துவிட்டது.
 இன்று தான் கல்லூரி தொடக்கம்.
 வகுப்புகள் இன்னும்
 ஆரம்பிக்கவில்லை.
 மாணவ மாணவிகள்
 கூட்டம் கூட்டமாய்
 வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.
 அவர்களுக்கு குதூகலம்.
 அவர்கள் ஆரவாரம்.
 ஒரு மாதத்துக்கு முன்னம்
 நான் உனக்கு

என்ன சொன்னான்?
 உனக்கு இந்த உத்தியோகம்
 எள்ளாவும் சரிவராது.
 எங்கடை கல்லூரி
 ஒரு கல்விக் கோயில்.
 உன்போன்ற உலுத்தருக்கு
 இஞ்சை இடமில்லை.
 இனி இஞ்சை நீ வராதை
 இப்பவே போய்த்துலை.
 அன்று நான் உனக்கு
 சொன்னனான் தானே "
 மகாவிங்க மாஸ்ரர்
 கூனிக் குறுகி நிற்கின்றார்.
 "இப்பநீ இஞ்சை வந்து
 நிற்கின்றாய்.
 இப்பவே போய்த்துலை
 இந்த இடத்திலை நிக்காதை '
 மகாவிங்க மாஸ்ரருக்கு
 மலைப்பு.
 இந்தக் கல்லூரியிலை
 தொடர்ந்து தான்
 படிப்பிக்க முடியும் என்ற
 எதிர்பார்ப்புடன்தான்
 இன்று அவர்
 வந்துள்ளார்.
 அவரது எதிர்பார்ப்பு
 நிறைவேறுமா?
 அது அவருக்கே கேள்விக்குறி.
 "பெற்றார்கள் எல்லாரும்
 எங்களை நம்புறார்கள்.
 அதனால் தான் அவர்கள்

தங்கடை பிள்ளையனை
 எங்கடை கல்லூரிக்கு
 அனுப்பி வைக்கின்றார்கள்.
 அந்த நம்பிக்கையை
 நாங்கள்
 அடியோடு நாசமாக்கிறதா?
 எங்கடை கல்லூரிக்கு வருகின்ற
 எல்லாப் பிள்ளையனையும்
 எங்கடை சொந்தப் பிள்ளையளாய்
 எண்ணித்தான் நாங்கள்
 கல்வி கற்பிக்கிறம்.
 ஆனால்
 உன்போன்ற உலுத்தர்கள்
 உல்லாசமாய் பொழுது போக்க
 இஞ்சை வாறியள்
 பார் அந்தப் பாலா மாஸ்ரரை"
 பேச்சு மூச்சற்று
 சிலையாய் நிற்கின்றார்
 மகாலிங்க மாஸ்ரர்.
 உயர் வகுப்பு மாணவன்
 ஒருவன்
 மகாலிங்க மாஸ்ரரின்
 புத்தம் புதிய
 ஏ.போட்டி காரை கண்டுவிட்டான்.
 அவன்
 ஓடோடிச் சென்று
 மகாலிங்க மாஸ்ரர்
 வந்திருக்கிறார் என்ற
 செய்தியை
 தன் சக மாணவர்களுக்கு
 வெறுப்புடன் கூறுகின்றான்.

மகாலிங்க மாஸ்ரர்
 படிப்பிக்க
 இனி இஞ்சை வரமாட்டார்.
 பாலா மாஸ்ரர்தான்
 இனி எங்களுக்கு
 தொடர்ந்து படிப்பிப்பார்"
 என்று
 திடமாய் நம்பியிருந்த
 உயர் வகுப்பு
 மாணவ மாணவியற்கு
 இடிவிழுந்தாற் போலாச்சு.
 உயர் வகுப்பு
 மாணவ மாணவியர் மத்தியில்
 கொந்தளிப்பு
 கொந்தளிக்கும்
 மாணவ மாணவியர்கள்
 அதிபரின்
 அலுவலகத்தின் முன்
 அலை அலையாய்
 வந்து குவிகின்றனர்.
 மாணவ மாணவியரின்
 கொந்தளிப்பை அறிந்த
 அதிபர் அருணாசலம்
 அலுவலகத்திலிருந்து
 வெளியே வருகின்றார்.
 "என் அருமைப் பிள்ளைகளே!
 உங்கள் நிலமை எனக்கு
 நன்றாய் புரிகின்றது.
 நான் எல்லாவற்றையும்
 பார்த்துக்கொள்ளிறன்.
 நீங்கள் எதுக்கும்

பயப்படாதீர்கள்.
 கவலைப்படாதீர்கள்.
 நீங்கள் எல்லாரும்
 உங்கள் உங்கள்
 வகுப்புகளுக்கு
 அமைதியாய் செல்லுங்கள்.
 அதிபர் அருணாசலத்தின் மேல்
 அசையாத நம்பிக்கை
 மாணவர்களுக்கு.
 அதிபரின் சொற்கேட்டு
 அமைதியாய் செல்கின்றனர்
 தத்தமது வகுப்புகளுக்கு.
 பாலா மாஸ்ரர் மீண்டும்
 இங்கு படிப்பிக்க வருவார்
 என்ற நம்பிக்கை
 மாணவ மாணவியர்க்கு.
 அதிபரின் அலுவலகத்தில்.
 கூடி நிற்கின்ற
 ஆசிரியர் அனைவரும்
 அதிபர் அருணாசலத்துக்கு
 பக்கபலமாய் நிற்கின்றனர்
 உறுதியாய்.
 மகாலிங்க மாஸ்ரர்
 அடிக்கடி கல்லூரிக்கு
 வராமல் வீவெடுப்பார்.
 அந்த நாட்களில்
 அவரது மாணவ மாணவிகள்
 பாலா மாஸ்ரரை
 தங்களுக்கு பாடங்கள்
 சொல்லிக் கொடுக்கும்படி
 மன்றாட்டமாய் வேண்டுவர்.

மாணவ மாணவிகளது
 வேண்டுதலுக்கு
 அதிபரின் அனுமதியுடன்
 பாலா மாஸ்ரர்
 உற்சாகமாய்
 பாடங்களைப் படிப்பிப்பார்.
 மாணவ மாணவிகளும் ஆர்வத்துடன்
 படிப்பார்கள்.
 பாலா மாஸ்ரரே
 தங்களுக்கு தொடர்ந்து
 படிப்பிக்கவேண்டுமென்று
 ஆவலாய் இருக்கின்றனர்
 மாணவ மாணவியர்
 பாலா மாஸ்ரருக்கு
 கற்பித்தல்
 கைவந்த கலையாச்சே
 தமிழ் இலக்கிய பாட வேளைகளில்
 மானிடக் கவிஞருள்
 கம்பனிலிருந்து
 புரட்சிக் கவிஞருள்
 பாரதிவரை
 எங்கள் தங்கத்தாத்தா
 சோமசுந்தரப் புலவரிலிருந்து
 முற்போக்குக் கவிஞருள்
 முருகையன் ஈராக
 தரிசனம் கொடுத்துக் கொண்டே
 இருப்பார்கள்.
 வரலாற்றுப் பாட வேளைகளில்
 விடுதலை வீரர்கள்
 மாஜினி, கரிபாஸ்டி யிலிருந்து
 ஏப்ரஹாம் லிங்கன் வரை,
 தத்துவ வித்தகர்

கார்ல் மார்க்ஸிலிருந்து
மாமேதை மாழ வரை,
விஜயம் செய்து கொண்டே
இருப்பார்கள்.
பாரிஸ் கம்யூன்,
பிரெஞ்சுப் புரட்சி,
ரஷ்ய ஒக்ரோபர் புரட்சி,
வியட்நாம் விடுதலையின்
வீர வரலாறு,
இந்திய சுதந்திர வேள்வி
எல்லாம்
விவரணைச் சித்திரமாய்,
காட்டாற்று வெள்ளமாய்
கரை புரண்டோடும்.
அரசியல், பொருளியல்
பாடங்கள் எல்லாம்
எளிமையாய் ரசனையாய்
வழங்கப்படும்
பாலா மாஸ்ரரால்.
மாணவ மாணவிகள்
எல்லோரும்
ஆர்வத்துடனே கற்பார்கள்.
ஆனால்
மகாலிங்க மாஸ்ரரோ
எந்த நேரம் பார்த்தாலும்
சோம்பேறித்தனமாய்
பொழுது போக்கிக்கொண்டே
இருப்பார்.
'இவர் படிப்பிப்பது மிகவும்
குறைவு.
இவருக்குத் தெரிந்தால் தானே

படிப்பிக்க முடியும்.
இவர் எப்படி ஏலைவல்
பாஸ் பண்ணினாரோ
இவருக்காக யாராவது
குதிரை ஒடினார்களோ
மாணவர்களுக்கு
சந்தேகம்.
பாலா மாஸ்ரரே
தங்களுக்கு பாடங்கள் எல்லாவற்றையும்
தொடர்ந்து கற்பிக்க வேண்டும்
என்ற பேராவல்
எல்லா மாணவ மாணவியர்க்கும்.
'எங்கடை கல்லூரியிலை
ஒரே ஒரு ஆசிரிய வெற்றிடம்தான்
இப்போ உண்டு.
அந்த இடத்துக்கு
பாலா மாஸ்ரரதான்
நியமிக்கும்படி
சிபார்சு செய்துள்ளோம்
நாம்.ஏனென்றால்
அவன் தான் எங்கடை
கல்லூரியிலை கற்பிக்க
தகுதியுள்ளவன்.
திறமையானவன்.
'என்னை சிபார்சு
செய்யுங்கள் 'என்று
நீ கேட்டாய்.
நாங்கள் உன்னை
ஒரு போதும்
சிபார்சு செய்யமாட்டம்.
ஏனென்றால்

ஆசிரியத் தொழில்
உனக்கு என்னளவும்
சரிவராது என்று
எங்கள் எல்லோருக்கும்
நன்றாய் தெரியும்.
இந்த விசயத்தை
அன்று நான் உனக்கு
உறுதியாய் சொன்னன்.
'மூன்று மாதங்கள்
மாத்திரம்தான்
நான் இஞ்சை படிப்பிப்பன்.
பின்னர் இந்த வேலையை
நிச்சயமாய் நான்
விட்டிடுவன்.
அதன்பின் பாலா மாஸ்டர்
தொடர்ந்து படிப்பிக்கட்டும்
என்று நீ சொன்னாய்.
மூன்று மாதங்கள் மாத்திரம்
படிப்பித்துவிட்டு நீ
வேலையை விட்டிடுவாய்
என்பதற்கு என்ன
உத்தரவாதம்?
'நிச்சயமாய் நான் இந்த
வேலையை விட்டிடுவன்.
இல்லாவிட்டால்
நீங்கள் என்னை
கழுத்தைப் பிடித்து
வெளியே தள்ளி விடுங்கள்.
மூன்றே மூன்று மாதங்கள்
மாத்திரம் தான்.
பின்பு நான் நிச்சயமாய்

விட்டிடுவன் சேர்.
கடவுள் சத்தியமாய்
நான் சொல்லிறன் சேர் '
மூன்று மாதங்கள்
மாத்திரம் படிப்பிக்க
நீ ஏன் ஆசைப்படுகிறாய்
ஏன் உனக்கு இந்த
ஆசை அந்தரம்?
'சேர்
எனக்கு
கலியாணப் பேச்சு நடக்குது '
சைவ வேளாளர் குடும்பம்
பெண் வீடு
கண்ட நிண்ட இடங்களில்
செம்பு தண்ணி
எடுக்காத குடும்பமது.
ஒரே ஒரு பொம்பிளைப்பின்ஸள.
வேறை சகோதரங்கள் இல்லை.
கொழுத்த சீதனம்.
புத்தம் புதிய பெரிய
மாடிவீடு நல்லூர்
செட்டித்தெருவில்
இருபத்தைஞ்ச லட்சம்
காசு ரொக்கம்.
முப்பது பரப்புதனிக்கிணற்று
தோட்டக் காணி
திண்ணவேலியில்
யாழ்ப்பாணம் கஸ்தாரியார்
வீதியில்
பெரிய சாராயத் தவறணை.
பூநகரியில் ஜம்பது பரப்பு

நெல்வயல்
கிடக்கிறதெல்லாம்
பொம்புளைப் புள்ளைக்குத்தான்
கலியாணப் புறோக்கர்
உறுதியாச் சொன்னான்.
‘மாப்பிள்ளைப் பொடியன்
பி.ஏ.மாஸ்ரர்.
பெரிய பள்ளிக்குடத்திலை
படிப்பிக்கிறான்.
பள்ளிக்குடம் போறுக்கு
புத்தம் புதிய ஏ. போட்டிக் கார்
பெரிய மோட்ட சயிக்கினும்
வைச்சிருக்கிறான்.
வசதியான குடும்பம்.
ஊரிலை நல்ல செல்வாக்கு
நல்லாய் படிச்ச குடும்பம்
பரம்பரைப் பணக்காரர்
சன்னிட எடுத்த
வெள்ளாளக் குடும்பம்
கண்ட நின்ட குடும்பங்களில்
கை நனைக்காத குடும்பம்.
அண்ணன்மார் இரண்டுபேரும்
கலியாணம் கட்டினம்.
அக்கா ஒருத்தி அமரிக்காவிலை.
இன்னொரு அக்கா வண்டனிலை.
முத்த அக்காவின் புருசன்
அமெரிக்காவிலை டொக்டர்.
இளைய அக்காவின் புருசன்
வண்டனில் இஞ்சினியர்
முத்த அண்ணன் கொழும்பிலை
பெரிய கம்பனியிலை

அக்கவுண்டன்.
இரண்டாவது அண்ணனும்
அக்கவுண்டன் தான்.
யாழ்ப்பாணம்
கே.கே.எஸ். வீதியிலை
பெரிய அடைவு புடிக்கும் கடை.
பண்டாரவளையில்
பெரிய பலசரக்கு ஸ்ரோதும்
பிரசித்தி பெற்ற புடவை
மாளிகையும்.
இரண்டுபேற்றை சாதகங்களிலும்
பத்து பொருத்தங்களும்
சரியான பொருத்தம்
விஸ்தாரமாய் கூறினான்.
புறோக்கர்.
பெண் வீட்டாரும் அதை ‘வலுவாய்
நம்பீட்டினை.
அதுக்குதான் சேர்நான்
மூண்டு மாதங்கள் இஞ்சை
படிப்பிக்க அந்தரப்படுகிறன்.
மனம்விட்டு சொல்கிறார்
மகாவிங்க மாஸ்ரர்.
நீர் சொல்லிறதெல்லாம்
சரிதான் மாஸ்ரர்
ஆனால் அந்த பாலா மாஸ்ரர்
சரியாய் கஷ்டப்பட்ட
குடும்பத்தை சேர்ந்தவன்.
அவனுக்கு
இரண்டு பெண் சகோதரிகள்
கல்யாண வயதில்
தம்பிமார் இரண்டு பேரும்
படிக்கின்றார்கள்.

பெற்ற தாயோ நோயாளி.
 படுத்த படுக்கையாய்
 மூண்டு வரியங்கள்.
 பாலா மாஸ்ரரின் தகப்பனுக்கும்
 வயது போட்டுது.
 அப்படியிருந்தும் அவர்
 இரவு பகலாய்
 மாடாய் உழைக்கிறார்.
 பாலா மாஸ்ரரின் தகப்பன்
 பத்துபரப்பு தோட்டக் காணியை
 'கொண்டிசன் உறுதி' முடிச்சு
 எழுதிக்குடுத்து
 பண்த்தை கடனாய் வாங்கி
 பாலாவை படிப்பித்தார்.
 கடன் தவணையும் முடிஞ்சு போச்சு
 தோட்டக் காணியும் பறிபோச்சு
 வீடு வளவையும்
 ஈடு வைச்சுத்தான்
 பாலாவை தொடர்ந்து
 படிப்பித்தார் தகப்பன்.
 வீடுவளைவு
 மீட்டெட்டுக்க வழியில்லாமல்
 தவிக்கின்றார்கள்
 பாலாவாக்கள்.
 பாலாவிற்கும் வேலையில்லை
 ஆறு மாதங்களாய்தான்
 எங்கடை கல்லூரியிலை
 உன்னைப்போல
 தற்காலிகமாய் படிப்பிக்கின்றான்
 பாலா.
 காலையும் மாலையும்

ஏழு மைல்கள்
 சைக்கிள் மிதிச்சுத்தான்
 இஞ்சைவந்து
 படிப்பிக்கின்றான்.
 சைக்கிணும் மாதவாடை
 மாதம் முப்பது ரூபா
 வாடைக் காசு
 சொந்த சைக்கிள் வாங்க
 பணமேது பாலாவுக்கு?
 நீயோ
 மூண்டு மைல் தூரத்துக்கு
 ஏஃபோட்டி காரிலை
 உல்லாசமாய் கல்லூரிக்கு
 வந்து போறாய் '
 'சேர்
 பாலாவின் குடும்பம்
 கஷ்டப்பட்ட குடும்பம்
 எண்டு எனக்கு
 நல்லாய் தெரியும்
 நான் மூன்று மாதங்கள்
 இஞ்சை படிப்பிக்கிறன்.
 பாலா மாஸ்டர்
 என்றை சம்பளத்தை
 எடுக்கட்டும் '
 'ஓய் மகாவிங்கம்
 நீ படிப்பிக்க
 உன்றை சம்பளத்தை
 எடுக்க
 பாலா சம்மதிப்பானா?
 பாலா என்ன
 தன் மானமில்லாதவனா?

விடு உந்த விசர் கதையை
 இந்த விசயத்தை
 பாலா அறிந்தானெண்டால்
 உன்னை சும்மா
 விடமாட்டான்.
 வீண்கதை பேசாதை
 நீ இப்பவே போய்த் துலை.
 இனி இந்தப் பக்கம்
 வந்திடாதை .
 ஒரு மாதத்துக்கு முன்னம்
 இதை நான் உனக்கு
 சொன்னான் தானே.
 மானம் ரோசமில்லாமல்
 இப்பநீ இஞ்சை
 வந்து நிற்கிறாய்
 வெட்கமில்லாமல்
 ஒரு மாதத்துக்கு முன்னம்
 'ப்ளாங் ' செக்கோடை
 கொழும்புக்குநீ
 போன்றும் எனக்கு
 நன்றாய் தெரியும்
 மலையக பாடசாலை ஒன்றில்
 ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுக்கொள்ள
 கல்வி அமைச்சிலுள்ள
 வர்ச பிணந்தின்னிக்
 கழகுகளுக்கு
 நிவேத்தியம் படைக்க
 வேண்டுமே.
 யாழ்ப்பாணப் பாடசாலையில்
 ஆசிரிய நியமனம் ஒன்றுக்கு
 எட்டு சிறீ '

'இப்படியும் நடக்குதா?
 என்ன, ஆசிரிய நியமனம்
 ஒண்டுக்கு
 எட்டாயிரம் ரூபாவா?
 இதிலென்ன ஆச்சரியம்?
 இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில்
 பத்தாயிரமோ
 அதுக்கு மேலையும் போகும்.
 யாழ்ப்பாணத்திலையுள்ள
 பாடசாலையில்
 ஆசிரிய நியமனம் பெற
 ஏன் பத்தாயிரம் ரூபா? '
 'யாழ்ப்பாணத்தில்
 ரியூட்டறி ரியூசன் கடைகள்
 ஏராளமாச்சே.
 மகாவிங்க மாஸ்ரர்
 உனக்கு எது?
 ஜஞ்சு சிறியா அல்லது எட்டா?
 அல்லது இரண்டுமா?
 இப்பெல்லாம்
 பாடசாலைகளிலும்
 கல்லூரிகளிலும்
 சிறியள் மலிஞ்ச போச்ச.
 இதாலை
 தரமான கல்வியும்
 துலைஞ்ச போச்ச
 மகாவிங்கம்
 இனி உன்றை பயறு
 இஞ்சை அவியாது.
 இப்பவே போய்த் துலை '
 'சேர்.

நியமனக் கடிதம் என்ற
கைவசமிருக்கு
இறுமாப்பில் மகாவிங்கம்.
'எடே மகாவிங்கம்
உந்த நியமனக் கடிதத்தை
நீ வைச்சு
கூழ் காச்சிக் குடியடா.
போடா வெளியாலை
போக்கிலிப் பயலே.
இப்பவே போய்துவையடா
இனி இந்தப் பக்கம்
எட்டிக்கூடப்
பாக்காதையடா
நீசப் பயலே!
ரெளத்திர மூர்த்தியாய்
கர்ச்சிக்கின்றார்
அதிபர் அருணாசலம்.
அண்டசராசரங்களும்
அதிர்கின்றன.

தரசனம்

நகரத்தின் ஆத்மா முச்சுத்
தினைறுகிறது.

நகரமென்ன, முழுத்
தேசமுமே கொதித்துக்
கொந்தளித்து எரிமலையாகி
நிற்கின்றது.

புகைவண்டிகள்
ஒடவில்லை.

த்ராம் வண்டிகளைக்
காணோம். சாலைகளில் பஸ்
வண்டிகளில் ஒன்றைத்தானும்
காணவில்லை. மோட்டார்
வாகனங்கள் கண்ணில்
தென்படவில்லை. முச்சக்கர
பைசிக்கிள்றிக்சோக்கள்
எல்லாம் காணாமல்
போய்விட்டன. பைசிக்கிள்
ஒன்றைத் தானும் வீதியில்
காணவில்லை.

சாலைகள் வீதிகள்,
நெடுந்தெருக்கள் எல்லாம்
ஆளரவமற்று வெளிச்சோடிக்
கிடக்கின்றன.

நகரத்தின் ஆத்மா எப்படி
முச்சுத் தினைறும்?

தேசத்தின் உயிர் நாடியான
ஹாக்ளி நதியில் ஒரு படகைக்

கூடக் காணவில்லை.

படகுகள் அனைத்தையும் நதிவிழுங்கி ஏப்பமிட்டு விட்டதா?

ஆயிரக் கணக்கான பாதசாரிகள், மோட்டார் வாகனங்கள், புகை வண்டிகள் எல்லாம் ஏக காலத்தில் போவதும் வருவது மாக ஜீவத் துடிப்புடனிருந்து கொண்டிருக்கும் பிரசித்தி பெற்ற ஹோராப் பாலம் இன்று ஆளரவமற்று வெறிச்சோடி சோகத் தின் உருவாய் நிற்கின்றது. அரசு அலுவலகங்கள், வர்த்தக நிலையங்கள், கடைகள், அங்காடி வியாபாரக் கடைகள், சாப்பாட்டுக் கடைகள், பிரபல ஹோட்டல்கள், பாடசாலைகள், கல்லூரிகள் எல்லாமே மூடிக் கிடக்கின்றன.

தொழிற்சாலைகள், மில்கள், ஆலைகள் ஒன்றும் இயங்க வில்லை.

வங்கம் மூச்சவிட மறந்து விட்டதா?

நகரத்தின் சாலைகள், வீதிகள், தெருக்கள் எல்லாவற்றி ஒன்றும் திடீரென்ஜீவத்துடிப்பு! மக்கள் சமுத்திரம் அலை மோதல்!

மக்கள் சக்தியின் பேரெழுச்சி!

நகரத்தின் பிரதான சாலைகள், வீதிகள், தெருக்கள் வழியாக முட்டி மோதி அலைபாய்ந்து ஆக்ரோசமாய் வந்து கொண்டிருக்கின்றன ஊர்வலங்கள். நகரத்தின் நெஞ் சிலேயுள்ள செளறங்கி சதுக்கத்தை நோக்கி மக்கள் பிரவாகம் காட்டாற்று வெள்ளமாய் கரைப்புரண்டு பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

கல்கத்தா நகரத்தின் ஆத்மா மூச்சத் திணறுகின்றது.

ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் அரசு, தனியார் நிறுவனங்களின் ஊழியர்கள், ஆண்கள், பெண்கள், மாணவர்கள். இளைஞர்கள், வயோதிபர்கள் எல்லோரும் அணிவகுத்து உத்வேகமாய் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

வங்கத்தின் ஆசிரியர்கள் தங்கள் ஜீவனோபாயத்துக்கான ஒன்று அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து இருவாரங்களாக வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை நடத்தி வருன்றனர்.

அரசாங்கம் பாராமுகமாய் இருக்கின்றது.

அரசின் கவனத்தை ஈரப்பதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கள், நகரத்தின் நெஞ்சிலேயுள்ள செளரங்கி சதுக்கத்தில் அமைந்துள்ள காந்தி சிலைக்கு முன்னால் அமர்ந்து சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர்.

சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் ஒரு வாரத்தையும் தாண்டுகின்றது. பலனேதுமில்லை.

உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

பத்து நாட்களுக்கு மேல் உண்ணாவிரதம் நீடிக்கின்றது.

அரசு மெளனமாயிருக்கின்றது.

சில உண்ணாவிரதிகளின் நிலை கவலைக்கிடம்.

அரசின் பிடிவாதப் போக்கைக் கண்டித்து ஊடகங்கள் குரலெழுப்புகின்றன.

மக்கள் கொதித்தெழுகின்றனர்.

ஆசிரியர்களது நியாயமான போராட்டத்தை பேச்சு வார்த்தை மூலம் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக அரசு மாற்று நடவடிக்கையிலிருங்கின்றது.

உண்ணாவிரதமிருக்கின்ற ஆசிரியர்களை வன்முறை மூலம் அகற்றுவதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுக்கிறது. பொலிஸ் களத்தில் இறங்குகின்றது.

பொலிஸ் படையின் பொறுப்பதிகாரி றாய் சௌத்திரி.

நாச தேவதையின் பிறவியாய் சௌத்திரி.

சௌத்திரியின் கையில் எந்த நேரமும் யாரையாவது தாக்குவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் லத்திக் கம்பு. எவரையாவது சுடுவதற்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் கைத்துப் பாக்கி அவனது இடுப்பில்.

சௌத்திரியின் விழிகளில் எரியும் கனல்.

கொம்பு மீசை அவனது விசர் பிடித்த முகத்தை மேலும் கோரமாக்குகின்றது.

ரத்த வெறி பிடித்த அவன் போராளிகளைத் தாக்குவதற்குத் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

எத்தனையோ தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள், பிரபல அரசியல்வாதிகளின் தலைமையில் நடந்த தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களையும், அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்களையும் சௌத்திரி வன் முறைத் தாக்குதல்களால் முறியடித்து அடக்கு முறை அரசாங்க கங்களின் பாராட்டுதல்களையும் பதவி உயர்வுகளையும் பெற்றிருக்கின்றான்.

பதினெந்து வருடங்களுக்கு மேலாக சௌத்திரியின் புகழ். அடக்குமுறைச் சக்திகளின் மத்தியில் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது-

சௌரங்கி சதுக்கத்திலுள்ள காந்தி சிலைக்கு முன்னால்

உண்ணாவிரதமிருக்கின்ற ஆசிரியர்களை, சௌத்திரியின் தலைமையில் பொலிஸ்படை அடித்து உதைத்துத் தாக்கி அப்புறப்படுத்த முயல்கின்றது.

வண்முறை வெடிக்கின்றது. இருதரப்பும் மோதல், தடியடிப் பிரயோகம்.

துப்பாக்கிச் சூடு!

மூன்று ஆசிரியர்கள் பலி!

அநேகர் படுகாயம்.

புரட்சியின் தொட்டில் வங்கம்.

வங்கம் கொதித் தெழுகின்றது.

வங்கத்தின் சகல பகுதிகளிலுமிருந்து மக்கள் வந்து நகரத்தை முற்றுகையிடுகின்றனர்.

நகரத்திலும் சுற்றுப் புறங்களிலுமுள்ள பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், புகையிரத நிலையங்கள், சந்தைக் கட்டிடங்கள் போன்ற பொது இடங்களில் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருக்கின்ற மக்கள் களத்திற்குப் புறப்படுகின்றனர்.

ஊர்வலம் ஆரம்பமாகின்றது.

ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், அரசாங்க, தனியார் நிறுவனங்களின் ஊழியர்கள், தொழிற்சங்க-விவசாய சங்கங்களின் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் அனிதிரண்டு அலையலையாய் ஊர்வலங்களில் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

நகரத்தின் சகல பகுதிகளிலுமிருந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஊர்வலங்கள் சங்கமித்து சௌரங்கி சதுக்கத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. சௌரங்கி சதுக்கத்திலுள்ள காந்தி சிலை கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தைத் தனமான சிரிப்புடன் நிற்கின்றது.

காந்தி சிலை முன்னால் பல்லாயிரக்கணக்கான போராளி கள் அனிதிரண்டு ஊர்வலமாகச் சென்று வங்க மாநில சட்ட சபையை முற்றிகையிட்டு.

ஆசிரியர்களினது ஐந்து கோரிக்கை கரும் கிடைக்கும் வரை சட்டசபை உறுப்பினர்கள் அனை வரையும் சிறைப்படுத்தி வைக்கும் வேட்கையுடன் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஊர்வலத்திலுள்ள போராளிகளை அடித்துக் கலைத்து விடும்படி பொலிசுக்கு அரசு கட்டளை.

ஊர் வலத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும் போராளிகளை

தடுத்து நிறுத்தி அடித்துத் துரத்தும் வெறியுடன் பொலிஸ் படை தயார் நிலையில் அரணாய் நிற்கின்றது.

பொலிஸ் படைக்கு தலைவன் ராய் சௌத்திரி.

ராய் சௌத்திரி பொலிஸ் அரணுக்கு முன்னால் வீறாப்படுடன் நிற்கின்றான்.

ஊர்வலம் புறப்படுகின்றது!

‘இன்குலாப்!

‘ஜிந்தாபாத்!

‘புரட்சி

‘ஓங்குகு!

கோவித்தபடியே வாட்ட சாட்டமான ஒரு மாணவன் முன்வருகின்றான்.

சௌத்திரியின் லத்திக் கம்பு உயர்கின்றது.

‘இன்குலாப்! ஜிந்தாபாத்!

கோவித்தபடியே மாணவன் சுருண்டு விழுகின்றான்.

மாணவனின் மண்டை பிளந்து, காந்தி சிலைக்கு முன்னாலுள்ள புல் தரையை இரத்தமயமாக்குகின்றது.

‘இன்குலாப்!

‘ஜிந்தாபாத்!

பிமால் சென்

ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர். எண்பது வயது.

குள்ள உருவம்.

கண்களில் தடித்த மூக்குக் கண்ணாடி கையில் பொல்லு.

கம்பளிப் போர்வை.

‘இன்குலாப்

ஜிந்தாபாத்!

கர்ஜித்தபடியே முன்வருகின்றார் பிமால் சென்.

லத்தியை ஓங்கியபடியே

ஓடி வருகின்றான் சௌத்திரி.

நிதானமாக மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றுகின்றார் சென்.

பிமால் சென் சௌத்திரியை வெறித்துப் பார்க்கின்றார்.

சென்னின் பார்வையில் அமானுஷ்ய ஜீவத்துடிப்பு.

தன் சுட்டு விரலை சௌத்திரியின் நெற்றிக்கு நேராக நீட்டுகின்றார் சென்.

‘நீ! நீ என்னடைப் படித்த மாணவனல்லோ! ‘

சௌத்தி திகைத்தவனாய் பின் வாங்கி நின்றான்.

சென்னுடைய தீட்சண்யம் மிக்க கண்களை சௌத்தி உற்றுப் பார்க்கின்றான்.

‘என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர் போல கிடக்கு.

‘அதே கண்கள்! ‘

சௌத்தியின் ஞாபகத் தடத்தில் பிமால் சென்னின் விழி களின் ஞானச் சுட்ரொளி.

சௌத்திரிக்கு அதிர்ச்சி. சென்னின் பார்வையில் மாணி டம் ஜூக ஜோதியாய் சுடர் விடுகின்றது.

நுத்ர அவதாரமாய் ஆசிரியர் சென்.

‘என்ற குரு! ‘சௌத்திரிக்குப் பேரதிர்ச்சி!

சௌத்திரியின் மனதில் உதைப்பு.

அவமானமும் வெட்கமும் அவனைப் பிடிக்கித் தின்கின்றன. சௌத்திரியின் அதிகாரத் திமிர்த்தனம், வாவிப் பிடிக்கு, ரத்தாவேச வெறி, திமிர்த்தனம் எல்லாமே அழிந்து மறைகின்றன.

ஒரு நொடிக்குள் சௌத்தி அனுதாபத்துக்குரியவனாய் தாழ்ந்து நிற்கின்ற அவலம்.

ஸ்தம்பிப்பில் உறைந்து நிற்கின்றான் சௌத்தி.

அழக் கூடத் தோன்றாத சடமாய் நிற்கின்றான்.

அவமதிக்கப்பட்டுப்போன ஊமைக் காயத்தின் வேதனை சௌத்திரிக்கு

மனக் கொந்தளிப்பு.

சௌத்திரியின் மனது உருகி மருகித் தவிக்கின்றது.

போர்க் களத்தில் சகல ஆயுதங்களையும் இழந்து, இராமன் முன்னால் நிராயுதபாணியாய் அவமானத்தோடு தலை குனிந்து நிற்கும் இராவணனாய் சௌத்திரி.

தன் தலையிலுள்ள பொவிஸ் தொப்பியை எடுக்கின்றான் சௌத்தி.

பொவிஸ் அதிகாரியான சௌத்திரியின் தொப்பியும் வத்திக் கம்பும் பிமால் சென்னின் காலடியில்.

தகர்வு

இன்று இரவு

நாங்கள் பயணம்.

எங்கடைதாயகத்துக்கு

நாங்கள் பயணம்.

நாங்கள் பிறந்த மண்ணுக்கு

நாங்கள் போறம்.

அவள் பிறந்து வளர்ந்த

கிராமத்து எழில்

காட்சிகள்

அவளது மனக் கண் முன்
நிழலாட்டம்.

கிராமத்தின் கிழக்குப் பக்கமாய்
பச்சைப் பசேலென்ற
நெல் வயல்கள்.

நெல் வயல்களை அண்டி
விரிந்து பரந்த புல்வெளி.

புல்வெளியின்

அடிவயிற்றில்

நீலக் கோடாய்

அமைதியாய் தூங்கும்
உப்பாறு.

ஊரின் மேற்குப் புறமாய்
செழிப்பான

வாழுத் தோட்டங்கள்.
 காய்கறித் தோட்டங்கள்.
 புகையிலை, வெங்காயம்,
 உருளைக்கிழங்கு
 காசுப் பயிர்த் தோட்டங்கள்.
 ஊரின் மார்பில்
 அவளது வீடு.
 வீட்டின் முற்றத்தில்
 சடைத்து வளர்ந்த
 வேப்பமரம்.
 வேப்பம் கொப்பில்
 அயல் வீடுகளிலுள்ள
 அவளையொத்த
 சிறுவர் சிறுமிகளுடன்
 உல்லாசமாய்
 ஊஞ்சல் ஆடியது
 எல்லாக் காட்சிகளும்
 அவளது கண்முன்
 விரிந்து படர்ந்து
 நிழலாட்டம்.
 அவளது இதயத்தில்
 நினைவுகள் சமை.
 கண்களில் கண்ணீர்.
 'எங்கடை ஊருக்கு
 எப்போநாங்கள்
 போய்ச் சேரப்போறம்
 என்ற தவிப்பு
 அவளுக்கு.
 போதும் இந்த
 புலம் பெயர் வாழ்வு.
 வாழ்வா?

இது அர்த்தமற்ற வாழ்வு.
 நரக வாழ்வு.
 இந்த நாட்டைப் பற்றி
 நான் கூறவில்லை.
 இந்த நாட்டின்
 மக்களைப் பற்றி
 நான் கூறவில்லை.
 எல்லாம் எங்கடை
 மக்களைப் பற்றித்தான்.
 இல்லையில்லை.
 எங்கடை மக்களைப் பற்றி
 அல்ல.
 நான் கூறுவதெல்லாம்
 உன்னைப் பற்றி
 உன்றை குடும்பத்தைப்
 பற்றித்தான்.
 நான் இப்போ
 கூறப்போறதெல்லாம்
 தெட்டத்தெளிவாய்
 கூறுகின்றேன்.
 வெட்ட வெளிச்சமாய்
 கூறுகின்றேன்.
 எதுவித தயக்கமுமின்றி
 நான் கூறுகின்றேன்.
 அற நனைஞ்சவளுக்கு
 குளிரென்ன கூதலென்ன?
 அவளது நெற்றிச் சுழிப்பு.
 அவள்
 தீக்கண் பார்வை
 அவனது நெஞ்சை
 ஊடுருவிப் பாய்ச்சல்.

அவளது விழிகளில்
 அசாதாரண ஒளிப் பிரவாகம்.
 அவனுக்கு ஒரே குழப்பம்
 அவள் மெளனித்திருப்பு
 ஆறு வரியங்களாய்
 நான்
 உன்னோடை
 வாழ்ந்த வாழ்க்கை பற்றித்தான்
 நான் இப்ப சொல்லிறங்.
 வாழ்வா?
 அது நரக வாழ்க்கை
 நீ?
 சி!
 நீ ஒரு மனிசனா?
 நீ மனிசனுமில்லை
 நீ மிருகமுமில்லை.
 நீ
 அசிங்கமான
 அருவருக்குத்தக்க
 ஒரு மன்புழு.
 அவன் ஏதோ சொல்ல
 முனைப்பு.
 நீ வாய் திறவாதை.
 அவள் உறுதியாய் தடுப்பு.
 நான்தான் பேசுவன்.
 நீ கேட்டுக் கொண்டிரு.
 இண்டைக்கு நீ கேட்காவிட்டால்
 இனி நீ ஒரு நாளும்
 என்றை பேச்சைக்
 கேட்கமுடியாது.
 ஆறு வரியங்களாய்

நீ அட்டகாசமாய்
 அகங்காரத்தோடை
 பேசினாய்.
 நான் பேசாமல்
 வாய் பொத்திக் கொண்டிருந் தன்.
 இப்போ
 நான் பேசுகின்றேன்.
 நீ பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிரு.
 நீ கேட்கத்தான் வேண்டும்.
 ஆறு வரியங்களுக்கு முன்
 உன்னோடை
 நான் இஞ்சை வந்தன்.
 நீ என்ன செய்தாய்?
 நான் சும்மாவா வந்தன்?
 நான் வெறுங்கையோடையா
 உன்னெட்டை வந்தன்?
 நாலு வரியங்களாய்
 நான் லண்டனிலை
 உழூச்ச சேமிச்ச
 பணத்தோடை வந்தன்.
 அதுமட்டுமா?
 என்றை அம்மாவும் அப்பாவும்
 எனக்குத் தந்த
 வீடு வளவு நல்லூரில்.
 அதோடை
 நாப்பது லட்சம் காச.
 ஏனென்றால்
 நீ கண்டா மாப்பிளையல்லே.
 அதுதான் உன்றை
 அம்மாவும் அப்பாவும்
 கேட்டு வாங்கின சீதனம்.

எங்கடை பணத்திலைதான்
நீ கன்டாவிலை
வீடு வாங்கினாய்.
அதுவும் உன்றை பேரிலைதான்
வாங்கினாய் நீ. அம்மாவும் அப்பாவும்
ஆசிரியர்கள்.
அவை கடுமையாய் உழைச்ச
சிக்கனமாய் வாழ்ந்து
பணத்தைச் சேமிச்ச
அக்காமார் இரண்டு பேருக்கும்
இரண்டு வீடுகள்
கட்டிக் குடுத்தினை.
நல்லூரிலையுள்ள வீட்டை
எனக்குத் தந்தினை.
என்றை அன்னன்மார்
இரண்டுபேரும்
கன்டாவிலைதான்.
இரண்டு அன்னன் மாருக்கும்
கன்டாவிலை சொந்த வீடுகள்.
அவருக்கு பெருமிதம்.
உன்றை ஆக்கருக்கு?
உன்றை மூண்டு அக்காமாரும்
இரண்டு அன்னாமாரும்
ஏழெட்டு வரியங்களாய்
கன்டா விலை தான்.
ஆனால்
ஒருவருக்குத்தானும்
கன்டாவிலை
சொந்தமாய் வீடில்லை.
அவர்கள் கன்டாவுக்கு
வந்த நாளையிலையிருந்து
இன்டு வரையும்

வாடகை வீடுகளிலைதான்
இருந்த வைனை.
ஏன் உங்கடை
அப்பாவும் அம்மாவும்
நாப்பது வரியங்களாய்
கொழும்பிலை
வாடகை வீடுகளிலைதான்
வாழ்ந்து வருகினை.
ஏன், உங்கடை
சொந்த ஊரிலைகூட
உங்கருக்கு
சொந்த வீடில்லை.
குறவர்கூட
தாங்கள் தற்காலிகமாய்
அமைத்த
சொந்தக் குடிசைகளிலை தான்
வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.
அவர்கள் அதிலை
பெருமைப்படுகிறார்கள்.
ஆனால் நீங்கள்
எங்கு வாழ்ந்தாலும்
உங்கருக்கு அந்த
மண்ணோடை
ஒட்டாத வாழ்க்கை.
அது மாத்திரமே?
உங்கருக்கு
சொந்த ஊரிலோ
கொழும்பிலோ அல்லது
கன்டாவிலோ
எவருடனுமே
ஒட்டுமில்லை,
உறவுமில்லை.

நண்பர்கள் கூட
எவருமில்லை.
உங்களுக்கு
பட்டம், பதவி
பணமிருந்தால் போதும்
அதுதான் உங்கடை
வாழ்க்கையின் லட்சியம்
உன்றை
அக்காமாரதும் அண்ணன்மாரதும்
குடும்பங்களாவது
பற்றுப் பாசத்தோடை
ஒட்டுறவாய் வாழ்கின்றனவா?
ஆனால்
உங்கடை
'பேர்த்தே பார்ட்டியளிலை 'தான்
'நீங்கள் எல்லாரும்
ஒண்டு கூடுவியள்.
அதன் பிறகு?
நீ 'ஆரோ நான் 'ஆரோ '
எண்ட வாழ்க்கை.
உங்கடை வாழ்க்கை
ஆங்கிலம் மட்டும் தான்
நீங்கள் எல்லாரும்
பேசிற மொழி.
ஆங்கிலம் தான்
உங்கள் மூச்சு.
நீங்கள் எல்லாரும்
வெள்ளைக்காரர்
எண்ட நினைப்பு உங்களுக்கு.
உங்கடை
அம்மாவும் அப்பாவும்
உங்களோடை ஒண்டாய்

சேர்ந்து வாழ
இஞ்சை வந்தினை.
நடந்தது என்ன?
உங்கடை அம்மா
உன்றை பெரியன்னன் வீட்டிலை.
உங்கடை அப்பா
உன்றை சின்னன்னன் வீட்டிலை.
அக்காமார் அவையளை
திரும்பிக்கூட பார்க்கேல்லை.
வெள்ளிக்கிழமைகளிலை
மாத்திரம்தான்
மாலை வேளைகளிலை
கண்டா ஸ்காபரோவிலுள்ள
கண்டா கந்தசாமி கோயிலில்
உங்கடை அம்மாவும்
அப்பாவும் சந்திப்பு.
என்ன உறவு?
என்ன வாழ்க்கை?
இரண்டு மாதங்கள் தான் அவர்களுக்கு
கண்டா வாழ்க்கை.
விரக்தியுடனும்
வெறுப்புடனும் தான்
அவர்கள் இருவரும்
இலங்கைக்கு
திரும்பியாச்சு.
சரி,
அதுதான் போகட்டும்
ஆறு வரியங்களாய்
நீ என்னோடை வாழ்ந்தாய்.
அது ஒரு வாழ்க்கையா?
உன்றை தேவைகள்
எல்லாத்தையும் நான்

ஒன்றும் விடாமல்
நிறைவேற்றி வைச்சன்.
ஆனால் நீ?
என்றை ஆசைகளை
என்றை ஆசாபாசங்களை
நீ எப்பவாவது புரிந்தியா?
நீ எதையாவது
நிறைவேற்றி வைச்சியா?
என்றை உணர்வுகளை
எப்பவாவது நீ புரிந்து
நடந்தியா?
எப்பவாவது ஒரு தரமாவது
ஒரு உடுப்பாவது
எனக்கு நீ
வாங்கித் தந்திருக்கிறாயா?
ஆனால் உனக்கு
ஒவ்வொரு பேர்த் தேக்கும்
நான் உடுப்பு வாங்கித் தந்தன்.
அதுதான் போகட்டும்
எங்கடை ஒரே ஒரு குஞ்ச
செல்லக் குமரனுக்கு
எப்பவாவது
ஒரு உடுப்பாவது
தகப்பன் எண்ட முறையிலை
நீ வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறாயா?
நல்ல நாள் பெருநாள் எண்டு
சித்திரை வரியப்பிறப்பு
தீபாவளி நாட்களில்
ஒரு நாளாவது ஒரு உடுப்பாவது
எங்கடை குழந்தைக்கு நீ
வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறியா?
நான் தான் எல்லா

கொண்டாட்ட நாட்களிலும்
எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும்
உடப்புகள் வாங்கிக்
குடுத்திருக்கிறன்.
எங்கடை குமரன்
பிறந்து மூன்று வரியங்களில்
எங்கடை குமரனோடை
ஒரு நாளாவது
ஒரு தரமாவது
நீ
அன்பாய் கதைத்திருக்கிறாயா?
ஆனா
உன்றை அக்காமாற்றை
அண்ணன்மாற்றை
பிள்ளைகள் எல்லாத்தையும்
நீதலைக்கு மேலை
தூக்கிவைச்ச
செல்லம் கொண்டாடுறாய்.
ஏனெண்டால்
உன்றை அக்காமாற்றை
அண்ணன்மாற்றை
பிள்ளையள் எல்லாம்
வெள்ளை.
உன்றை அப்பா, அம்மா
அண்ணன்மார், அக்காமார்
அவையின்றை பிள்ளையள்
எல்லாரும்
வெள்ளை நிறமாம்.
சங்கு வெள்ளையாம்.
நானும் எங்கடை குமரனும்
வெள்ளையில்லை.
கறுப்பு.

என்றை அப்பா, அம்மா
அன்னன்மார், அக்காமார்
எல்லாரும்
எங்கள் குடும்பமே
வெள்ளையில்லை.
கறுப்புத்தான்.
ஆனால் நாங்கள் எல்லாரும்
மனிசர்கள்,
மனிசத்தன்மையுள்ளவர்கள்.
என்னை நீ
கல்யாணம் கட்டும்போது
நான்
வெள்ளையாயிருந்தேனா?
கல்யாணத்துக்கு முன்னம்
உன்றை அம்மாவும் அப்பாவும்
நீயும்
என்னை
பெண்பார்க்க வந்தியள்.
அப்பநான் வெள்ளையாய்
இருந்தேனா?
நான்கறுப்பாய்தானே
இருந்தன்.
நல்லெண்ணைக் கறுப்பு
அப்ப இது உங்கடை
கண்ணுக்குத் தெரி யேல்லையா?
அந்த நேரத்திலை
எங்களிடம் இருந்த
சொத்தும் பணமும் தான்
உங்கடை கண்ணுக்கு
பெரிசாய்த் தெரிஞ்சுது.
அப்ப என்றை
கறுப்பு நிறம்

உங்களுக்கு
பெரிசாய்த் தெரியேல்லை.
அப்படித்தானே?
எங்கடை கல்யாணம்
திமர் கல்யாணம்
கல்யாணம் முடிஞ்சு
முண்டாம் நாளே
நாங்கள் இரண்டு பேரும்
கண்டாபயணம்
இதுக்கான ஏற்பாடு எல்லாம்
ஏற்கனவே
நீங்கள் செய்து வைத்தாச்சு.
இது எங்களுக்கு அப்போ
புரியாப் புதிர்.
எங்கடை மகனுக்கு,
லீவெல்லாம் முடியப்போகுது
பிந்திப் போனால்
பறிபோயிடும் வேலை.
அதுதான் இந்த அவசரம் ‘
உன்றை அம்மா
என்றை மாமி
அண்டு சொன்னா.
நாங்களும் அவ சொன்னதை
அப்பிடியே நம்பீட்டம்.
நீண்ட நாட்கள்
நாங்கள் கொழும்பிலை
நிண்டால்
உன்னைப் பற்றிய
உன் குடும்பத்தைப் பற்றிய
எல்லாப் பொட்டுக் கேடுகளும்
எங்களுக்கு தெரிய வந்திடும்
எண்ட பயத்திலைதான்

என்னையும் உன்னையும்
அவசர அவசரமாய்
கண்டாவுக்கு
அனுப்பி வைச்சினை.
இது வெறும் நாடகம்
எண்டு பிறகுதான்
எங்களுக்குத் தெரியவந்துது.
எல்லாம் முடிஞ்சுபோச்சு
இதை நானோ,
என்றை பெற்றாரோ
பெரிசுபடுத் தேவ்வை.
நடந்தது நடந்து
முடிஞ்சுபோச்சு.
நடக்கவிருப்பதை
சரியாய்ப் பாப்பம்
எண்டுதான் நாங்கள்
எல்லாரும்
அமைதியாயிருந்தம்.
எனக்கு
குழந்தை பிறந்தபோது
என்னைப் பராமரிக்க
என்றை அம்மா
இஞ்சை வந்தா.
என்றை சேமிப்பு
பணத்திலைதான்
என்றை அம்மாவின்
கண்டா பயணச் செலவும்.
குழந்தை பிறந்து
ஒரு மாதம் கூட முடியேல்வை.
ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை
வேலை எல்லாம்
செய்து முடிஞ்சு

ஒய்வாய் இருந்த வேளை
‘ரி.வி ‘பார்த்துக் கொண்டிருந்தா
என்றை அம்மா.
‘முக்கு முட்ட திண்டிட்டு
‘ரி.வி ‘பார்க்கத்தானோடி
நீ இஞ்சை வந்தனியடி?
என்றை அம்மாவை
என்னைப் பெத்த அம்மாவை
நீ அடாவடித்தனமாய்
ஏசித் திட்டினாய்.
எனக்கு திகைப்பு
என்றை அம்மாவுக்கு அதிர்ச்சி.
நாங்கள் இடிஞ்சுபோனம்.
இதுக்குப் பிறகு
இரண்டு நாள்தான்
இஞ்சை நிண்டா
என்றை அம்மா.
இஞ்சை நிண்ட
இரண்டு நாட்களும்
என்றை அம்மாவின்றை
பல்லிவை
ஒரு சொட்டுத் தண்ணிகூட
படவேயில்வை.
படுத்த படுக்கையாய்
கிடந்தா என் அம்மா.
நானும் அப்படித்தான்
கிடந்தன்.
ஒரு சொட்டுத் தண்ணிகூட
என்றை தொண்டேக்கை
போகல்வை.
முண்டாம் நாளே
என்றை அம்மா

எங்கடை ஊருக்கு
பயணமானாள்.
எனக்கு குழந்தை
பிறக்கும்வரை
ஒரு பெரிய கம்பெனியில்
வேலை செய்தேன்.
குழந்தை பிறந்ததோடை
என்றை வேலை போச்சு.
ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு
நான் வேலை தேடினன்.
அரசாங்க வேலைகளுக்கான
பத்திரிகை விளம்பரங்களை
பார்த்து என் தகமைக்கேற்ற
வேலைகளுக்கு,
நான் ஆறு மாதங்களாய்
தொடர்ந்து
விண்ணப்பங்கள்
நூற்றுக்கணக்கில்
அனுப்பிக் கொண்டிருந்தன்.
தனியார் கம்பனிகளிலும்
வேலைக்கு முயற்சித்தன்.
போன கிழமை வரை
எனக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை.
ஐஞ்சு வரியமாய்
நான் உழைச்சு கொட்டிறன்.
நீ சம்மாயிருந்து கொண்டு
வெக்கமில்லாமல் என்றை சோத்தை
திண்டுகொண்டிருக்கிறாய் எண்டு
அடிக்கடி சொல்லி என்னைத்
திட்டி அவமானப்படுத்தினாய்.
உனக்கு எங்கை
வேலை கிடைக்கப்போகுதடி

உந்த வீணமுயற்சியை
விட்டிடு இண்டைக்கே.
சுப்பமாக்கற்றிலை
பில் போடிற வேலையாவது
தேடி எடு.
அதுவும் கிடைக்காட்டி,
வீட்டுக்கு வீடு
'பேப்பர்' போடுற
வேலையாவது செய்யடி '
மனம் கூசாமல்நீ
அடிக்கடி நச்சரிச்சு
திட்டித்தீர்க்கிறாய்.
இதிலும் பார்க்க
வேறு என்ன அவமானம்
எனக்கு ஏற்படப்போகுது?
எல்லாத்துக்கும் மேலாய்
நீ
என்னைச் சந்தேகப்படுகிறாய்.
சரி அதைத்தானும் நீ
என்னை
நெற்றிக்கு நேராய்
கேட்டிருக்கலாமே.
கேட்கிறதுக்கு உனக்கு
துணிவில்லை.
ஏனென்றால்
உனக்கு முதுகெலும்பில்லை.
நீ ஒரு கோழை.
இல்லையில்லை.
நீ மனிசனுமில்லை.
நீ மிருகமுமில்லை
நீ அசிங்கம் பிடித்த
அருவருக்கத்தக்க

மண்டபமு. என்ன? எனக்கு வேலை கிடைக்காதா? காலையிலை நான் வீடு வீடாய் போய் ‘பேப்பர்’ போடவேணுமா? நான் அப்படிப்பட்ட தகுதியற்றவளா? எனக்கு நல்ல வேலைக்கு தகமையில்லையா? நான் இப்ப சொல்லிறன் எனக்கு வேலை கிடைச்சிட்டுது. “என்ன, உனக்கு வேலை கிடைச்சிட்டுதா? “அவனுக்கு ஆச்சரியம் ‘என்ன வேலை? எங்கை வேலை? எப்ப போறாய் வேலைக்கு? ‘அவனுக்கு அறிய ஆவல். எனக்கு என்றை தகமைக்கேற்ற வேலை. ஒன்றாறி யோ மாகாண அரசாங்க வீடமைப்புச்சபையில் கணக்காளர் வேலை. ‘அப்பிடியா? ‘அதிசயித்தவனாய் அதிர்ந்து போனான் போன கிழமையே எனக்கு

கணக்காளர் நியமனக் கடிதம் வந்திட்டுது. ‘அப்பநீ எனக்கேன் சொல்லேல்லை? ‘எங்கடை சொந்த நாட்டுக்கு நாங்கள் போக விமானப் பயணச் சிட்டுக்கள் எடுக்கவேணுமே. அதோடை பிரயாண ஒழுங்குகள் எல்லாம் செய்யவேணுமே. அதுதான் எனக்கு வேலை கிடைச்ச விசயத்தை நான் உனக்கு சொல்லேல்லை. நான் உனக்கு ஏன் சொல்லவேணும்? சொல்லித்தான் என்ன பயன்? ‘அப்பநீ வேலைக்கு போகேல்லையா? அதுவும் அரசாங்க வேலை. ஊருக்கு நீ போகத்தான் போறியா? நீ பொய் சொல்லிறாய். உனக்கெங்கை வேலை கிடைக்கப்போகுது? என்னை நீ ஏமாத்தப்பாக்கிறியா? ‘சந்தேகத்துடன் அவன்.

'என்ன?
உங்களைப்போல
நாங்கள்
ஓமாத்துப் பேர்வளியளா?
'இந்தா.
இதோ பார்'.
நியமனக் கடிதத்தை
அவனது மூஞ்சியில்
அவள் வீசி ஏறிகிறான்.
அவனுக்கு என்ன
செய்வதென்றே தெரியவில்லை.
அவனுக்கு
திகைப்பு
திணறல்
'நீ ஊருக்குப் போகத்தான்
போகிறாயா?
நீ வேலைக்கு
போகேல்லையா?'
திக்கித் திணறி
அவன் கேட்கிறான்.
அவளை.
'நான் வேலைக்கு
போவன் எண்டு
நீ நினைக்கிறியா?
நான் இஞ்சை நின்டால்தானே
வேலைக்கு போக.
அது மாத்திரமில்லை
இனிமேல் நான்
உண்ணோடை
சேர்ந்து வாழ்வன்
எண்டு
நீ'

நினைக்கிறியா?
அது நடக்கிற காரியமா?
அதை விட்டிட்டு
வேறை ஏதாவது சொல்லு.
அவனுக்கு பேரதிர்ச்சி.
'நாங்கள்
ஊருக்குப் போறது
நிச்சயம்
நானும் என்றை
சௌலக் குழந்தை
குமரனும்
இன்டைக்கு இரவே
நாங்கள் பிறந்த
மண்ணுக்கு
நிச்சயமாய் போறம்
நீராமனெண்டால்
இருந்திட்டு போ.
ஆனால் நான்
தீக்குளிக்க
சீதையில்லை.

வீடு

‘இணைப்பாளர் இளங்கோ
இருக்கிறாரா?’

ஏரியாப் பொறுப்பாளர்.

‘ஓ. உள்ளள இருக்கிறார் போய்ப்
பார் தம்பி.’

தாய்மார்கள் குழந்தைகளது
வரவைப் பதிவு செய்து
கொண்டிருக்கின்ற பவானி
கூறுகின்றாள்.

ஏரியாப் பொறுப்பாளர் உள்ளே
சௌகின்றார்.

வாரும் தம்பி உட்காரும்

பெளவியமாகக் கூறுகின்றார்
இணைப்பாளர்.

‘இந்த வீடு தேவைப்படுகுது.

எடுத்த எடுப்பிலே கூறுகின்றார்
ஏரியாப் பொறுப்பாளர்.

‘எந்த வீடு?

வியப்புடன் இணைப்பாளர்.

‘என்ன நக்கலா? இந்த வீடுதான் ’

முறாய்ப்புடன் பொறுப்பாளர்.

‘இந்த வீட்டிலை சுத்துணவு
நிலையம் நடக்குது தம்பி ’

‘அதுக்கென்ன மூண்டு
நாளைக்குத்தான்.

‘இல்லை தம்பி. மாதாமாதம் கற்பிணித்தாய்மாருக்கு
கிளினிக்’கும் இஞ்சைதான் நடக்குது. அதோடை ஆரம்ப
சுகாதார நிலையமும் நடக்குது. ’

‘எல்லாம் நடக்கட்டும் நல்லதுதானே மூண்டு
நாளைக்குத் தானே. பிறகு நீங்கள் எல்லாத்தையும் நல்லாய்
நடத்துங் கோவன். ’

‘மூண்டு நாளைக்கென்டுதான் உவையள் சொல்லு
வினை. வந்த பிறகு வீடு அவைக்கு நிரந்தரம். இதுதான்
அவையின்றை தந்திரோபாயம் உப்பிடி எத்தினை பேற்றை
மோட்டார் சைக்கிள்கள், கார்கள், வீடுகளை அவை எடுத்திருக்
கினம். ’

இளங்கோதனக்குத்தானே கூறிக் கொள்கின்றான்.

‘என்ன யோசிக்கிறியள்?’

‘தம்பி இந்த வீடு எதுக்கு?’

‘தற்கொலை செய்தாரே அந்த தம்பிமுத்து அவற்றை
பிரேதம் வைக்கக் ’

‘இப்ப பிரேதம் ஒரு வீட்டிலைதானே வைச்சிருக்கினை.
அங்கை மூண்டு நாளைக்கும் வைச்சிருக்கலாம் தானே?

‘அந்த பிரேதம் கோயில் வீதிக்குப் பக்கத்திலையுள்ள ஒரு
வீட்டிலைதான் கிடக்கு ’

‘அங்கை மூண்டு நாளும் வைச்சிருக்கலாம் தானே?’

‘கோயில் வீதிக்குப் பக்கத்திலை பிரேதம் கிடக்கேக்கை
பூசை நடத்தக்கூடாதாம். கோயில் குருக்கள் சொல்லுறார்.
‘நேற்று இராப் பூசை நடத்தேல்லை. இண்டைக்கு உதயப்
பூசையும் நடத்தேல்லை பிரேதத்தை உடனை வேறை எங்கை
யாவது கொண்டு போங்கோ. அப்பதான் கோயிலை புண்ணிய
தானம் செய்துபோட்டு மத்தியானப் பூசை நடத்தலாம் ’ என்டு
குருக்கள் அந்தரப்படுத்திறார்.

ஏரியாப் பொறுப்பாளர்.

‘அப்ப தம்பிமுத்தற்றை சொந்த வீட்டிலையே அவற்றை
பிரேதத்தை கொண்டுபோய் வைக்கலாம் தானே?’

‘அதெப்படி? அங்கை எங்கடை வைத்தியக் கல்லூரி
நடக்குதே, மடைக்கடை சொல்லுறாய்,’

கோபமாய் கத்துகிறார் பொறுப்பாளர் வசந்தன்.

‘தம்பி கோபப்படாதை. உங்கடை வைத்தியக் கல்
லூரிக்கு முன்புறமாய்த்தான் தம்பிமுத்தற்றை வீடு கிடக்குக்.

அது புறம்போக்காய்த்தான் கிடக்கு. அந்த வீட்டிலை வகுப்புகள் நடக்கிறேல்லை. அதை நீங்கள் உபசரிப்பு மண்டபமாய்த்தான் பாவிக்கிறியன். அங்கை பிரேதத்தை வைக்கலாம் மூண்டு நாள் தானே?

நிதானமாய் கூறுகின்றார் இளங்கோ.

'தம்பிமுத்தர் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த வீடு அது. நீங்கள் அவரை வலோற்காரமாய் வெளியேற்றும் வரை அவர் வாழ்ந்த பரம்பரை மண்வீடு அது. அங்கை வைச்சுத்தான் அவற்றை பிரேதம் எடுக்க வேணும். அதுதான் முறை. தம்பிமுத்தற்றை ஆசையும் அதுதான்.

'ஏழெட்டு வரியத்துக்கு முந்தியே தம்பிமுத்தர் தன்றை வளவுக்கை ஒரு கல்வீடு கட்டினார். ஆனால் அவர் அந்த புதிய வீட்டிலை ஒரு நாளும் படுத்தெழும்பியதில்லை. அவற்றை மனைவியும் பிள்ளையளும்தான் கல்வீட்டிலை படுக்கிறவை.'

'அப்ப அவர்கள் அங்கை படுக்கிறவர்?

பொறுப்பாளர்.

'தம்பிமுத்தர் தன்றை பரம்பரை வீட்டிலை, தன்றை பாட்டனாரும் தகப்பணாரும் படுத்தெழும்பின வேப்பம் வாங்கிலில்தான் படுத்தெழும்பினார்.'

மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் தன்றை பரம்பரை வீட்டிலை யிருந்து அவர் வலோற்காரமாய் வெளியேற்றப்பட்டார். அதன் பின் அவர் ஒருவருடனும் கந்தப்பதில்லை. அவர் தன்றை வாழுத்தோட்டத்திலுள்ள கொட்டிலில்தான் இருந்தார்.

அவரது குடும்பம் கந்தசாமி கோயில் மேற்கு வீதியிலுள்ள ஒரு வீட்டில் வசிக்கிறது.

கந்தசாமி கோயில் மேற்கு வீதியில் பாலர் பகல் விடுதி.

வடமேற்குப் புறமாய் அரச ஆயுர்வேத வைத்தியசாலை.

நடுவில் இயக்க முகாம்

அண்மையில் விமானக்குண்டு வீச்சுநடந்தது.

அதிர்ஷ்டவசமாக அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. பாலர் நிலையம் விடுமுறை. பிள்ளைகளில்லை.

பகல் பத்து மணி.

குண்டு வீச்சு

பாலர் நிலையத்தின் ஒரு பகுதி பாதிப்பு.

மேற்கு வீதியிலுள்ள நான்கு வீடுகளில் ஒன்று முற்றாக

சேதம். வீட்டிலுள்ளவர்கள் பாதுகாப்பு பங்கருக்குள் இருந்த படியால் உயிர்தப்பிச்சினம்.

அடுத்த மூண்டு வீடுகளிலும் வர்கள் எல்லோரும் வேறு இடத்துக்கு போய்விட்டார்கள்.

அந்த மூண்டு வீடுகளில் ஒன்றில்தான் தம்பிமுத்தற்றை குடும்பம் தங்கியிருக்கின்றது.

தன் சொந்த வீட்டிலிருந்து வலோற்காரமாய் வெளி யேற்றப்பட்ட தம்பிமுத்தர் மூன்று நாட்களாய் ஒருவருடனும் பேச்சல் பறங்கலில்லை. சகலதையும் பறிகொடுத்து விட்டதான் உணர்வு.

அவர்நடைப்பினமாய் திரிகின்றார்.

மூன்றாம் நாள் மதியவேளை.

வாழுத்தோட்டத்திலுள்ள கொட்டில் வாசலில் தம்பி முத்தர்.

மனைவி அவருக்கு சோற்றைக் கொடுத்திருக்கின்றாள்.

தம்பிமுத்தர் ஒரு கவளம் சோற்றை வாயில் வைக் கின்றார்.

சோழகக் காற்று சூழன்றடிக்கிறது. வாழுயிலையிலுள்ள சோற்றில் மண்.

சோற்றைத் தூக்கி வீசிவிட்டு வெளியேறுகின்றார் தம்பி முத்தர்.

சிறிது நேரந்தான்.

கொட்டிலின் பின்புறத்தில் ஒங்காளிப்புச் சத்தம்

மனைவி விசாலாட்சி பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடிச் சென்று பார்க்கின்றாள்.

சாய்ந்தபடி யே கிடக்கின்றார் தம்பிமுத்தர்.

வாயில் வெண்ணுரை.

'பொலிடோல் 'போத்தல் பக்கத்தில்.

மனைவியின் மரண ஒலம்.

தம்பிமுத்தரின் பிரேதம் கந்தசாமி கோயில் மேற்கு வீதியிலுள்ள வீட்டில்.

நேற்று மதியத்திலிருந்து கோயில் பூசைநடக்கவில்லை.

பிரேதத்தை வேறு இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல முயற்சி.

சத்துணவு நிலையம் நடக்கின்ற வீட்டில் பிரேதத்தை

வைப்பதற்கு ஏரியாப் பொறுப்பாளர் வசந்தன் முயல்வு.

இணைப்பாளர் இளங்கோ சத்துணவு நிலையத்தை விட்டுக் கொடுக்க மறுப்பு.

‘ஒரு மணித்தியாலத்தில் உங்கடை சாமான்கள் எல்லாத் தையும் அப்புறப்படுத்துங்கோ. இல்லாட்டி நாங்கள் அதுகளை வெளியே எடுத்துப் போடுவோம். பொறுப்பாளர் மிரட்டல்

‘தம்பி, அவசரப்படாதை. வேறை இடத்துக்கு நிலையத்தை மாத்திறதுக்கு சம்மதமா என்டு இஞ்சை சாப்பாடு எடுக்கிற தாய்மாரைக் கேட்டுப் பாப்பம் அவை சம்மதம் எண்டால் நாங்கள் இடம்மாறத் தயார்’

‘சரி, அவையளை இப்பவே கேப்பம்’

பொறுப்பாளர் அவசரம்

‘தம்பி இப்ப பதினொரு மணியாச்சு. தாய்மாரும் குழந்தைகளும் சாப்பிடுகிற நேரம். அவை சாப்பிட்டு முடிந்தும் கூட்டத்தை வைப்பம். அவையின்றை விருப்பத்தைக் கேப்பம். அவை ஒமெண்டால் நாங்கள் வேறை இடத்துக்கு போறம்’

‘எவ்வளவு நேரம் செல்லும்?’

பொறுப்பாளர்.

‘ஒரு மணி நேரமாகும். நீர் போட்டு வாரும்’

தாய்மாரும் பிள்ளைகளும் இலைக்களுக்கு குடிக்கின்றனர்.

சத்துணவு நிலையத் தொண்டர்கள் மூவரும் ஊரின் பல பகுதிகளுக்கு சைக்கிள்களில் பறக்கின்றனர்.

ஊர்க்குகின்றது.

ஏரியாப் பொறுப்பாளரும் வந்துவிட்டார்.

கூட்டம் ஆரம்பம்.

நிலையத்தை மாற்றுவதிலுள்ள சிக்கல்களை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றார் இணைப்பாளர்.

ஏரியாப் பொறுப்பாளரும் தனது நிலைப்பாட்டை கூறுகின்றார்.

‘இந்த இடத்திலிருந்து சத்துணவு நிலையத்தை மாற்றக் கூடாது’

தாய்மாரின் கோபித்த குரல்.

‘ஏன் மாத்தக்கூடாது?’

பொறுப்பாளர்.

‘மூண்டு வரியமாய் இஞ்சைதான் நாங்கள் சாப்பாடு எடுத்துவாறம். இது எங்களுக்கு வசதியான வீடு.

‘ஏன் வேறை வீட்டுக்குப் போனாலென்ன?’

‘இந்த வீட்டிலை சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் வைக்க ஒரு பெரிய அறை. சாப்பாடு சமைக்க வசதியுள்ள குசினி. மருந்துகள் வைக்க சுவர் அலுமாரியுள்ள ஒரு அறை, தாய்மார்களையும் பிள்ளைகளையும் டாக்டர் பரிசோதிக்க. ஒரு அறை தாய்மார்களுக்கு சுகாதாரக் கூட்டங்கள் நடத்த விசாலமான மண்டபம். இப்பிடி வசதியாக உள்ள வீடு வேறை இடத்தில் இல்லை.’

இணைப்பாளர் விளக்கிக் கூறுகின்றார்.

‘இந்த வசதியள் மாத்திரமில்லை. இந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரர் மூண்டு வரியங்களுக்கு முன்னமே கண்டாவுக்கு போட்டார். இந்த வீட்டிலை சத்துணவு நிலையமும் சுகாதார நிலையமும் தொடர்ந்து நடத்திறதுக்கு தங்களுக்கு பூரண சம்மதம் என்டு எழுதிக் குடுத்திட்டும் போயிருக்கிறார்.’

‘மூண்டு நாளைக்குத் தானே பிறகு நீங்கள் இஞ்சை திரும்பி வந்திடலாம்.’

‘தம்பி துவக்கத்திலை உப்பிடித்தான் நீங்கள் சொல்லு வியள். பிறகு நீங்கள் நினைச்சதைச் சாதிப்பியள். உப்பிடி எத்தினை பேற்றை வீடுகளை நீங்கள் எடுத்தியள்? அந்த வீடுகளின்றை சொந்தக்காரர் இப்ப பிறத்தியாற்றை வீடுகளிலை ஒண்டுக்குடித்தனம் நடத்துதல்கள். அவைக்கு ஏகப்பட்ட பிரச்சினைகள் கஷ்டங்கள். உங்களுக்கு நாங்கள் எவ்வளவோ உதவியள் செய்திட்டம். அப்பிடியிருந்தும் நீங்கள் எங்களை ஏன் தொடர்ந்து தொல்லைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறயள்?’

நாகம்மாப் பாட்டி ஆதங்கத்துடன் கேட்கின்றார்.

‘தம்பி. நாங்கள் உங்களுக்கு பச்சையாய்த் தந்தம் சமச்சைதாய்த் தந்தம். அதுவும் நாங்கள் ஆழிக்குப் பயந்து அவங்களுக்குத் தெரியாமலே, எவ்வளவோ உங்களுக்கு செய்து வாறம். நீங்கள் என்னடாவெண்டால்....’

விசாலாட்சி மாமி மன வேதனையுடன் கூறுகின்றார்.

‘உங்களுக்கு நாங்கள் பத்தாயிரம், பத்தாயிரமாய் பணமும் தந்தம். பவுணும் தந்தம்’

பர்வதம் பாட்டி.

‘அது மாத்திரமே உங்கடை பிள்ளையளையும் தந்தம். ஆனாந்கள்?’

‘உங்கடை பண்ணையளைக்கு நாங்கள் பயிர்செய்த நிலங்களை புடுங்கியெடுத்தியள். நாங்கள் அரைகுறைப் பட்டினியோடை காலம்தள்ளினம்.’

செல்லையாகுமுறுவு.

‘அதுமாத்திரமே. எத்தனை பேர்குடியிருந்த வீடுகளையும் பறிச்சியன்.

‘உங்கடை ஊரின் வடக்குப் பக்கத்திலை ஏழு வீடுகளை ஒண்டாச் சேத்து உங்கடை மருத்துவக் கல்லூரிக்கெண்டு பறிச்செடுத்தியன்.

கந்தையா கூறுகிறார்.

‘அது மாத்திரமே?’

‘தனித்தனி வீடுகளையும் தொட்டந் தொட்டமாய்ப் பறிச்சியன்.’

‘உங்கடை ஊரின் தெற்குப் பக்கத்திலை ஐஞ்சு வீடுகளை ஒண்டாய் எடுத்தியன். அங்கை உங்கடை சட்டக் கல்லூரி நடக்குது.’

‘இப்ப உங்கடை சொந்த மண்ணிலேயே நாங்கள் அகதியன். இதிலும் பாக்க நீங்கள் உங்களை ஒரேடியாய் வன்னிக் காட்டுக்கே கலச்சப்போட்டு நீங்களும் உங்கடை ஆக்களும் சொகுசாய் இஞ்சைஇருங்கோவன்.’

அன்னமுத்தாச்சி குழுறிக் கூறுகின்றா.

‘இந்த போசாக்கு நிலையத்தை இடம் மாத்திறதுக்கு நாங்கள் சம்மதமில்லை. இந்த வீட்டைத்தரமுடியாது. நீங்கள் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ.’

அங்கு கூடி நிற்கின்ற மக்கள் ஏகோபித்த குரலில் கூறுகின்றனர்.

‘இல்லை கண்டிப்பாய் இந்த வீட்டிலைதான் பிரேதத்தை வைக்கப்போறம். இப்பவே சாமான்களை எடுங்கோ’

‘முடியாது. வீடு தரமுடியாது. சாமான்களையும் நாங்கள் எடுக்கமாட்டம். நீங்கள் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ. இந்த விசயத்துக்கு நாங்கள் உங்கடை மேலிடத்துக்கும் போகத்தயார்.

தாய்மார்கள் உறுதியுடன் கூறுகின்றனர்.

‘தம்பிமுத்தற்றை சொந்த வீடு கிடக்கு. அவர் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த பரம்பரை மண்வீடு கிடக்கு அந்த வீட்டிலை வைச்சுத்தான் அவற்றை பிரேதம் எடுக்க வேணும் அதுதான் நல்லதும் கூட.

‘நீங்கள் நினைச்சபடி நடக்கேலாது. இரண்டு மணித்தியாலாத்துக்கை இந்த வீட்டை விட்டிட வேணும் இல்லாட்டி நாங்கள் உதுக்கை கிடக்கிற சாமான்களை எடுத்து நோட்டிலை போட்டிட்டு பிரேதத்தை இஞ்சை கொண்டுவந்து வைப்பம்’

மக்கள் மத்தியில் கொந்தளிப்பு

‘உங்கடை வைப்பு செய்யுங்கோ பாப்பம்’

வேலுப்பிள்ளை சவால் விடுகின்றார்.

‘பிள்ளை இந்திரா! கதவைப் பூட்டு கந்தசாமி.

‘வாங்கோ எல்லாரும். தம்பிமுத்தற்றை பிரேதத்தை எடுத்துக் கொண்டுபோய் அவற்றை சொந்த பரம்பரை வீட்டிலை வைப்பம்.

வேலுப்பிள்ளை வண்மத்துடன் கத்துகிறார்.

பொறுப்பாளர் தன் மோட்டார் சைக்கிளை விசுக் கொண்டு எடுத்துக் கொண்டுஅவ்விடத்தை விட்டகல்கின்றார்.

மக்கள் எல்லோரும் ஒண்டுதிரண்டு செல்கின்றனர்.

தம்பிமுத்தற்றை பிரேதம் அவற்றை பரம்பரை வீட்டுக்கு கொண்டு செல்லப்படுகின்றது.

தம்பிமுத்தற்றை பாட்டனாரும், தகப்பனாரும் படுத் தெழும்பிய வேப்பம் வாங்கில் பிரேதம் வைக்கப்படுகின்றது.

முடுதிரை

என்றை தங்கண்
 இன்னும் வரேல்லையே
 ஒரு மாதமாகப் போகுது.
 ஜயோ!
 என்றை தங்கனுக்கு
 என்ன நடந்ததோ?
 ஏன் இன்னும்
 என்றை ராசன்
 வரேல்லை?
 என்றை செல்லனைப் பற்றி
 எதுவித தகவலும்
 எங்களுக்கு தெரியவில்லையே.
 தங்கமலரின் மனதில்
 ஏக்கம், பயம்.
 தங்கமலர் தவிப்பு.
 தங்கமலர் தங்கராசனை
 திருமணம் செய்து
 ஒரு வருடந்தான்.
 அவர்களின் திருமணம்
 காதல் திருமணம்.
 ஆறு வருடக் காதல்
 தங்கராசனுக்கு

இருபத்தி நாலு வயது
 தங்கமலருக்கு
 இருபத்தொரு வயது
 தங்கமலர் அழகில் பேரழகி.
 தங்கம் நிறத்தில் தங்கம்
 குணத்திலும் தங்கம்தான்.
 தங்கம் தற்பொழுது ஆறுமாதக்
 காப்பினி.
 தங்கராசனுக்கு
 கட்டுக்கோப்பான உடற்கட்டு.
 உறுதியான உள்ளம்.
 துடிப்பான விடலை.
 முற்கோடி.
 சத்திய வேட்கை அவனுக்கு
 கடுமையான உழைப்பாளி.
 உழைப்பால் உயர வேண்டும்
 என்ற வெறி தங்கனுக்கு
 செழிப்பான செம்மண் தோட்டம்.
 பத்துப் பரப்புத்தான்.
 சிறு தானியம், காய்கறி
 அரைவாசித் தறையில்
 காசப்பயிர் மிகுதி நிலத்தில்
 மாறி மாறி வெங்காயம்,
 உருளைக் கிழங்குச் செய்கை
 ‘விவசாய விற்பனைப் பொருள்
 விற்பனைச் சங்கத்தில்’
 உறுப்பினன் தங்கன்
 கடந்த இரண்டு வருடங்களாய்
 விதை உருளைக் கிழங்கு
 விவசாயிகளுக்கு
 போக காலத்தில் கிடைக்கவில்லை
 விதை கிழங்கு

நேரகாலத்துக்கு வந்தது.
 ஆனால்
 உரிய காலத்தில் கிடைக்கவில்லை.
 போகம் தப்பித்தான் விதை கிழங்கு
 விவசாயிகளுக்கு கிடைப்பு.
 காரணம் கேட்டால்.
 போர்க்காலச் சூழ்நிலை.
 சங்கச் செயலாளரும், தலைவரும்
 சாக்குப் போக்குச் சொல்லி
 தப்பித்துக்கொள்ளல்.
 சங்கப் பொதுக்கூட்டம்
 இரண்டு வருடங்களாய்
 வைக்கவேயில்லை.
 காரணம் கேட்டால்
 அதற்கும்
 போர்க்காலச் சூழ்நிலை சாட்டு.
 ‘விவசாய விளைபொருள்
 விற்பனைச் சங்கத்தில்’
 இருநூற்று எண்பதுபேர்
 உறுப்பினர்கள்.
 இருநூற்று அறுபது
 உறுப்பினர்கள் ஒப்பமிட்டு
 பொதுக் கூட்டத்திற்கு
 கோரிக்கை.
 இன்று சங்க பொதுக்கூட்டம்.
 கூட்டம் ஒன்பது மணிக்கு.
 கூட்டம் முடிய,
 இரவு பதினொரு மணியானாலும்
 இப்பயப்பிடத் தேவையில்லை
 இலங்கை இராணுவத்தை
 முகாமுக்குள்

முடக்கி வைச்சாச்சு.
 இந்தியன் ஆமி தான்
 இராப் பகலாய் ரோந்து.
 இந்தியன் ஆமி
 எங்கடை நண்பனாச்சே.
 இந்தியன் ஆமி
 எங்களைப் பாதுகாக்கத்தான்
 இலங்கைக்கு வந்தது.
 இயக்கங்கள் எல்லாம்
 அப்பிடித்தான் சொல்லுதுகள்.
 இலங்கை அரசாங்கமும்
 அப்பிடித்தான் சொன்னது.
 இப்பதான் எங்களுக்கு
 நிம்மதி.
 இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில்
 கூட்டம் தொடங்கிவிடும்.
 இன்டைக்கு
 இரண்டத்தா ஒரு முடிவை
 வரத்தான் போகுது.
 கந்தசாமியாக்களின்றை
 கபடநாடகம் இன்டைக்கு
 அம்பலமாகப் போகுது.
 சங்க உறுப்பினர்கள் நம்பிக்கை.
 ‘கந்தசாமி அண்ணே
 எப்ப கூட்டம்?’
 கந்தசாமியைத் தங்கள் கேட்டான்.
 ‘போன மாதம்
 கூட்டம் வைச்சாச்சே.
 உனக்கு தெரியும் தானே.
 பிறகென்ன கூட்டம்?’
 கிண்டலாய் கந்தசாமி.

'என்ன எங்கணை
பேக்காட்டிறியா?
போன மாதம் நீவைச்ச கூட்டம்.
உற்பத்திக் குழுக்கூட்டம்.
நாங்கள் கேட்கிறது.
விவசாய சங்கப் பொதுக்கூட்டம் '
தங்கராசன்.
வரியத்துக்கு ஒரு முறைதான்
வருடாந்தப் பொதுக்கூட்டம்
வைக்கிறது வழக்கமாச்சே.
இப்பெண்ண கூட்டம் '.
கந்தசாமி.
'விவசாய விளைபொருள்
விற்பனைச் சங்கத்தின்
வருடாந்தப் பொதுக்கூட்டம்
வைச்ச மூண்டு வரியமாச்சு '
தங்கராசன் குறுக்கீடு
'தம்பி தங்கராசா
இப்ப போர்க்கால சூழ்நிலை.
கண்ட நின்ட நேரமெல்லாம்.
கூட்டம் போடேலாது.
இது உனக்கு நல்லாய் தெரியும்.
அப்ப நீ ஏன் அந்தரப்படுகிறாய்?
அதுமாத்திரமில்லை.
கூட்டம் வைக்கிற தெண்டால்
பொடியளிட்டை
அனுமதி எடுக்கவேணும்.
அவையஞ்சுக்கு நேரமில்லை.
இப்ப போர்க்கால சூழ்நிலை
கூட்டம் போடுறதை
பிறகு பாப்பம் '

கந்தசாமி சொல்லி
நழுவப் பார்க்கிறான்.
'சங்கநடவடிக்கையள்
சம்பந்தமாய் கன பிரச்சினையள்
தீர்க்க வேண்டிக் கிடக்கு.
பொதுக் கூட்டத்திலைதான்
இந்தப் பிரச்சினையள்
பேசித் தீர்க்கவேணும்.
கூட்டத்தைக் கெதியாய்
கூட்டு கந்தசாமி.
கூட்டம் கூட்டிறதுக்கு
பொடியளிட்டை ஏன்
அனுமதி எடுக்கவேணும்?
இது எங்கடை சங்கப்
பிரச்சினைகள்.
பொதுக் கூட்டத்திலைதான்
சங்கப் பிரச்சினைகள்
எல்லாத்தையும்,
நாங்கள் தான் பேசித்
தீர்க்கவேணும்.
பொடியளிட்டை ஏன்
நாங்கள் போகவேணும்? '
தங்கராசன்
வெட்டிப் பேசுகிறான்.
'நீங்கள் கொஞ்சப்பேர்
கேட்டால்
கூட்டம் வைக்க வேணுமோ? '
கந்தசாமி
'கந்தசாமி அண்ணை,
இது எங்கடை சங்கம்.
பொதுமக்களின்றை சங்கம்.

விவசாயம் செய்யிற
பொதுமக்களின்றை சங்கம்.
சங்கம் பற்றிய எந்த முடிவும்
சங்க உறுப்பினரால்தான்
எடுக்க முடியும்.
எடுக்க வேண்டும்
உங்களைப்போல்'
இரண்டொருவரல்ல
தங்கராசன் வலியுறுத்தல்
'சங்க உறுப்பினர்களிலை
அரைவாசிப்பேருக்கு மேலை
கூட்டம் வைக்க வேணுமென்டு
எழுத்திலை தந்தால்தான்
நாங்கள் கூட்டம் வைப்பம்.
நீங்கள் செய்யிறதை செய்யுங்கள்.
செருக்குடன் கூறுகிறான்.
கந்தசாமி.
'அண்ணை கந்தசாமி
எங்கடை சங்கத்திலை
இருநூற்று அறுபத்தைஞ்சு பேர்
உடனடியாய் கூட்டம்
வைக்க வேணுமென்டு
இந்த மகஜூரில் கையொப்பம்
போட்டிருக்கினை.
இப்ப
போர்க்காலச் சூழ்நிலையில்
சிவில் நிர்வாகம்
தமிழ் பிரதேசங்களிலை
இல்லை என்டு எங்களுக்கு
நல்லாய் தெரியும்.
அப்படியிருந்தும் நாங்கள்

எங்கடை நடவடிக்கைகளை
முறைப்படி செய்யிறம்.
அதனாலை தான் நாங்கள்
இந்த மகஜூரிலை ஒரு பிரதி
கூட்டுறவு ஆணையாளருக்கு,
மற்றொரு பிரதி
அராசங்க அதிபருக்கு
அனுப்பி வைச்சிட்டம்.
இந்தா உளக்கு
மூலப்பிரதி.
இப்பெண்ண சொல்லுறாய்
கந்தசாமி அண்ணை?
இப்பவருடாந்தப் பொதுக்கூட்டம்
எங்களுக்குத் தேவையில்லை
அவசரப் பொதுக் கூட்டத்துக்கு
மூண்டு நாள் முன்னறிவித்தல்
போதும்.
அவசரப் பொதுக் கூட்டத்தை
கெதியாய் கூட்டு கந்தசாமி '
தங்கராசன் வற்புறுத்தல்
கந்தசாமிக்கு
நாடி விழுந்து போச்ச.
அவசரப் பொதுக் கூட்டத்துக்கு
அறிவித்தல் குடுத்தாச்ச.
இன்று இரவு ஒன்பது மணிக்கு
பொதுக்கூட்டம்.
இரவு ஒன்பது மணியாச்ச.
சங்க உறுப்பினர்களும்
வந்தாச்ச.
இருநூற்று ஐம்பதுக்கு
மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள்

பிரசன்னம்.

இனம் தெரியாத

இரண்டு விடலைகளும்

இரண்டு மோட்டார் சைக்கிள்களும்

பிரசன்னமாயிருக்கின்றனர்.

‘யாராயிருந்தாலென்ன

எங்கடை விசயத்திலை

தலையிடாமல் இருந்தால் போதும்

தங்கராசன் தனக்கு தானே

கூறிக் கொள்கிறான்

‘வந்தவை கூட்டத்தைப்

பார்த்திட்டு போகட்டும்

கூட்டம் ஒழுங்காய்

நடந்தால் போதும் “

தங்கராசன் மனதிற்குள்

கூடியிருந்த மக்கள் மனங்களில்

பல்வேறு கேள்விகள்.

‘விதை உருளைக் கிழங்கு

எத்தினை அந்தர்கள்

இரண்டு வரியமும்

எங்கடை சங்கத்துக்கு

வந்தது?

வந்த விதை கிழங்கு

சங்க அங்கத்தவர்களுக்கு

சரியாக பங்கிடு செய்யப்பட்டதா?

சங்க அங்கத்தவர்கள் ‘அல்லாத

வெளியாருக்கு

விதை கிழங்கு கொடுக்கப்பட்டதா?’

பல்வேறு கேள்விகள்

மக்கள் மனதில்.

மக்களின் இந்தக் கேள்விகளுக்கு

நிர்வாகத்தினரால்

சரியான பதில்கள்

கொடுக்கப்படுமா?

மக்கள் மனங்களில்

இக்கேள்விகள் முட்டி மோதல்.

‘கேள்விகளை யார் கேட்பது?

கேள்விகளை யார் கேட்பது?

சரியான மனத்துணிவு வேணும்

யார் கேட்கப் போகின்றான்

பொறுத்திருந்து பாப்பம் ‘

மக்கள் மனதில் ஆவல்.

கூட்டம் தொடங்குகின்றது.

தலைவர் ஒரு சில வார்த்தைகள்

கூறி முடிக்கின்றார்.

செயலாளர் கந்தசாமி

அமைதியாய் இருக்கின்றார்.

இரண்டு விடலைகளும்

எல்லாவற்றையும்

அவதானித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

தலைவருக்கும் செயலாளருக்கும்

நிம்மதி.

செயலாளர் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பு.

செயலாளரின் அறிக்கையிலும்

பல்வேறு விடயங்கள்

கூறப்படவில்லை.

முக்கிய விடயங்கள்

மூடி மறைப்பு.

பொருளாளர் அறிக்கையிலும்

ஒரே குழுறுபடி

சங்க உறுப்பினர்களுக்கு

பெரும் அதிருப்தி
 கூட்டத்தை முடிக்க
 தலைவர் முயற்சிப்பு.
 ‘செயலாளரின் அறிக்கையில்
 முக்கிய விடயங்கள் பல
 சொல்லப்படவில்லை
 சொல்லப்பட வேண்டிய
 பல விடயங்கள்
 தற்செயலாய் தவறிவிட்டனவா?
 அல்லது வேண்டுமென்றே
 முடி மறைக்கப்பட்டுள்ளனவா?
 தங்கராசனின்
 கேள்விக் கணைகள்
 செயலாளரை நோக்கி
 ‘எத்தனை தடவைகள்
 விதை கிழங்கு
 எங்கடை சங்கத்துக்கு
 வந்தது?’
 தங்கராசன்
 ‘மூண்டோநாலு தடவைகள்’
 ‘சரியாய் சொல்லு கந்தசாமி’
 கந்தசாமி மெளனம்
 ‘கந்தசாமி அன்னை
 இதென்ன சில்லறைக் கடை
 வியாபாரமா?
 இது சங்க விவகாரம்.
 இதெல்லாம் சங்கப் பதிவேட்டிலை
 பதிஞ்சு வைக்கவேணும்
 விதை கிழங்கு
 எத்தினை தடவைகள்
 வந்தன?

யார் யாருக்கு பங்கிடு செய்யப்பட்டது?
 என்ற விபரங்கள்
 எங்கடை சங்க
 பதிவேட்டிலை
 பதிஞ்சிருக்கவேணும்
 ஏன் பதியேலை? ‘
 தங்கராசா தொடர்ந்து
 கேள்விக் கணைகளை
 தொடுக்கின்றான்.
 ‘முதல் இரண்டு தடவைகளும்
 வந்த விதை கிழங்கு
 ஆராருக்கு குடுக்கப்பட்டது?
 விபரத்தைச் சொல்லு
 செயலாளர் கந்தசாமி
 அவர்களோ?’
 பதிலில்லை
 ‘அந்தக் கிழங்குக்கு
 என்னாச்சு?
 அதுக்கான விபரங்கள்
 எங்கடை சங்கப் பதிவேட்டிலை
 எந்த இடத்திலும் இல்லை.
 இதுக்கான விளக்கத்தை
 சங்கச் செயலாளரும்,
 தலைவரும்
 இந்தச் சபைக்கு
 சொல்லித்தானாக வேண்டும்.
 தலைவரும், செயலாளரும்
 மெளனம்.
 கடைசியாய் இரண்டு தடவைகள்
 வந்த விதை கிழங்கு,
 எத்தினை நாட்களின் பின்

எங்கடை விவசாயிகளுக்கு
பங்கிடு செய்யப்பட்டது?
விதை கிழங்கு வந்து
ஒரு மாதத்துக்கு பின்தான்
எங்கடை விவசாயிகளுக்கு
பங்கிடு செய்யப்பட்டது
ஏன் இந்தத் தாமதம்?
விதை கிழங்கு வந்து
இரண்டு மூன்று நாட்களில்
எங்கடை சங்க உறுப்பினர்களுக்கு
ஏன் பங்கிடப்படேல்லை
போகம் தப்பி கிழங்கு
நட்டால்
என்னவாகும்?
இது திட்டமிடப்பட்ட
சதிச்செயல்.
பண்ணைகளுக்கு எப்பிடி
விதை கிழங்கு கிடைச்சது?
பண்ணைகளில் விளைஞ்ச கிழங்கு
சந்தைக்கு வந்து
விற்பனையாகும் வரை
எங்கடை கிழங்கு
சந்தைக்கு வரக்குடாது.
ஒரு மாதம் பிந்தித்தான்
எங்கடை கிழங்கு
விளைந்து
சந்தைக்கு வந்தது.
இந்த ஒரு மாத இடைவெளியில்
பண்ணைகளில் விளைந்த
கிழங்கு உச்சவிலை
பண்ணைச் சொந்தக்காற்றுக்கு

அதிகலாபம்.
அதுமாத்திரமல்ல
கடைசி இரண்டு தடவைகளும்
ஒரு மாதம் பிந்தித்தான்
எங்களுக்கு பங்கிடப்பட்டது.
ஏன் இந்தத் தாமதம்?
ஒரு மாதம் விதை கிழங்கு
இருப்பில் இருந்ததால்
விதை கிழங்கு சூடேறி
அழகல் நோய் பிடித்துவிட்டது.
இதை மூடிமறைக்கத்தான்
இரவிரவாய் எங்களுக்கு
விதை கிழங்கு பங்கிடப்பட்டது.
எங்கள் தோட்டங்களில்
விதை கிழங்கு நாட்டிய
கையோடை
அடைமழையும் வந்து
தோடர்ந்து பெய்தது.
போகம் தப்பி மழை காலத்தில்
எங்கள் தோட்டத்தில்
நாட்டிய விதை கிழங்கெல்லாம்
அழுகி நாசமாகிவிட்டது.
இதனால் இரண்டு
வரியமாய்
பாரிய நட்டம்
இதற்கு யார் பொறுப்பு?
இதற்கு சரியான விளக்கத்தை
தலைவரும் செயலாளரும்
இந்த சபைக்கு
தந்துதானாகவேண்டும்.
'தங்கராசா,

உனக்கு விளக்கம் வேண்டுமா?
 கூட்டம் முடிஞ்ச பிறகு
 நாங்கள்
 சரியான விளக்கம் தாறம்,
 இப்பநீ பேசாமலிரு
 கூட்டத்தைக் குழப்பாதை
 வந்திருந்த இனந்தெரியாத
 விடலைகளில் ஒன்று
 விறைப்பாய் கூறியது.
 சபையில் சலசலப்பு.
 தருணம் பார்த்திருந்த தலைவர்
 கூட்டத்தை
 முடித்து வைத்தார்.
 ‘தங்கராசா
 வா இஞ்சை’
 விடலைகளில் ஒன்று கூப்பிடுகின்றது
 ‘ஏன்?
 நீ வா இஞ்சை’
 தங்கராசன் செல்கின்றான்.
 ‘ஏறு இந்த மோட்டார் சைக்கிள்ளை’
 ‘ஏன் நான் உன்றை
 மோட்டார் சைக்கிள்ளை ஏறவேணும்’
 ‘உனக்கு விளக்கம் தானே
 வேணும் ஏறு சைக்கிள்ளை’
 ‘முடியாது இப்ப இஞ்சை
 விளக்கத்தைச் சொல்லன்’
 ‘ஏற்டா’
 தங்கராசனை
 விடலைகளிலை ஒன்று
 பலாத்காரமாய் தன்றை
 மோட்டார் சைக்கிளில்

எற்றுகின்றான்.
 விடலைகள் இரண்டும்
 தங்கராசனை கூட்டிச் செல்கின்றனர்.
 ‘ஓரு மாதமாகப் போகிறது
 என்றை தங்கள் வரேல்லை’
 அவனைப் பற்றி
 ஒரு தகவலும் தெரியேல்லையே ‘
 தங்கராசனின் மனைவி
 தங்கமலர்
 தன் கணவனைத் தேடி
 இயக்கங்களின்
 ஒவ்வொரு முகாமாய்
 ஏறி இறங்குகின்றாள்.
 இராப் பகலாய் அவள்
 கணவனைத் தேடி
 அலைகின்றாள்.
 ‘தங்கராசன் என்றொரு ஆள்
 எங்கடை முகாமில்
 இல்லை.
 அப்பிடி ஒரு ஆள்
 இஞ்சை வரேல்லை.
 அப்பிடி ஒரு ஆளைப்பற்றி
 எங்களுக்கு
 ஒண்டும் தெரியாது’
 தங்கமலர் சென்ற
 ஒவ்வொரு முகாமிலும்
 இதே பதில்தான்.
 மாத முடிவில்
 தங்கமலருக்கு
 வெள்ளைச் சேலை
 ஒன்று வந்தது!

தங்கமலர் அழுது குழறவில்லை.
 பொங்கி எழுகின்றாள்
 தங்கமலர்.
 வெள்ளைச் சேலையை
 தீயிட்டு எரிக்கின்றாள்.
 குழறிக் கொந்தளிக்கும்
 தங்கம்
 கண்ணகியாய்
 புயலாய் பாய்கின்றாள்
 நீதி கேட்டு.
 நீதி கிடைத்தது
 தங்கத்துக்கு
 'தமிழினத் துரோகி'
 என்ற அட்டை
 கழுத்தில் தொங்க,
 நெற்றியில்
 'பொட்டு' 'வைக்கப்பட்டு'.
 விளாக்குக் கம்பத்தில்
 தொங்குகின்றாள்
 தங்கமலர்.

காவியமரணன்

'எங்களுக்கும் காலம் வரும்.
 காலம் வந்தால் வாழ்வு வரும் '
 எந்த நேரமும் பாட்டுத்தான்.
 'காடுவிளைஞ்சென்னாமச்சான்.
 நமக்குக் கையும் காலும்தானே
 மிச்சம் '

இன்னும் எத்தனையோ
 பாட்டுக்கள். இயக்கப் பாட்டுகளும் தான்.
 இயக்கக் கூட்ட மேடைகளில்
 சாந்தன் குழுவினரும், தமிழ்
 நாட்டிலிருந்து

கொண்டு வரப்பட்ட தேனிசைச்
 செல்லப்பாகுழுவினரும் பாடிய
 பாட்டுக்களை அப்படியே, அதே
 'ரியுன்களில் 'பாடினான் அவன்.

அவனுக்கு மதுரக்குரல்.
 எங்களுக்கு வியப்பு.
 நித்திரை செய்கின்ற நேரத்தையும்
 சாப்பிடுகின்ற நேரத்தையும் தவிர
 மற்றெல்லா நேரங்களிலும்பாட்டுத்தான்.
 சில சந்தர்ப்பங்களில் அவனுடைய
 பாட்டுக்கள் எங்களுக்கு எரிச்சலைத்
 தரத்தான் செய்யும்.

ஆனால் என்ன செய்வது?
 அவனுக்கு அது ஆத்மதிருப்தி.

காலவெள்ளம்

அவன் சோம்பேறியல்ல.

அவன் எந்த நேரமும் ஏதாவது ஒரு வேலையை செய்து கொண்டேயிருப்பான்.

வேலை செய்து கொண்டே பாடுவான்.

ஒரு பாட்டை அவன் ஒரு முறை கேட்டால் போதும்.

அந்தப் பாட்டை அவன் அதே 'மெட்டில்' அப்படியே பாடிவிடுவான்.

அது அவனுக்கு கைவந்த கலை, ஒரு கொடை.

அவன் பிறவிக் கலைகளுண்டா?

யாருக்குத் தெரியும்?

பிற்காலத்தில் அவன் ஒரு சிறந்த பாடகனாய் வந்துவிடுவானோ?

அவனுக்கு வயது பதின்நான்கு அல்லது பதினெண்கு சிறுக்கும்.

அவனுடைய சரியான வயது என்ன என்று எங்களுக்குத் தெரியாது.

அவனுடைய பாட்டானரும் உத்தேசமாகக் கூறியதும் அதே வயதுதான்.

அவனுடைய பெயர்கூட என்னவோ சுப்ரமணி என்று தான் பாட்டனார் சொன்னார்.

மலையகத் தோட்டங்களில் குழந்தைகள் பிறந்தவுடன், அவர்களது பிறந்த திகதியையும் பெயரையும் பதிவு செய்வது அரிது. அதற்கான வாய்ப்பு வசதிகள் அவர்களுக்கு மறுக்கப் பட்டுள்ளது. அதைப்பற்றி அவர்களுக்கும் அக்கறையில்லை.

கூப்பிடுவதற்கு இதமாகவும் சுலபமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற வகையில் 'வசந்தன்' என்ற பெயரில் அவனை அழைத்தோம்.

அவனும் அந்தப் பெயரை விரும்பினான். ஏற்றுக் கொண்டான்.

அவனை வசந்தன் என்ற பெயரில்தான் எல்லோரும் அழைத்தனர். அதுவே அவனுக்கு நிரந்தரப் பெயராகிவிட்டது.

ஆனால் அவனுக்கு இன்னொரு பெயருமுண்டு.

சின்னைப் புயல்.

வேலை. வேலை. வேலை. எந்த நேரமும் அவனுக்கு

வேலைதான்.

அவன் ஒரு பொழுதும் சும்மா இருந்ததில்லை. இருக்கவும் மாட்டான்.

அவன் உழைக்கப் பிறந்தவனாச்சே.

அவனென்ன அவனது சமூகமும் உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்தான்.

அவன் எவரைக் கண்டாலும் கேலியும் கிண்டலும் செய்வான். ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்குக் கோபம் வரத்தான் செய்தது. காலகெதியில் அவனது நல்ல குணத்தையும், மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்யும் பண்பையும் கண்டு அவனை எல்லோரும் நேசிக்கத்தான் செய்தனர்.

அவன் ஒரு அலாதிப் பேர்வழி.

அவன் அற்புதமானவன்.

அவனுக்கு வேலையும் பாட்டும், கிண்டலும் கேலியும் தான்.

எங்கள் அயல்வீட்டு அன்னம்மாவை சும்மா விடமாட்டான்.

அன்னம்மா அக்காவிற்கு உடல் பருமன். அசைந்தசைந்து தான்நடப்பா.

'அடைக்கோழி', 'குண்டம்மா', 'தாரா' என்று வசந்தன் அன்னம்மா அக்காவைக் கிண்டல் செய்வான்.

'தோட்டக்காட்டான்', 'நட்டாமுட்டி', 'அழிவான்', நாசமாப் போவான் 'என்று அன்னம்மா அக்கா கோபாவேசமாய் திட்டுவா. அது அந்த நேரம் மட்டும் தான்.

அன்னம்மா அக்கா எல்லாவற்றையும் உடனே மறந்து விடுவா.

'வசந்தன் குட்டி', 'செல்லக்குட்டி', 'ராசா' என்று பாசமாய் வசந்தனை செல்லமாய் அழைப்பா.

அன்னம்மா அக்கா ஏதாவது உதவி கேட்டால் உடனே வசந்தன் எதுவித தயக்கமுமின்றி முழு மனத்துடன் அந்த வேலையைச் செய்து கொடுப்பான்.

இருவர் மத்தியிலும் ஒரு வித பிடிப்பு, பாசம்.

சாப்பாட்டில் வசந்தன் அதிக கவனம் செலுத்துவதில்லை.

காலைச் சாப்பாடு பத்து பத்து மணிக்கு. மதியச் சாப்பாடு மூண்டு மணிக்கு மேலைதான். அதுவும் நிற்பந்தத்தின்

நிமித்தம் தான். எல்லா வேலைகளையும் முடித்த பின்தான் சாப்பாட்டை நாடுவான்.

அவன் சாப்பாட்டுப் பிரியன்ல்ல.

மரக்கறிச் சாப்பாடுதான்.

எங்களுடைய சாப்பாடுதான் அவனுக்கும்.

வசந்தனுக்கு எதிரிகள் எவருமில்லை. எல்லோரும் அவனுக்கு நெருக்கமான நண்பர்கள்தான்.

அவனுடைய நண்பர்களில் சிலர் இயக்கங்களைப் பற்றி சில வேளைகளில் கதைப்பார்கள்.

இயக்கங்களுக்குகிடையிலுள்ள வேறுபாடுகளை பேதங் கள் பற்றியோ அவனுக்கு எதுவும் தெரியாது.

எல்லா இயக்கங்களும் ஆழிக்கு எதிராய் சண்டை போடுகின்றன என்பது மட்டும்தான் அவனுக்குத்தெ தரியும். இதனால் எல்லா இயக்கங்களும் ஒன்றுதான் என்று ஆரம் பத்தில் நினைத்தான்.

ஏதாவது ஒரு இயக்கத்தைச் சேர்ந்த போராளி வந்து விட்டால் போதும். உடனே அந்தப் போராளியுடன் அவன் நேசபூர்வமாய்ப் பேசவான். அந்தப் போராளியின் தோளிலுள்ள துப்பாக்கியை ஆதாரத்துடன் தடவுவான். ஒரு தாய் தன் குழந்தையை செல்லமாகத் தடவிக் கொடுப்பது போல் அந்தத் துப்பாக்கியைத் தடவுவான்.

அந்தப் போராளியின் மோட்டார் சைக்கிளை ஆவலுடன் தொட்டுத் தடவிக் கொடுப்பான்.

அந்த மோட்டார் சைக்கிளில் தானும் ஏறி ஓட வேண்டும் என்ற பேராவல் அவனுக்கு. அது நிறைவேறுமா என்ற ஏக்கம் அவன் மனதில்.

இயக்கங்கள் நடத்துகின்ற ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள், கண்டனக் கூட்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவன் ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றுவான், முன்னணியில் நிற்பான்.

மூன்று மாணவர்களை பேரினவாத இர்ணானுவம் சுட்டுக் கொண்டுவிட்டது.

'பெரிச்' என்று அழைக்கப்படும் இயக்கம் எல்லாப் பாடசாலைகளையும் மூடிவிட்டு பகிஷ்கரித்து, கண்டன ஊர்வலத்துக்கும் கூட்டத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்தது.

எல்லா பாடசாலைகளும் கல்லூரிகளும் மூடப்பட்டன.

எங்கள் ஊரிலுள்ள ஒரே ஒரு பள்ளிக்கூடம் மட்டும்தான்

மூடப்படவில்லை. அந்தப் பாடசாலையின் அதிபர் மாற்று இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்.

அவர் தண்ணீவண்டி, எந்த நேரத்திலும், பாடசாலை நேரத்திலும்கூட அவர் 'கிராணத்தில்', சில வேளை முழுக் கிராணத்திலிருப்பார்.

எங்கள் ஊரிலுள்ள 'பிரமுகர்கள் பாடசாலையை மூடி, பகிஸ்கரிப்பில் பங்குபற்றும்படி அவரை விந்யமாகக் கேட்கின் றனர். அவர் 'மசியவில்லை 'மறுக்கிறார்.

வசந்தன் சைக்கிளில் சென்று அந்தப் பாடசாலை அதிபர் முன் திடீரெனக் குதிக்கின்றான்.

'ஓய் ' மாஸ்ரர் பள்ளிக்கூடத்தை உடனே மூடு. இல்லாட்டி நான் இந்த 'கிறஞேற்றை ' உன்மேலை சார்ச் பண்ணுவன் '

அவனது இடுப்பில் பொங்கிமிதப்பாயிருந்த பகுதியைத் தடவியபடியே கர்ச்சிக்கின்றான் வசந்தன்.

அதிபர் திகிலடைகின்றார்.

'தம்பி நான் பள்ளிக்கூடத்தை இப்பவே மூடிறன். என்னை ஒண்டும் செய்துவிடாதை.'

பதறிப்போய் அதிபர் கூறுகின்றார்.

உடனே பாடசாலை மணி அடிக்கின்றது.

பாடசாலை மூடப்படுகின்றது.

அதிபரும், ஆசிரியர்களும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் கண்டன ஊர்வலத்திலும் பங்குபற்றுகின்றார்கள்.

வசந்தனுடைய இடுப்புப் பகுதியில் கட்டப்பட்டிருந்தது 'கிறஞேற் ' அல்ல, அது ஒர் மாங்காய்தான்.

பின்னர் இதை அறிந்த அதிபர் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து முறையிடுகின்றார்.

ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னாலுள்ள வீதியால் ராணுவம் அணிவகுத்துச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

வசந்தன் எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னாலுள்ள கிடுகுவேலி மறைவில் குப்புறப்படுத்துக் கிடக்கின்றான்.

வீதியால் சென்று கொண்டிருந்த ராணுவத்தினரைக் குறிபார்த்தபடியே படுத்துக் கிடக்கின்றான்.

அவனுடைய கைகளில் 'உரபாக்கினால் ' சுற்றப்பட்ட மண்வெட்டிப்பிடி.

எங்கள் எல்லோருக்கும் பெரும் பதட்டம்.

ராணுவ அணி சென்றபின் வசந்தனுக்கு நல்ல ‘சாத்து’

வசந்தன் திடீரெனக் காணாமல் போய்விடுகின்றான்.

அயலவர்களையும் அவனுடைய நன்பர்களையும் நாம் விசாரிக்கின்றோம்.

‘எங்களுக்கு ஒண்டும் தெரியாது.’

இதுதான் எல்லோருடைய பதில்.

நாங்கள் தேடாத இடமில்லை.

எங்கள் ஊரிலும், அயல் ஊர்களிலுமுள்ள எல்லா இயக்கங்களின் முகாம்களிலும் விசாரிக்கின்றோம்.

‘அப்படி ஒருதரும் இஞ்சை வரேல்லை. அவனைப்பற்றி எங்களுக்கு ஒண்டும் தெரியாது.’

இதே பதிலைத்தான். நான்கு இயக்கங்களின் முகாம் பொறுப்பாளர்கள் சொல்கின்றனர்.

எங்கடை ஊரைச் சேர்ந்த பாடசாலைக்குச் சென்ற மூன்று இளைஞர்களைக் காணவில்லை. மூன்று நாட்களாக அவர்கள் வீடு திரும்பவில்லை.

எங்கள் வீட்டிலுள்ள எல்லாருக்கும் பெரும் கவலை. அயலட்டைக்காரர்களுக்கும் தான்.

இரண்டு வருடங்களின் பின் ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டின் முன் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நிற்கின்றது.

இளைஞர்கள் இரண்டு பேர் இறங்குகின்றனர்.

அவர்களுடைய தோள்களில் ஏ.கே. போட்டி செவின் துப்பாக்கிகள்.

‘யார் இவர்கள்?’

‘இஞ்சை இவை ஏன் வந்திருக்கினம்?’

எங்கள் மனதில் கேள்விகள்.

நன்றாக உயர்ந்து வளர்ந்த ஒருவன். அவன்தான் மோட்டார் சைக்கிள் ஓடிவந்தவன். மற்றவன் குள்ளமானவன், குண்டன்.

உயர்ந்து வளர்ந்தவனுக்கு வாட்டசாட்டமான உடல் வாகு.

அரும்பு மீசை.

மெல்லிதாக முறுவலிக்கின்றான்.

அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி.

‘ஆர் இவன்?’

‘ஏன் சிரிக்கின்றான்?’

‘ஐயா என்னைத் தெரியேல்லையா?’

அவனது கேள்வி.

அவனுடைய குரலில் ஒருவித கரகரப்பு. அது பருவ மாற்றத்தால் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

‘கேட்ட குரல் மாதிரிக் கிடக்கு எனக்கு.’

‘நான்தான் உங்கடை வசந்தன்.’

எங்களுக்கு ஒரே வியப்பு. ஆச்சரியம்.

இதை எங்களால் நம்பபழுதியேல்லை. நம்பாமலும் இருக்கேலாமல் கிடக்கு.

‘உங்கடை வசந்தன்தான் நான்.’

‘வசந்தன்!

ஏக்காலத்தில் நாங்கள் எல்லாரும் கத்துகின்றோம்.

எங்களுக்கு பேராச்சரியம். பெரு மகிழ்ச்சி.

தான் எப்படி இயக்கத்துக்குப் போனது, எப்படி ரெயினிங் எடுத்தது, எங்கை எங்கை ஆமியோடை தாங்கள் மோதியது என்பது பற்றி விபரமாக கூறிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

நாங்கள் ஆச்சரியத்துடன் அவன் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

‘ஒரு மோதலில் எங்கடை உக்கிரமான தாக்குதலுக்கு ஆமிக்காறர் நின்றுபிடிக்க முடியாமல் தங்கடை துப்பாக்கி களையும் ஏறிஞ்சுபோட்டு பின்வாங்கி ஓடிவிட்டாங்கள்.

பெருமையுடன் அவன் சொல்லிக் கொள்கின்றான்.

‘இண்டைக்கு நீங்கள் எங்கடை வீட்டிலை சாப் பிடிட்டுத்தான் போகவேணும்.’

தங்கச்சியின் அன்புக் கட்டளை. ‘அவர்கள் உடன்படுகின்றனர்.

தங்களுடைய அனுபவங்களை வசந்தன் விபரமாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

அங்கு கூடி நின்றவர்கள் ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

போராளிகளது வீரதீர்த் தாக்குதல்களையும் சாதனா

காலவெள்ளம்

களையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற எங்களுக்கு பேராச் சரியம்.

சாப்பாட்டிற்குதங்கச்சி அவர்களை அழைக்கின்றாள்.

அவர்கள் வயிறாரச் சாப்பிடுகின்றார்கள்.

‘கன்நாளைக்குப் பிறகு இண்டைக்குத்தான் நல்ல உரிசையான வீட்டுச் சாப்பாடு’

பூரண திருப்தியுடன் கூறுகின்றான் வசந்தன்.

பயிற்சியின் பின் வசந்தன் சென்றியில் சிறிது காலம் கடமை.

சென்றிக் கடமையை அடுத்து களத் தாக்குதலுக்குச் செல்கின்றான்.

கப்பின் புயல் தலைமையில்தான் களத் தாக்குதல்.

முதல் களத் தாக்குதலிலேயே வசந்தனின் வீராவேசத் தாக்குதல் திறன் புலப்படுகின்றது.

வசந்தனின் மின்வெட்டுத் தாக்குதல் திறனைப் பார்த்த கப்பின் புயலுக்கு வியப்பு.

வசந்தனின் ஆழற்றலைப் பாராட்டுகின்றான் கப்பின் புயல்.

கப்பின் புயலின் பாராட்டு ஒப்புக்குத்தானா?

களத் தாக்குதல்களில் வசந்தன் ஆர்வத்துடன் தொடர்ச்சி யாக ஈடுபட்டு வருகின்றான்.

களத் தாக்குதல்களில் வசந்தன் சாதனைகளை நிலை நாட்டிக் கொண்டே செல்கின்றான்.

சக போராளிகள் மத்தியில் வசந்தனுக்கு செல்வாக்கு மதிப்பும் பெருகி வருகின்றது.

‘சின்னப்புயல்’ என்று போராளிகள் வசந்தனை அழைக்கத் தொடங்கினர்.

சின்னப்புயல் என்று இயக்கப் பெயர் வசந்தனுக்கு நிரந்தரமாகிவிட்டது.

சின்னப்புயலின் துரித வளர்ச்சி கப்பின் புயலுக்கு கிழேசத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆனால் அவன் அதை வெளிக் காட்டவில்லை.

கப்பின் புயல், சின்னப்புயலின் திறனைப் பாராட்டி அவனைத் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றான்.

களத்தில் வீராவேச மின்வெட்டுத் தாக்குதல்களை நடத்தி

ஆக்கிரமிப்புப் படையினரை விரட்டி அடிப்பதில் சின்னப் புயல் போராளிகள் மத்தியில் முன்னணியில் நிற்கின்றான்.

பல சமர்களின்போது ஆக்கிரமிப்பு ராணுவத்தின் இரும் புக் கழுகுகள் கண்மூடித்தனமான வான் தாக்குதல்களை நடத்துகின்றன.

வான் தாக்குதல்களில் போராளிகள் காயமடைகின்றனர். சிலர் வீரமரணமெய்துகின்றனர்.

கடுமையான குண்டுத்தாக்குதல்கள் மத்தியில் காயமடைந்த போராளிகளை துணிகரமாக மீட்டு வருகின்றான் சின்னப்புயல். அத்துடன் மரணமடைந்த வீரத் தியாகிகளின் உடல்களையும் மீட்கத் தவறவில்லை சின்னப்புயல்.

சக போராளிகள் மத்தியில் சின்னப்புயலின் செல்வாக்கு மென்மேலும் அதிகரித்து வருகின்றது.

சின்னப்புயலின் துரித வளர்ச்சி கப்பின் புயலுக்கு ஒருவித அச்சத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

கப்பின் புயல் விழிப்படைகின்றான். ஆனால் அவன் தனது அச்சத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

சின்னப்புயலின் சாதனைகளை அவன் பாராட்டவே செய்தான். இப்பாராட்டுக்கள் உதட்டளவில்லதான் என்பது யாருக்குத் தெரியும்?

சின்னப்புயலை மேலும் மேலும் பாராட்டி, அவனைக் களத்தாக்குதல்களுக்கு அடுத்தடுத்து ஈடுபடுத்திக் கொண்டே யிருக்கின்றான் கப்பின் புயல்.

தொடர்ச்சியாக களத்தாக்குதல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதினால் சின்னப்புயலின் உடல் நிலை நலிவடை கின்றது.

தனது உடல் தளர்வின் காரணமாக சின்னப்புயல் களத்திற்கு செல்லத் தயங்குகின்றான்.

கப்பின் புயல் அவனை நிற்பந்தித்து களத்தாக்குதலில் ஈடுபடுத்துகின்றான்.

சின்னப்புயல் ஆக்கிரமிப்புப் படையினரை மின் வெட்டுத் தாக்குதலினால் விரட்டி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

சின்னப்புயலின் பின்னால் சற்றுத் தூரத்தில் கப்பின் புயலும் தாக்குதல் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றான்.

ஆக்கிரமிப்புப்படையினரைத் தூரத்தியடித்துக் கொண்டி

ருக்கின்ற சின்னப்புயல் திடை ரென தரையில் சாய்கின்றான்.

அவனுடை தலையின் பின்புறத்தில் படுகாயம்.

துப்பாக்கிக் 'குண்டு துளைத்த படுகாயத்திலிருந்து சின்னப்புயலின் செங்குருதி பீரிட்டுப் பாய்கின்றது.

அவனுடைய செங்குருதி தாயக மண்ணைக் குளிப்பாட்டுகின்றது.

ஏ.கே.போட்டி செவினை சின்னப்புயலின் கரங்கள் இறுகப்பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

சின்னப்புயலின் சக போராளிகள் சோக சாகரத்தில்.

கப்பின் புயலின் மனதில் ஒருவித பதகளிப்பு.

சின்னப்புயலின் முகத்தைப் பார்த்த அவனுடைய மனதில் பயடிதி. அதை வெளிக்காட்டாமலிருக்க அவன் முயல்கின்றான்.

வசந்தனின் உடல் எங்கள் ஊருக்குக் கொண்டு வரப் படுகின்றது.

மக்கள் அலை அலையாக வந்து குவிகின்றனர்.

ஊரே சோகமயம்.

தங்கள் உறவுகளில் ஒன்றை இழந்துவிட்டதான் துயரம் அனைவருக்கும்.

வசந்தனுக்காக உருகுகின்றனர் மக்கள்.

'எனக்குப் போட்டியாய் கிளம்பிய இவன் துலைஞ்சான்.

கப்பின் புயலின் உள்ளத்தில் உவகை.

'இனி எனக்கு எவனும் போட்டியாக இல்லை'.

புயலுக்கு மகிழ்ச்சிப் பூரிப்பு.

வசந்தன் மக்களின் இதயங்களில் அழியாலுமியமானான்.

தெளிவு!

'என்ன?

அவ்வளவு அவசரமோ?

மெளனம்

'ஏனிந்த அவசரம்?

மூண்டு நாலு வரிசமாய்ப் பூட்டிக் கிடந்ததே'

'இவ்வளவு காலமாய்நீ அவசரப்படேல்லையே. இப்ப ஏனிந்த அவசரம்?

'மோகன் வரப்போறான். என்ட ஆகங்கமோ?' பதில்லை.

இந்த அமுதசரபியின் 'கேற் மூன்று நாலு வரிசமாய்ப் பூட்டிக் கிடக்கு.

வீட்டிலேயுள்ள நாங்கள் வெளியாலை போகேக்கையும் உள்ளை வரேக்கையும்தான் கேற் பூட்டுத் துறந்து பூட்டப்படும்.

நீ இஞ்சை வந்தபிறகு என்றை சொந்தக்காற்றோ, அயலவர்களோ இந்த அமுதசரபிக்கு வாஹேல்லை. ஏன்?

உங்கடை மச்சாள்மாரை விட்டிட்டு நீங்கள் என்னைக் கலியாணம் கட்டினதெண்ட கோவம் அவையஞக்கு எண்டு நீ சொன்னாய்.

நீ இஞ்சை வரமுந்தி இந்த

காலவெள்ளம்

கோப்பாய் மாப்பாண முதலியாற்றை அமுதசுரபி வீட்டு கேற் ஒருநாளும் பூட்டப்படுகிறதில்லை.

ஆடுமாடுகள் உள்ளை வராமலிருக்க கேற் சாத்திக் கொஞ்சித்தான்கிடக்கும். எந்த நேரமும் ஆர் வேணுமெண்டாலும் வரலாம். போகலாம்.

நீ வந்த பிறகு இந்த கேற் நிரந்தரமாய் பூட்டித்தான்கிடக்கு.

கேற் ஏன் பூட்டினதெண்டு துவக்கத்திலை நான் உன்னைக் கேட்டன்.

காலம் கெட்டுப் போச்ச. இப்ப சில இடங்களிலை பகவிலையும் களவுகள் நடக்குது. எதுக்கும் முன் எச்சரிக்கையாய் இருக்கிறது நல்லதெண்டு நீ சொன்னாய். நான் நம்பினன் உன்னை.

நீ வாறதுக்கு முன்னம் எந்த நேரமும் ஆர் வேணுமெண்டாலும், உள்ளை வரலாம். போகலாம்.

ஆர் வந்தாலும் கடைசி தாக சாந்தியாவது தீர்த்துத்தான் போவினை.

மோர் அல்லது எலுமிச்சம் பழத்தண்ணி குடிச்சுத்தான் போவினை.

ஆனா இப்ப?

ஒருதரும் உள்ளை வரமுடியாதே.

முந்தி வீட்டிலை சாப்பாட்டுப் பஞ்சமேயில்லை.

சொந்தக்காரர்கள், அயலவர்கள், வெளியார் எவராயிருந்தாலும் பசியாறித்தான் போவினை. இல்லாட்டி பெரியம்மாவிடா.

ஒரு நாளைக்கு குறைஞ்சது மூன்று நாலு கொத்து அரிசி வேகும்.

என்ன வீட்டிலையுள்ள அஞ்சாறு பேருக்கு இவ்வளவு அரிசியா?

எங்கடை மாடுகளைப் பராமரிக்கிறதுக்கு மருது, வளவைக் கூட்டி சுத்தம் பண்ணிறதுக்கும் வெளி வேலையள் செய்யிறதுக்கும் மருதின்றை பெண்சாதி. தொட்டாட்டு வேலையள் செய்யிறதுக்கு அவையின்ற பிள்ளையள். இரண்டு. வயல் வேலை செய்யிற இளையவன். இடைக்கிடை சொந்தக்காரர் மாறிமாறி வருவினம். எல்லாருக்கும் மதியச் சாப்பாடு எங்கடை வீட்டிலைதான்.

இதெல்லாத்துக்கும் எங்கடை வயல் நெல்லுத்தான்.

சோத்துக்கு மொட்டைக் கறுப்பன் அரசி. பலகாரத்துக்கு சாதாரண நெல்லரிசி.

யாராவது சொந்தக்காரரிலை அல்லது அயலட்டையிலை பிள்ளை பெத்தால் எங்கடை வீட்டிலையிருந்துதான் மொட்டைக் கறுப்பன் நெல்லு போகும்.

காலையிலை புட்டு அல்லது இடியப்பம், இடைக்கிடை தோசை அல்லது இட்லி. சனி ஞாயிறிலை அப்பம்.

‘அப்பத் தேங்காய்’ மரங்கள் இரண்டு மூண்டு எங்கடை வளவுக்கை நிக்குது. பதினெண்நாலு தென்னையன்.

‘மால்’ மூலைக்கை செத்தல் தேங்காய்க் குவியல்.

என்றை ஜீயா, அம்மாவாக்கடை ‘திவசம்’ எண்டால் ஒரு மூட்டை அரிசிக்கு மேலை அவிபடும்.

குறைஞ்சது மூன்று ‘சபை’ இருந்தெனும்பும்.

சொந்தக்காரருக்கும் அயலட்டைகளுக்கும் பெட்டி பெட்டியாய் திவசச்சோறு போகும்.

மருது, இளையவி அவையின்றை குடும்பங்களுக்கும் சொந்தங்களுக்கும் பொட்டியளிலை சோறு போகும்.

எங்கடை ஊரிலையுள்ள மூண்டு கோயில்களின் தேர்த் திருவிழாக்கள் உபயம் நாங்கள்தான்.

மூன்று திருவிழாக்களையும் நடத்திற செலவுக்காக மூண்டு கிணத்தடித் தோட்டங்கள் குத்தகைக்கு குடுத் திருக்கிறம். அந்த மூண்டு தோட்டங்களையும் கோயில் கிணத் தடித் தோட்டங்கள் எண்டு எங்கடை பாட்டனார் தில்லையம் பலம் எழுதிவைச்சார்.

கோயில் திருவிழாப் பலகாரங்கள் எங்கடை சொந்தங்களுக்கும் அயலட்டைகளுக்கும் மருது இளையவியாக்களுக்கும் தாராளமாகக் கொடுத்தனுப்பப்படும்.

எங்கடை வீட்டிலை ஏதாவது நன்மை தீமையெண்டால் ஜன்சாறு நாட்கள் அயலவர்களும் சொந்தக்காரர்களுமும் வீடுகளில் ‘உலை’ ஏற்றாது எல்லாருக்கும் எங்கடை வீட்டிலை தான் மூண்டு வேலையும் சாப்பாடு.

ஆனா நீ வந்த பிறகு மூண்டு நாலு வரியங்களாய் காலையிலை பானும் பட்டரும் அல்லது ஜாம்.

அஞ்சாறு பேருக்கு ஒண்டரை நாத்தல் பான் போதும்.

மதியச் சாப்பாட்டுக்கு இரண்டு சன்டு சம்பா அரிசி

போதும்.

நாட்டரிசிச் சோறு செமியாதாம்.

இரவிலை மெல்லிய சாப்பாடு.

பால், தயிர், மோர், நெய் எல்லாம் மறந்த கதையாச்சு.

இப்ப எங்கடை வீட்டிலை அங்கர் அல்லது நெஸ்பிரே மாப்பால்தான்.

முந்தி மூன்று நாலு பசுமாடுகள் எங்கடை வீட்டிலை. வயல் உழுகிறதுக்கும் வண்டி இழுக்கிறதுக்கும் ஒரு சோடி எருதுகள்.

பெரியம்மாவைச் சுற்றி ஏழெட்டுக் குழந்தைகள். உறவினர்களதும் அயலவர்களினதும் குழந்தையள்.

பெரியம்மா மாம்பழுத்தோலைச் சீவி, பழுத்தை வெட்டி குழந்தைகளுக்குக் குடுப்பா. அல்லது பலாப்பழுச் சுளைகளைப் பிடுங்கிக் குடுப்பா.

பிள்ளையருக்குக் கொள்ளள ஆனந்தம்.

எங்கடை வளவு பசுஞ்சோலை.

மா, பலா, தென்னை போன்ற வாண் பயிர்கள், எலுமிச்சை, தோடை போன்ற மரங்களும் நாலஞ்சு வளவைச் சுற்றி தென்னை, செவ்விளானி, கழுகு மரங்களும்.

மாம்பழுக் காலத்திலை வீட்டு மூலைக்கு மூலை மாம் பழுக் குவியல்கள்.

கொழும்பான், அம்பலவி, செம்பாட்டான், விலாட் மாம்பழுக் குவியல்கள்.

அயலவர்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் எங்களை வளவிலும் வயல்களிலும் வேலை செய்யிறவர்கள் எல்லாருக்கும் பெரியம்மா மாம்பழுங்கள் குடுத்தனுப்புவா.

இப்ப எல்லா மாமரங்களும் பிலா மரங்களும் போக காலத்திலை யாழ்ப்பாணத்திலையிருந்து வாற பழ வியாபாரி களுக்கு மரத்தோடை குத்தைக்கு விற்கப்பட்டுவிடும்.

நோயாளிகளுக்கும் கோயில் அபிஷேகத்துக்கும் குடுக்கப் பட்டு வந்த செவ்விளாநீர் குலைகள் வெளியேயிருந்து வருகிற வியாபாரிகளுக்க விற்கப்படுகின்றன.

எங்கடை வயல்கள் மூன்றும் குத்தைக்கு குடுக்கப்பட்டு விட்டன.

வயல்களில் முதல் வரியம் நல்ல விளைச்சல். அந்த

வரியம் மாத்திரம்தான்.

அடுத்த வருடம் வயல் குத்தைக்கு இரட்டிப்பாக் கப்பட்டது.

வயல்களைக் குத்தைக்கு எடுத்தவர்கள் இதற்கு உடன்படவில்லை.

வயல்களுக்குள் இறங்க வேண்டாமென்று அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டது. அவர்கள் இரண்டு வரியங்களாக வயல் களுக்குள் இறங்கவில்லை. மற்றவர்களையும் அவர்கள் வயல்களுக்குள் இறங்கவிடவில்லை.

விளைவு?

மூன்று வரியங்களாய் வயல்கள் விதைக்கப்படவில்லை. அவை காடுபத்துகின்றன.

தோட்ட நிலங்களின் குத்தையும் இரண்டு மடங்காக்கப் பட்டன. மூன்று வரியங்களாய் தோட்டங்களும் பயிரிடப்பட வில்லை. அவை தரிசாய்க் கிடக்கின்றன.

பெரியம்மாதான் வயல் நிலங்களதும் தோட்ட நிலங்களதும் குத்தையைக் கூட்டினதென்று நான் நினைக்கக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இதெல்லாத்தையும் பாத்த மருது குழம்பிப் போனான்.

'நாச்சியார், இந்தக் கூத்தெல்லாம் நடக்குதே. நீங்கள் என் பேசாமலிருக்கிறீயள்?' பெரியம்மாவை மருது கேட்டுது.

'மருது, இது அவையின்றை குடும்ப விடயம். நாங்கள் இதிலைதலையிடக்கூடாது. நீயும் பேசாமலிரு.' பெரியம்மாதிட்டவட்டமாய் கூறிப்போட்டா.

நாலு வரியங்களுக்கு முந்தி நீ எங்கடை கோப்பாய் கிறிஸ்தியன் கல்லூரியிலை படிப்பிக்க வந்தாய்.

எங்கடை வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை ஒரு சிறிய வீடு. நீயும் உன்றை அம்மாவும் அங்கை தங்கினியள். கொஞ்ச நாளைக்குப் பின் உன் அண்ணனும் அவற்றை குடும்பமும் வந்து உங்களோடை தங்கிச்சினை.

ஒரு நாள் உங்கள் அண்ணன் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தார். ஆங்கிலச் செய்திப் பத்திரிகை வாசிப்பதற்குத்தான் வந்தார். அன்று தொடக்கம் தினசரி மாலையில் பத்திரிகை வாசிப்பதற்கு அவர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

'என்றை தங்கச்சி ஆங்கிலம் படிக்க விரும்புகிறான். மங்களால் உதவ முடியுமா?'

உன்றை அண்ணன் கேட்டார். நான் உதவ உடன்பட்டன. விளைவு?

ஒட்டகம் கூடாரத்துக்கை தலை வைச்ச கதையாச்சு.

அந்தவேளை மோகன் உங்களோடை வரேல்லை.

எங்காக என்றை மூன்று முறை மச்சாள்மார் காத்திருந்தினை.

நீ வந்ததாலை அவை நிரந்தரமாகவே பெருமுச்சு விடவேண்டி வந்தது.

இண்டுவரை அவை கல்யாணம் கட்டேல்லை.

நீ வந்து இரண்டு மூன்று மாதங்களாய் எங்கடை குடும்ப நடவடிக்கைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாய்.

பெரியம்மாக்கள் உன்னை மனப்பூர்வமாய் தங்கள் மருமகளாய் ஏற்றுக் கொள்ளும்வரை நீ காத்திருந்தாய். பின்னர் படிப்படியாய் பெரியம்மாவின்றை நடவடிக்கைகளிலை நீ தலையிட ஆரம்பிச்சாய். இது எங்குத் தெரியாது.

ஒரு நாள் திடீரென எங்கடை அழுதசுரபியின் 'கேற் பூட்டப்பட்டது.

'ஏன் கேற் பூட்டிறியள் எண்டுதான் கேட்டன்.

காலம் கெட்டுப் போச்சு. இப்ப சில இடங்களிலை பட்டப் பகலிலும் களவுகள் போகுதாம். எதுக்கும் முன்னெச்சரிக்கையாய் இருக்கிறது நல்லதுதானே' நான் உன்றை சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டன்.

அந்த வேளையில் நான் உன்றை உள்நோக்கத்தை புரிந்து கொள்ளேல்லை.

அடுத்தநாள் வளமையாய் எங்கடை வீட்டை வாற குழந்தையள் வந்ததுகள்.

கேற் பூட்டிக் கிடந்துது.

'பெரியம்மா! பெரியம்மா!' அதுகள் கூப்பிட்டுதுகள். பதிலில்லை. கேற்றும் திறக்கப்படவில்லை.

ஒரு மூலையிலிருந்து பெரியம்மா அழுதுகொண்டிருந்தா. எங்கொண்டும் விளாங்கேல்லை.

'ஏன் கேற் திறக்கேல்லை?'

பெரியம்மாக்கருக்கு நீ சொன்னதாய் பிறகுதான் எங்குத் தெரியவந்தது.

மூண்டு நாலு நாட்கள் குழந்தைகள் வந்து கத்திப்போட்டு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பின.

'இந்தப் பஞ்சப் பிசாசுகள் வந்து எந்த நேரமும் கத்தித் துலையுதுகள். அமைதியைக் குலைக்குதுகள். எங்கடை நிம்மதியைக்கெடுக்குதுகள். அதுதான் கேற் திறக்கேல்லை உங்கு முதல் வெற்றி.

'என்றை இரண்டாவது மகள் செல்வி பெரியபிள்ளையாகிவிட்டாள்.'

அயல் வீட்டு அன்னம்மா வந்து ஆனந்தத்துடன் கூறினா.

பெரியம்மாவுக்கு மனம் நிறைந்த சந்தோசம்.

'கொஞ்சம் பொறு அன்னம்மா'

உள்ளை சென்றா பெரியம்மா.

ஆறு கொத்து மொட்டைக் கறுப்பன்னெல். ஒரு கொத்து உழுந்து, ஒரு போத்தில் ஆணைக்கோட்டை விளக்கின நல்லெண்ணையுடன் வருகின்றா.

அன்னம்மாசந்தோசத்துடன் அவற்றை வாங்குகின்றா.

'கொஞ்சம் பொறு.

புல்லாய் வந்த நீ எல்லாவற்றையும் பறித்துக் கொண்டு உள்ளே செல்கின்றாய்.

'அந்தப் பிள்ளைக்கு தண்ணி வாக்கிற அண்டைக்கு ஐஞ்சோ பத்தோ குடுத்தா போதும். இப்ப இதெல்லாத்தையும் கொண்டுபோய் அவை எல்லோரும் பங்குபோட்டுத் திண்டிடு வினை.

'நீ சொன்னாய்.

அன்னம்மா ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பினா.

பெரியம்மா இடிஞ்சபோய் இருந்த இடத்திலே இருக்கின்றா.

இப்பிடி அள்ளி அள்ளிக் குடுத்துக் கொண்டிருந்தா, எங்கடை குடும்பம் கெதியிலை குட்டிச் சுவராய்த்தான் போகும்.

உன்னை நான் கேட்டதுக்கு நீ இப்படிக் கூறி என்றை வாயை அடைச்சப் போட்டாய்.'

‘பெரியம்மா, எனக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கு.

ஐடோடி வந்து ஆனந்தத்துடன் கூறுகின்றான் மருதன்.

‘அப்படியா!

பெரியம்மாவுக்கு சரியானசந்தோசம்.

அரைப்பறை மொட்டைக் கறுப்பன் நெல் வைக்குகொண்டு வாறா.

நீ அந்த நெல்லை எடுத்துக்கொண்டுபோய் வைச்சிட்டு பத்து ரூபாவை மருதனுக்கக் குடுக்கிறாய்.

மருதன் அந்தக் காசைக் கைநீட்டி வாங்கவில்லை. திரும்பிப்போட்டான்.

பெரியம்மா என்ன செய்வதென்டு தெரியாமல் திகைத்த வளாய்நிற்கின்றா.

‘எங்கடை குடும்ப விடயங்களிடை நீங்கள் இனிமேல் தலையிட்டால் நான் எங்கடை மாமா வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய்விடுவன்.’

நீ பெரியம்மாவை எச்சரித்தாய்.

இது எனக்குத் தெரியாது. பெரியம்மாக்கனும் எனக்குச் சொல்லேல்லை.

படிப்படியாய் நீ பெரியம்மாவை அலட்சியப்படுத்தி அவமானப்படுத்தி. மிரட்டி, அவவை இந்த வீட்டிலையிருந்து வெளியேறும் நிலைக்குத் தள்ளிட்டாய்.

பெரியம்மா இது பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட எனக்குச் சொல்லேல்லை.

‘தம்பி, இவ்வளவு காலமும் நாங்கள் உன்னோடை இருந்தம். சிறுவயதிலேயே நீ உன்றை பெற்றோரை இழுந் திட்டாய். நாங்கள் உன்னை வளத்து வழிகாட்டி படிப்பிச்ச எல்லாரும் உன்னை மதிச்ச பாராட்டக் கூடிய மனிசனாக்கி விட்டிருக்கிறம்’

‘இப்ப நீ குடும்பக்காறன், இனி உன்றை பெண்சாதிதான் உன்னைக் கவனிப்பா. இந்தக் குடும்பப் பொறுப்பை இனி அவதான் எடுத்து நடத்த வேணும். அதுதான் முறை.

‘அப்பநீங்கள்?’

‘இனி நாங்கள் என்றை மகனோடை இருக்கப் போறம். பக்கத்திலை தானே அவன்றை வீடும்’

அவவைப் போக வேண்டாம் எண்டு எவ்வளவோ

மன்றாடி அழுது குழறித் தடுத்துப் பார்த்தன்.

அவ கேட்கேல்லை.

என்னை விட்டிட்டுப் போட்டா.

எனக்கு தாய்க்குத் தாயாயிருந்து என்னை ஆளாக்கின பெரியம்மா என்னை விட்டுட்டுப் போனது எனது மனதை சரியாய்ப் பாதிச்சு. நான் நடைப்பினமாய்த்தான் திரிஞ்சன்.

நீ வந்து ஆறு மாதங்களுக்குள் பெரியம்மாவையும் பெரியப்பாவையும் என்னட்டையிருந்து பிரிச்ச வெளியேற்று வதில் வெற்றி கண்டாய்.

தாங்களாய் விரும்பித்தான் பெரியம்மாக்கள் அன்னை ஜோடை இருக்கப் போனவை எண்டு நான் நினைச்சுக் கொண்டிருந்தன். பெரியம்மான்றை சொல்லைக் கேட்டு நான் பொறுமையாயிருந்தன்.

இப்பநான்தனி மரம்

சித்தப் பிரமை பிடிச்சவனாய்த் திரியிறன்.

இப்பநீநினைத்தபடி என்னை ஆட்டிப் படைக்கிறாய்.

உன்றை அண்ணனும் அவற்றை குடும்பமும் எங்கடை வீட்டிலை வந்து நிரந்தரமாய் குடியேறிட்டனை. நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து கும்மாளமடிக்கிறியள்.

இப்பால்வி ராஜ்யம்.

ஒரு நான் நான் எங்கடை வீட்டுக் கிணத்துக்கை தவறி விழுந்து போனன்.

விசரிலை நான் கிணத்துக்குள் குதிச்சிட்டன் எண்டு கதை கட்டி விட்டியள். எனக்கு பயித்தியப் பட்டம் கட்டி விட்டியள்.

எங்கடை சொத்தெல்லாத்தையும் அபகரிக்கத்தான் அப் பிடிச் செய்தியள்.

வீடுவாசல், காணி ழுமி, பணக் குடுக்கல் வாங்கல் சகல பொறுப்புக்களையும் பெரியம்மாக்களிடமிருந்து பறிச்சிட்டாய்.

என்றை சம்பளத்தைக்கூட நீதான் இப்ப எடுக்கிறாய்.

பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் வாங்கக்கூட எனக்குப் பணமில்லை.

எங்கடை சமூகமுன்னேற்ற சங்கத்துக்குக்கூட இப்ப நான் நிதி உதவி செய்யிறேல்லை.

வயல்கள் தோட்டங்களின் குத்தகைக் காசைக்கூட நீதான் வாங்கி எடுக்கிறாய்.

நான் இப்ப சரி பிழை ஒன்றும் பேசுறேல்லை. நீ பிழை விடமாட்டாய் எண்டுதான் நான் நம்பினான். ஏனென்டால் எனக்கு உன்னிலை அவளவு நம்பிக்கை.

கல்லூரியிலை கூட நீ ஒழுங்காய் படிப்பிக்கிறேலை.

அதிபர் அடிக்கடி முறையிடுகிறார். எங்கடை முகத் துக்காக அவர் பொறுமையாயிருக்கிறார்.

உனக்கு மகளிர் மன்ற வேலையள்.

எந்த நேரமும் நீ வெளியாலைதான்.

மகளிர் மாநாடுகள், விழாக்கள், கொண்டாட்டங்கள் எண்டு எப்ப பார்த்தாலும் நீ வெளியாலைதான்.

கொழும்பு, கண்டி, திருமலை, மட்டக்களப்பு எண்டு சுத்தித்திரியிறாய்.

உங்கடை மன்றத்தின் செயல்பாடுகள் பற்றிய செய்திகள், அறிக்கைகள், உங்கள் படங்கள் எல்லாம் அடிக்கடி செய்திப் பத்திரிகைகளிலும் நேடியோவிலும் வரவேண்டும் எண்ட வெறியுடன் நீ செயல்படுகிறாய். உன்னை முன்னிலைப் படுத்தித்தான் உன்றை செயல்பாடுகள். ஆனால் எங்கடை கிராமத்திலையுள்ள பெண்களின் வாழ்வில் எவ்வித முன் ணேற்றமுமில்லை., உன்னைச் சுற்றியுள்ள ஒரு சின்னக் கூட்டம் பெண்கள்தான் முன்னேறியுள்ளதாகப் பாவனை செய்கிறார்கள்.

எனக்குப் பயித்தியம் எண்டு கூறி என்னை என்றை சொந்தக்காரர்களிடமிருந்தும் என்றை நண்பர்களிடமிருந்தும் பிரித்து என்னைத் தனிமைப்படுத்திப் போட்டாய்.

இந்த ஊரையே முன்னேற்ற வேண்டும் எண்ட லட்சியத் துடன் போராடி வருகின்ற சங்கத்திலை நான் மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயேயிருந்தே செயல்பட்டு வந்தன்.

எனக்குப் பயித்தியம் எண்டு சொல்லி என்னை என்றை சமூகத்திலையிருந்து பிரித்துத் தனிமைப்படுத்திப் போட்டாய். என்னை மக்களிடமிருந்து அந்தியப்படுத்திப் போட்டாய். இன்டைக்கு நான் நிற்கதியான நிலையில்.

இன்டைக்கு தைப்பொங்கல். எங்கடை சொந்தக்காரர், அயலவர்கள், நண்பர்கள் எல்லாரும் ஒண்டு சேர்ந்து பொங்கல் நாளைக் கொண்டாடிக் கலகலப்பாய் இவ்வளவு காலமும் இருந்து வந்தம்.

நீ வந்த பிறகு எல்லாம் போக்கு

இப்ப பகல் ஒரு மணி.

இன்டைக்கு காலை பத்து மணியளவில் மருது ரோட்டாலை போற்றை எங்கடை கேற்றிடியிலை நின்ட நான் கண்டன்.

‘மருது இஞ்சை வாரும்’

அது வரத் தயங்கியது.

நான் கட்டாயப்படுத்துக் கூப்பிட்டன்.

பத்தடத்துடன் வந்தது.

நீங்கள் எல்லாரும் என் எங்கடை வீட்டுக்கு வாஹேல்லை. பெரியம்மா உங்களை வரவேண்டாமென்டு சொன்னவவா?

மருது பேசாமல் நிக்குது.

சொல்லும். பெரியம்மாவா வரவேண்டாமென்டு சொன்னவே?’

‘ஜேயோ தம்பி, அப்பிடிச் சொல்லாதையும். அந்தப் புண்ணியவுதியிட்டை இப்படிப்பட்ட அற்பத்தனம் எள்ளாவு மில்லை. உங்களை பரம்பரையிலை இப்படிப்பட்ட கேவல மான், கொடுமையான மனப்பான்மையுடைய ஒருதரிட்ட கூடக் காணேலாது.

அப்ப ஆர்உங்களை வரவேண்டாமென்டு சொன்னது.

‘சின்னம்மாதான் எங்களை வரவேண்டாமென்டு சொன்னவே’

‘என் அப்பிடிச் சொன்னார்’

‘அது எங்களுக்குத் தெரியாது தம்பி’

‘பெரியம்மாட்டை நாங்கள் முறையிட்டம்

‘எங்கடை தம்பி நிம்மதியாயிருக்க வேணுமென்டால் நீங்கள் ஒருதரும் இனி இஞ்சை வராதேங்கோ. இந்த விசயத்தை தம்பிக்கும் சொல்லிப்போடாதேங்கோ’

மண்டாட்டமாய் சொன்னா அந்தப் புண்ணியவுதி அதுதான் நாங்கள் ஒருதரும் இஞ்சை வாஹேல்லை.

‘என்ன சொல்லுறாய்? இது உண்மையா’

‘அது மாத்திரமில்லைத் தம்பி. பெரியம்மாக்கள் தாங்களாய் விரும்பி இந்த வீட்டை விட்டுட்டுப் போகேல்லை. சின்னம்மாவும் அவவின்றை அண்ணன்களும் பெரியம்மாக்

கஞக்கு சரியான நெருக்கடிகள் குடுத்துக் கொண்டிருந்தினன். அவையின்றை தொல்லையள் தாங்கேலாமல்தான் அவை உங்கடை வீட்டை விட்டுப் போனவை. நீர் ஆத்திரப்படுவீர் எண்டுதான் பெரியம்மாக்கள் இந்தக் கொடுமைகளை உங்கஞக்குச் சொல்லேல்லை. அதாலைதான் அவை இந்த வீட்டை விட்டுப் போனவை'

மருது மனம் வெதும்பிச் சொல்லிப்போட்டு போனான்.

இப்ப ஒரு மணி. நீங்கள் வந்து கேற்றைத் திறவெண்டு நிற்கிறியள்.

என்ன வெய்யில் வெக்கையாய்க் கிடக்கே?

நாலஞ்சு வரியமாய் எனக்கும் பெரியம்மாக்கஞக்கும் எப்படி வெக்கையாயிருந்திருக்கும்? நாங்கள் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டிருப்பம்?

இப்ப நேரம் ஒரு மணி. இவ்வளவு நேரமும் ஏறுவெய்யில்.

இனி இறங்கு வெய்யில்.

எங்கஞக்கல்ல உங்கஞக்கு.

என்ன ரோட்டாலை போறவை வாறவை எல்லாரும் கேற்றுக்கு வெளியிலைகள் நேரமாய் நிக்கிற உங்களைப் பாத்து கேவியாய் சிரிக்கினையா?

உங்கடை மானம் போகுதா?

உங்கஞக்கு மானம் எண்ட ஒண்டு இருந்தால் தானே போறதுக்கு?

கொஞ்சம் பொறுங்கோ பெரியம்மாக்கள் வந்திடுவினை.

எங்கடை தோட்டங்களையும் வயல்களையும் குத்தகைக்கு எடுத்து செய்யிறவையும் வந்திடுவினை.

பெரியம்மாக்கள் வந்திட்டினை.

மருது இளையவியாக்கஞம் வந்திட்டினை நான்தான் எல்லாரையும் வரச் சொன்னான்.

சரி. இப்ப நான் கேற்றை திறக்கிறன்.

எல்லாரும் வீட்டு விறாந்தையில்.

'வீட்டுத் திறப்பை எடுத்துவா'

நான்.

'ஏன்?'

நீ.

'திறப்பைக் கொண்டா, 'நான் சொல்லுறன்.

நீ மரமாய் நிக்கிறாய்.

'என்ன? எனக்கு திரும்பவும் விசராக்கிப்போட்டு தெண்டு நினைக்கிறியளா?' '

நான் அமைதியாக மால் பக்கம் போறன்.

கொஞ்ச நேரத்திலை திரும்பிவாறன்.

என்றைகயிலை மாடு சாய்க்கிற துவரம் கம்பு.

பதறிப்போய் நீ வீட்டுத் திறப்பை எடுத்துவாறாய்.

'எங்கடை வீட்டுத் திறப்பை பெரியம்மை விட்டை குடு ' 'ஏன்?' '

திகைப்படுதன் நீ,

'இண்டையிலையிருந்து பெரியம்மாதான் எங்கடை வீட்டுக்குப் பொறுப்பு. அத்தோடை எங்கடை காணி, பூமி, குடுக்கல் வாங்கல் எல்லாம் அவவின்றை பொறுப்பிலைதான்'

'அப்பநான்?' பதறிப்போய் நீ

'நீ மாத்திரமில்லை உன்றை அம்மா, அண்ணன், அண்ணி அவையின்றை இரண்டு பிள்ளையள் ஒருதருக்கும் இந்த வீட்டிலை இனி இடமில்லை. எல்லாரும் வெளிக்கிட்டிட வேணும்'

உறுதியாய் நான் சொல்லுறன்.

'ஏன்?' '

அதிர்ச்சியுடன் நீ.

'அது அப்படித்தான்'

'அப்ப நாங்கள் எங்கை போறது?'

நீங்கள் எல்லாரும் அக்கராயனுக்குப் போங்கோ'

'அங்கை ஏன்?' '

அக்கராயனுக்கு மோகனதாஸம் வாறானாம். உன்னை அவன் அங்கை வரட்டாம்'

'மோகனதாஸா?' '

'என்றை முறைமச்சாள்மார் மூண்டு பேரிலை ஒருத்தியை உன்றை மோகனதாஸாக்கு கலியாணம் கட்ட வைக்கச் சொல்லி நீ என்னை எவ்வளவு பாடுபடுத்தினாய்? அதுக்கு

காலவெள்ளம்

நான் அடியோடை மறுத்திட்டன். ‘

‘கொலைக் குற்றத்துக்காக மறியலுக்குப் போன ஒருதனைக் கலியாணம் கட்ட எந்தப் பெண்தான் சம்மதிப் பாள்? ’

அக்கராயன் குளத்திலை மோகனதாலின்றை தகப்பனுக்கு நாப்பது ஏக்கர் வய்ல் காணியும் வீடு வளவும் கிடக்காம் ’

‘மோகன் இன்னும் மூண்டு நாளையிலை அக்கராயனுக்கு வாறானாம்.’

‘வதனா. என்ட பொம்பிளையையும் அக்கராயனுக்கு வரச்சொல்லி மோகன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறானாம் ’

‘ஆர் அந்த வதனா?’

பிதியுடன் அவள் கேட்கிறாள்

‘எனக்கெப்படித் தெரியும்?’

‘எனக்கொண்டும் புரியேல்லையே. ஒருவேளை மோகன் எனக்குத் தெரியாமல் அந்த வதனாவை வைச்சிருந்தானோ?’

அவளுக்கு ஒரே குழப்பம் பதற்றம்.

‘வதனா நான் மறியலுக்குப் போக முந்தி, இரண்டு வரியங்களாய் நீ என்னை வைச்சிருந்தாய். அந்த நாட்கள் எவ்வளவு இனிமையானவை. இன்பமானவை.

‘அந்த இன்ப நாட்களின் இனிய நினைவுகளை என்றை இதயத்தின் புனித இடத்தில் வைத்துப் பூசித்தபடியே ஆறு வரியங்களை நான் சிறையில் கழிச்சவாறன்’

இன்னும் ‘மூன்று நாட்களிலை நான் விடுதலையாகி விடுவன். அதன் பின்நான் நேராய் அக்கராய னுக்கு வாறன்’

‘வதனா, நீயும் அங்கை வந்திடு ’

‘என் அன்பே! ’

‘பழையபடி நாங்கள் இன்பமாய் வாழ்வோம்! ’

‘இந்தா, மோகன்றை கடிதம்.

‘வதனாவுக்குத்தானே அந்த மோகன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். அப்பநான் ஏன் அக்கராயனுக்குப் போக வேணும்?’

கடிதத்தை வாங்கியபடியே கேட்கின்றாள் அவள்.

‘அந்த வதனா நீதான்.’

முறைப்பு

பொலிஸ் நிலையம் நோக்கி
நாள்

சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

றேனுக்கா சக்ரவர்த்தியும் என்னுடன்.

காலை பத்து மணி

இளஞ் சூரியன் வீராப்பு
என் உடலில் தகிப்பு.

என் உள்ளத்தில்

என்னைற்ற கேள்விகள்.

எதுக்காக என்னை

அவை

பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு
கூப்பிட்டிருக்கினை?

உதவிப் பொலிஸ், அதிகாரி

ராஜ் பிழாரி போஸ் என்னை விசாரிக்க
ஏன் துடியாய் துடிக்கிறான்?

இதே ராஜ் பிழாரி போஸ் தான்,

இரண்டு வரியத்துக்கு முன்

வங்க பிழார் மாநிலங்கள்

இரண்டையும் இனைக்கும்

அரசின் முனைப்புக்கு

எதிரான

மக்கள் போராட்டத்துக்கு

ஆதரவாய்
 எங்கள் கல்லூரி
 புரட்சிகர மாணவர் ஒன்றியம்
 நடத்திய
 ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலத்தை
 தடியடிப் பிரயோகம் நடத்தி
 முறியடிக்கத்
 துடியாய்த் துடித்தான்.
 இதே உதவிப் பொலிஸ் அதிகாரி
 ராஜ் பிழூரி போஸ் தான்
 இன்றும்
 என்னை
 விசாரணை செய்ய
 துடியாய்த் துடிக்கிறான்.
 ஏன் இந்தத் துடிப்பு?
 ஏலுமெண்டால் அவன்
 என்னை
 நல்லாய் விசாரிக்கட்டும்.
 எதற்கும்
 நான் தயார்த் தான்.
 ரேணுஹா, நிமாய் கோஷ்,
 இந்திரா, அனிஷ் ராய் சௌத்ரி
 போன்ற எண்ணற்ற
 மாணவத் தோழர் தோழியர்
 என்றும் என்பக்கம்.
 ரேணுஹாவைப்
 பார்க்கும் போதெல்லாம்
 என் உள்ளத்தில்
 உல்லாசம், உத்வேகம்.
 பரவசம்.
 அவன்

அன்பின் வடிவாய்,
 மனித உன்னதங்களாய்
 என்றும் மிலிர்கின்றான்.
 அவளது பார்வையில் மானிடம்
 ஜெக ஜோதியாய்
 ஜோலிக்கின்றது
 ஆனால்
 இந்திரா?
 இந்திராவுக்கு இன்று
 ஏன் என்றுமில்லாத இந்த
 அக்கறை என்மேல்?
 அவளது அண்ணன்,
 அந்த உயர் பொலிஸ் அதிகாரி
 நாரெந்திரகோஷிற்கு
 என்னைக் காப்பாற்ற
 ஏன் இந்த முனைப்பு?
 எண்ணற்ற கேள்விகள்
 என்னைக் குடைவு.
 என்மேல் இந்திராவுக்கு
 ஏன் இந்த திஹர் கரிசனை?
 ஒரு நாள் கூட
 நான் அவளுடன்
 பேசியதில்லையே?
 அவளும் அப்படித்தான்.
 அப்போ
 அவள் என்னை
 ஏன் இன்று
 அழைத்திருக்கிறாள்,
 அவசரமாய்!
 இந்திராவை
 நான் தினம் தினம் பார்ப்பு.

அவளது பெயர் கூட
 நேற்றுவரை
 எனக்குத் தெரியாது.
 அவளது வீடு
 எங்கள் கல்லூரி
 விடுதிக்கு அண்மையில் தான்.
 ஒரு வருடத்துக்கு
 முன்பு தான் நான்
 அந்த விடுதிக்கு வந்தேன்.
 காலையும் மாலையும்
 நான்
 எங்கள் கல்லூரிக்கு
 சென்று திரும்பி
 வரும் போதெல்லாம்
 இந்திராவின் தரிசனம்
 எனக்குக் கிடைப்பு.
 இந்திரா
 இளமையின் வசந்தத்தில்
 காலடி எடுத்து வைக்கிறாள்.
 அவள் அழகுச் சிலை.
 அவளது கணவு காணும்
 விழிகளின் அடியில்
 ஒருவித சோகத் திரை.
 ஏனிந்த சோகத் திரை?
 தினமும் காலையும் மாலையும்
 அவளது வீட்டு விறாந்தையில்
 அவள் நிற்கின்ற
 போதெல்லாம்
 அவள் பக்கத்தில்
 சிறுவன்.
 சிறுவனுக்கு மூன்றோ,

நான்கு வயதிருக்கும்.
 சிறுவன் அவளது மகனா?
 அதெப்படி இருக்க முடியும்?
 அவளது நெற்றியில்
 குங்குமப் பொட்டில்லை.
 அவளது தலையில்
 மொட்டாக்கு
 சிலையுமில்லை.
 கட்டுக்குலையாத
 அவளது உடலில்
 நெருப்புத் தணலாய்
 கனல்கின்ற
 தடித்த சிவப்பு
 கரை போட்ட
 வெள்ளைப் புடவை
 இல்லை.
 நீண்டு வளர்ந்து சுருண்ட
 கடல் அலையாய் புரஞம்
 கரும் கூந்தல்
 காற்றில் நீந்திக்கொண்டிருப்பு.
 கள்ளி கலையாத களை
 அவளது முகத்தில்
 நான்
 காலையும் மாலையும்
 கல்லூரிக்குச்
 சென்று வரும் போதெல்லாம்
 அவள் அவளது
 வீட்டு விறாந்தையில் நிற்பு.
 அவள் பக்கத்தில்
 அந்தச் சிறுவன்
 இன்முகம் காட்டி

கையசைப்படு.

ஆனால் அவனது முகத்தில்
ஒரு வித இறுக்கம்.

ஏன் இந்த இறுக்கம்?

இந்திராவின் அக்கா சுபதாவும்
சிறுவனின்

அப்பா பிமால் சென்னும்
புலனாய்வுப் பத்திரிகையாளர்கள்.

சிறுவனின் அம்மாவும் அப்பாவும்
விபத்தில் மரணம்.

இல்லை. இல்லவேயில்லை.

அவர்கள் இருவரும்

அமைச்சர் ஒருவரின்

நிதி மோசடிகளை

ஆதாரத்துடன்

அம்பலப்படுத்தியதற்காக,

அமைச்சரின் சதியினால்

படுகொலை.

இந்திராவும் இப்போ

புலனாய்வுப் பத்திரிகையாளர்.

இந்திராவுக்கு இன்று

என்மேல்

ஏன் இந்தத் திடீர் அக்கறை?

மேதினக் கூட்டம் முடிந்து

ஏழு மணியளவில் நான்

என் விடுதிக்கு வருகின்றேன்.

‘பாபுஜி! ’

நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

‘பாபுஜி உங்களை

என்றை

‘சோட்டா மா ‘வரட்டாம் ’

முச்சிரைக்க ஓடிவந்த
சிறுவன் கூறுகின்றான்.

எனக்கு ஆச்சரியம், அதிர்ச்சி?

என்னால் இதை நம்பமுடியவில்லை.

‘ஒருவேளை அது

வேறை யாரோவாக

இருக்கலாமோ? ’

எனக்கு சந்தேகம்.

‘என்னையா வரச் சொன்னா? ’

ஜயமாய் நான்.

சிறுவனைக் கேட்கின்றேன்.

‘ஓமோம் உங்களைத்தான்

சோட்டா மா வரட்டாம். “இல்லை
யில்லை

உன்றை சோட்டா மா

வேறை ஆரையோதான்

கூட்டி வரச் சொல்லியிருக்க வேணும்
நீ ஆள் தெரியாமல்

என்னட்டை வந்திருக்கிறாய். ’

‘பாபுஜி உங்களைத்தான்

சோட்டா மா வரட்டாம்.

அதோ அங்கை நிக்கிறா.

பாருங்கோ.

இந்திரா

என்னைப் பார்த்தபடியே

நிற்கின்றாள்.

‘வாங்கோ.

கெதியாய் வாங்கோ ’.

என் கையைப் பிடித்து

இழுக்கின்றான் சிறுவன்.

என்னுடன்

ஒரு வார்த்தை கூட
பேசாத இந்திரா
இன்று
என்னை எதிர்பார்த்து
நிற்கின்றாள்.
தயங்கித் தயங்கி
நான் அவளிடம்
செல்கின்றேன்.
என் கையைப் பிடித்து
செல்கின்ற சிறுவனுக்கு
பெருமகிழ்ச்சி.
நான் இந்திராவின்
வீட்டு வாசலில்
கால் எடுத்து வைத்ததும்
அவளது முகத்தில் மலர்ச்சி.
அவளது மென்மையான
உதடுகள் பிரிகின்றன.
சிறு முறுவல்.
அவளது விழிகளில்
அசாதாரண ஒளிப்பிரவாகம்.
இது கனவா?
இப்படிநடக்குமென்று
நான் ஒரு போதும்
என்னியிருந்ததில்லை.
என் இதயத்தில்
இளமையின் ஏக்கம், தாபம்
ஆவல், ஆசாபாசங்கள்
அனைத்தும்
முட்டி மோதி,
பொங்கிப் பிரவகித்து,
காட்டாற்று வெள்ளமாய்

அலை மோதிப் பாய்ச்சல்.
கணப்பொழுது தான்.
நான்
என் நிலைக்கு வருகின்றேன்.
என்னை எதிர்பார்த்து நின்ற
இந்திரா
'வாருங்கள் உள்ளே.
ஜெயிலுக்குள் அல்ல
ஏங்கள் வீட்டுக்குள்.'
புள்ளைக் கூன்றை உதிர்த்து
என்னை வரவேற்று
உள்ளே
அழைத்துச் செல்கின்றாள்.
'என்றை சின்னண்ணோ
உங்களை
அவசரமாய் பார்க்கவேணுமாம்
அவர்தான்
உங்களை அழைத்து வரும்படி
கட்டளையிட்டார்.'
கூறியவளாய் கதிரை ஒன்றை
இழுத்துவிட்டு
என்னை
அமரும்படி கூறுகின்றாள்.
'அண்ணா, அண்ணா
நீங்கள் தேடியவர்
இஞ்சை வந்துள்ளார்.
வாங்கோ கெதியாய்'
மகிழ்ச்சி பொங்க
இந்திரா தனது அண்ணனை
கூப்பிடுகின்றாள்.
அவளது விழிகளில்

துடுக்குத்தனம்
 ஆஜானுபகவான ஒருவர்
 பொலீஸ் சிருடையில்
 என் முன்.
 எனக்குத் திகைப்பு
 'நமஸ்கார் பாடு.
 என் பெயர் நரேந்திரநாத் கோஷ்.
 நரேந்திரன் என்று அழைக்கிறார்கள்.
 இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னார்
 வங்க - பிகார் மாநிலங்கள்
 இணைப்புக்கு எதிரான
 மக்கள் போராட்டத்துக்கு
 ஆகரவாய்
 வங்க புரட்சிகர
 மாணவர் ஒன்றியம்
 ஆர்ப்பாட்ட பேரணி
 ஒன்றை நடத்தியது.
 ஆண் - பெண் பேதமின்றி
 ஒருவர் கையை மற்றவர்
 பிடித்தபடியே
 புரட்சிக் கோஷமிட்டுக் கொண்டு
 நாம் ஆக்ரோஷமாய்
 முன் செல்கின்றோம்.
 என்கையை
 தோழி ரேணுஹா
 இறுகப் பிடித்தபடியே
 நாம் இருவரும்
 ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியின்
 முன்னணியில்.
 எங்கள் கைகளில்
 செம்பதாகை.

புரட்சிக் கோஷமிட்டபடியே
 நாம் முன் செல்கின்றோம்
 ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியைத் தடுக்க
 பொலீஸ் படை குவிப்பு.
 ஊர்வலத்தைத் தகர்க்க
 தடியடிப் பிரயோகம்
 நடத்த
 உதவிப் பொலீஸ் அதிகாரி
 ராஜ் பிழூரி போஸ்
 கட்டளையிடமுஸ்திப்பு.
 பொலீஸ் உயர் அதிகாரி
 நரேந்திரநாத் கோஷ்
 அதிரடித் தலையீடு.
 தடியடிப் பிரயோகம்
 தடுத்து நிறுத்தம்.
 மாணவர் பேரணி
 காட்டாற்று வெள்ளமாய்
 முன் பாய்ச்சல்.
 அதே உயர் பொலீஸ் அதிகாரி
 நரேந்திரநாத் கோஷ்
 இன்று இப்போ
 இங்கே என் முன்.
 நரேந்திரனையும்
 அவர்ச்சோதாரி
 இந்திராவையும்
 அதிரச்சியுடன் நான்
 பார்த்தபடியே இருக்கிறேன்.
 'பாலா பாடு.
 நான் இந்த ஹாகிளி மாவட்ட
 உயர் பொலீஸ் அதிகாரி.
 இப்பதான் டியூட்டி முடிஞ்சு

வீடு வந்துள்ளேன்.
இன்னும் என் உடையை கூட
நான் மாற்றவில்லை.
அவசர அவசரமாய்
நான் உங்களை
பார்க்க வேண்டியிருக்கு
அதுதான் உங்களை
கூட்டிட்டழைதேன். ‘
எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.
‘எதற்காக நீங்கள்
என்னை அவசரமாய்
அழைத்தீர்கள்? ‘
ஆவலுடன் நான் கேட்டு.
நரேந்தரகோஸின்
தாயார் வருகை.
கைகூப்பி நான்
அவர்களை நமஸ்கரிப்பு.
அவரும் என்னை
அன்பாய் வரவேற்பு.
சிற்றுண்டியும் தேனீரும்
தந்து உபசரிப்பு.
எதற்காக இவர்கள்
என்னை அவசரமாய்
அழைப்பு?
நான் அறிய ஆவல்.
‘பாலா பாடு
இன்றிரவு நீங்கள்
உங்கள் விடுதியில்
தங்கக்கூடாது. ‘
நரேந்தரன் கூறுகின்றார்.
எனக்கு பிரமிப்பு.

‘ஏன் பாடுஜீ நான் எனது
விடுதியில் தங்கக்கூடாது?
அப்போ நான் எங்கே
தங்குவது, ‘
ஒன்றும் புரியாமால்
குழம்பிப்போய் கேட்கிறேன்.
‘பாலா பாடு
அவசரப்படாதையுங்கோ.
பத்டம் வேண்டாம்
பாலா பாடு.
எல்லாவற்றையும்
நான் விபரமாய் சொல்வேன்.
இப்பொழுதல்ல.
தருணம் வரும் போது
நான் விபரமாய் சொல்வேன்.
பாலா பாடு.
இன்று இரவு
நீங்கள் தங்குவதற்கு
ஏற்ற இடம் ஏற்பாடாச்ச.
நீங்கள் அங்குதான்
இன்று தங்கவேண்டும்.
இது எங்கள் கட்டளை ‘
நரேந்தரன் பாடுவின்.
வார்த்தைகளில்
நிதானம் கண்டிப்பு.
‘இன்று இரவு
உங்கள் விடுதியில்
நீங்கள் தங்கினால்
உங்களை அழைத்துச் சென்று
மாமியார் வீட்டில்
தடுத்து வைத்து

விசாரணை செய்ய
நிச்சயம் ஆள் வரும்.
அதற்கான திட்டமும்
திட்டியாக்க.
ராஜ் பிழாரி போஸ் என்ற
பொலீஸ் அதிகாரி தான்
இதன் சூத்திரதாரி.
இதெல்லாம் எனக்கு
நன்றாய் தெரியும்.
இந்த விஷமிகளை
ஒடவிட்டுத்தான்
பிடித்து அமத்தவேணும்
பாலா பாடு நீங்கள்
எதற்கும் பயப்பிட வேண்டாம்.
எல்லாவற்றையும் நான்
அவதானித்துக்கொண்டுதான்
இருக்கிறன்.
'நரேந் பாடுஜீ'
எதற்காக இந்தச் சதி
வேலை?
நான் எவருக்கும்
எந்தக் கெடுதலும்
செய்யவில்லையே '
'அதைப் பற்றி பேச
இப்போ நேரமில்லை
பாலா பாடு.
நாளைக்கு எல்லாம்
உங்களுக்கு விபரமாய்
நிச்சயமாய் தெரியவரும்.
நீங்கள் இப்போ
நாங்கள் ஏற்பாடு செய்த

இடத்துக்குச் செல்லுங்கள்.
நாளை காலை
பத்து மணிக்கு
நான் டியூட்டியில் இருப்பேன்.
நீங்கள் அந்த நேரம் என்னை
நேராக வந்துபாருங்கள்.
எல்லாம் தெரிய வரும்.
இந்திரா இஞ்சைவா.
பாலாவை ரேணுகாவீட்டுக்கு
அழைத்துப்போ
இந்திரா என்னை
தோழி ரேணுஹா
வீட்டிற்கு அழைத்து
செல்கின்றாள்.
தோழி ரேணுஹா
மஜாம்தார் குடும்பத்தில்
நான்காவது பிள்ளை.
ரேணுஹாவின் தந்தை
இந்திய சுதந்திரப் போராளி.
மஜாம்தார் பதினாறு வயதில்
வங்க சிற்றகொங்
ஆயுதக் கிடங்கு
தாக்குதல் போராட்டத்தில்
பங்குபற்றியதற்காக
பத்து வருடங்கள்
சிறையில் இருந்தவர்.
மஜாம்தாரின் மனைவி
மிருணாளினி தேவி
வங்கத்தின் பிரபல
மக்கள் கவி, முன்னணி பாடகி.
மஜாம்தாரின் மூத்த மகன்

சீதாரஞ்சன்
வங்கத்தின் பிரபல
வழக்கறிஞர்.
அத்துடன் தீவிர தொழிற்சங்கவாதி.
முதல் மகள்
உஷா நந்தினி
வித்தியாசாகர் கல்லூரியில்
வரலாற்றுப் பேராசிரியர்.
இரண்டாவது மகள் சுபதா
பங்கபாஜிக் கல்லூரியில்
அரசியலில் விரிவுரையாளர்.
மூன்றாவது மகள்
ரேணுஹா
எனது சகமாணவி.
கலைப் பட்டப்படிப்பு
இறுதியாண்டு.
எங்கள் கல்லூரி
புரட்சிகர மாணவர் சங்க
செயலாளர்.
கடைக் குட்டி
ரமா.
கல்கத்தா கலைக் கல்லூரியில்
நாடகத் துறையில் பயிற்சி.
மஜாம்தார் குடும்பமே
கம்யூனிஸ்ட் குடும்பம்.
நான் அங்கு வருவேன்.
என்று என்னை எதிர்பார்த்திருந்த
குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும்
என்னைக்கண்டதும்
மகிழ்ச்சிக் கடலில் தினைப்படு.
அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றினைந்து

இதயழுர்வமாய் உபசரிப்பு.
சப்பாத்தி ரொட்டியும்
பருப்பு, உருளைக்கிழங்கு
கறியும்
இரவு உணவு.
அனைவரும் ஒன்றினைந்து
மகிழ்ச்சியாய் பேசி
இராச்சாப்பாடு.
நள்ளிரவு வரை
நாம் அனைவரும்
வங்க அரசியல்,
கலை இலக்கியம்,
தொழிலாளர்- விவசாயிகள்
போராட்டங்கள்,
வங்க புரட்சி பற்றிய
கலந்துரையாடல்.
காலை ஒன்பது மணிக்கு
சோறும் பருப்பும்
உருளைக்கிழங்கும்
அனைவருக்கும்
அன்புடன் பரிமாறல்.
காலை பத்து மணி.
பொலீஸ் நிலையத்தை நோக்கி
நான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.
தோழி ரேணுஹாவும்
என்னுடன்.
எங்கள் கல்லூரி
புரட்சிகர மாணவர்
ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி.
ஆண் - பெண் பேதமின்றி
ஒருவர் கையை மற்றவர்

இறுகப் பற்றியபடியே
 உத்வேகமாய்
 ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி ஊர்வலம்
 தோழி ரேணுஹாவும் நானும்
 ஒருவர்கையை மற்றவர்
 இறுகப் பற்றியபடியே
 பேரணியின் முன்னணியில்
 சென்று கொண்டிருக்கும்
 காட்சி
 என் கண் முன்
 நிழலாட்டம்.
 இந்திரா
 விடியது விடியு முன்பே
 போகவேண்டிய இடமெல்லாம்
 போய்
 பார்க்க வேண்டியவர்கள்
 எல்லோரையும்
 பார்த்துவிட்டாள்.
 முனைப்புடன்
 பொலீஸ் நிலையத்தின்
 முன்னால்
 இந்திராவுடன்
 எங்கள் கல்லூரி
 புரட்சிகர மாணவர் சங்க
 தலைவர்
 அணிஸ் ராய் சௌனத்திரி
 பதினெந்து இருபது
 மாணவ மாணவி
 தோழர் தோழியர்களுடன்
 அணிவகுத்து நின்றனர்.
 உக்ரோஷத்துடன்.

பொலீஸ் உயர் அதிகாரி
 நரேந்தர கோஷ் எம்மை
 அன்புடன் வரவேற்று
 விசாரணை ஆரம்பம்.
 ராஜ் பிஹாரி போஸிற்கு
 ஏமாற்றம், ஆத்திரம்.
 'நேற்று மாலை
 நாலரை மணிக்கு
 நீர் எங்கு சென்றிருந்தீர்? '
 'சரம்பூர் நகரசபை
 மைதானத்தில் நடந்த
 மேதினக் கூட்டத்துக்கு
 நான் சென்றிருந்தேன். '
 'யாருடைய மேதினம் கூட்டம்? '
 வங்க தொழிலாளர்
 விவசாயிகள் ஒன்றிணைந்த
 மேதினக் கூட்டம்.
 கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்
 தலைமையில் நடந்த
 மேதினக்கூட்டம் '
 'அந்தக் கூட்டத்தில்
 நீர் பேசேன்ரா?
 'ஆம் பேசினேன்.
 அதில் என்ன தப்பு?
 'நீர் ஒருவெளிநாட்டுப் பிரஜை
 உள்நாட்டுஅரசியலில்
 நீர் தலையிடலாமா?
 'நிச்சயமாக தலையிட
 முடியாது.
 அந்த உரிமையும் எனக்கு இல்லை.
 ஆனால் மேதினம்

சர்வதேச தொழிலாளர் தினம்.
 தொழிலாளர் தின விழாவில்
 பங்குபற்றியதில்
 என்னதவறு? ‘
 ‘நீர்க்கூட்டத்தில்
 பேசியுள்ளீர்.
 அதுமாத்திரமல்ல.
 அங்கிருந்த
 ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தலைவரை
 பாராட்டி புகழ்ந்து
 பேசியுள்ளீர்.
 அத்துடன் அவருக்கு
 மலர் மாலையும்
 அணிந்துள்ளீர் ‘
 ‘அது உண்மைதான்.
 அதை நான் மறுக்கவில்லை.
 அதிலென்னதப்பு?
 பங்கிம் முகர்ஜி
 பாபுஜி
 நாடறிந்த
 கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்.
 அது மாத்திரமல்ல.
 அவர்நாடறிந்த
 உன்னத நாடகக் கலைஞர்.
 அவர்தலைசிறந்த
 உன்னத நாடக நடிகர்.
 வங்க புரட்சிக் கவிஞர்.
 சுகந்தோபட்டசாரியாவின்
 ‘அஞ்சலோட்டக்காரன். ‘
 கவிதை நாடகம்
 அந்த உன்னத

கலைப் படைப்பை
 நிழல் நாடகமாக்கி
 தன்னந் தனியளாய்
 தானே நடித்து
 வங்க மக்களின்
 அபிமானத்தைப் பெற்ற
 உன்னத நாடக நடிகர்.
 பங்கிம் முகர்ஜி என்ற
 மகத்தான நாடகக் கலைஞர்
 பங்கிம் முகர்ஜியின்
 நிழல் நாடகத்தைப் பார்த்து
 புரட்சிப் புயலாய்
 பொங்கி எழாத
 வங்காளி
 எவர்தானுமுண்டா?
 இந்த உன்னத கலைப்
 படைப்பை
 தடை செய்வதற்கு
 வங்க காங்கிரஸ் அரசு
 எத்தனை தடவைகள்
 முயற்சி எடுத்து.
 இறுதியாய்
 மண்கவ்வியதுதான்
 மிச்சம்.
 இப்படிப்பட்ட
 புரட்சிக் கலைஞரை
 பாராட்டி
 மலர் மாலை அணிந்ததில்
 தப்பென்ன?
 அது தவறென்றால்நான்
 எந்தத் தண்டனையையும்

ஏற்கத்தயார்.
 ‘பாலா பாடு
 உணர்ச்சி வயப்பட
 வேண்டாம்
 உங்கள்
 செயல்பாட்டில்
 தவறொன்றுமில்லை.
 ஆனால்
 உங்களை சிக்கவில் மாட்டிவைக்க
 ஒரு சிலர் முனைப்பு.
 உள்நாட்டு அரசியலில்
 நீங்கள் தலையிடுவதாய்
 தவறான குற்றத்தை
 உங்கள் மீது சுமத்தி
 உங்களை
 நாடு கடத்துவதற்கு
 நீண்ட நாட்களாய்
 திரைமறைவில்
 ஒரு சிலர்
 தொடர்ச்சியாய்
 சூழ்சி செய்து வருவது
 உங்களுக்கு தெரியுமா?
 ‘நாரேன் பாபுஜீ
 எனக்கு அது
 நன்றாகத் தெரியும்.
 கடந்த இரண்டு
 ஆண்டுகளாய்
 எங்கள் கல்லூரி
 மாணவர் சங்க
 தலைவராயிருந்த
 வலித் துமார் போஸம்

அவனது கையாட்களும்
 எனக்கு எதிராய்
 சூழ்சி செய்வதில்
 தீவிரமாய்
 ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.
 என்பது எனக்கு
 நன்றாகத் தெரியும்.
 வலித் துமார் போஸின்
 அப்பாரமேஸ்துமார் நான்கு பெரிய
 மில்களின் சொந்தக்காரன்.
 எமது கல்லூரி
 மாணவர் சங்க தலைமையை
 காலாதி காலமாய் வலித் துமார் போஸ்
 போன்ற
 பிற்போக்கு கும்பல்தான்
 பணத்தையும் அதிகாரத்தையும்
 பயன்படுத்தி
 தங்கள் கைவசம்
 வைத்திருந்து வந்தனர்.
 மாணவர்களின் நலன்களில்
 என்றுமே அவர்கள்
 அக்கறை காட்டியதில்லை.
 என்றுமே அவர்கள்
 நிர்வாகத்தின்
 பக்கம் தான்.
 அணிஷ் ராய் சௌத்தி
 மிதினாப்பூர் மாவட்ட
 ஏழை விவசாயியின் மகன்.
 படிப்பிலும் பண்பிலும்
 உயர்ந்து நிற்பவன்.
 ஆனால் ஏழை விவசாயியின் மகன்

அனிஷ் ராய் சௌத்ரி
நான்கு மில்கள் சொந்னதக்காரனின்
மகன் லலித் குமாரை
எதிர்த்து போட்டியிடுவதா?
கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாய்
லலித் குமார் போஸ் தான்
கல்லூரி மாணவர் சங்க
தலைவனாயிருந்தான்.
இந்த வருடம்
அனிஷ் ராய் சௌத்ரி
லலித் குமாரை எதிர்த்து
போட்டியிட்டான்.
கல்லூரி மாணவர் சங்க
தலைவனாயிருந்தான்.
கல்லூரி கன்றீஸ் குத்தகை
லலித் குமாரின் கையில்
மூன்று வாரங்களாய்.
கல்லூரி நிர்வாகம்
தட்டிக் கேட்க தயக்கம்.
தலைவர் தேர்தலில்
அனிஸ் ராய் சௌத்ரி
இலங்கை மாணவரின்
ஆதரவுடன்
அமோக வெற்றி.
அவர்களிடமிருந்த
அதிகாரத்தை
எமது கல்லூரி மாணவர்களது
பெரும்பான்மை
ஆதரவுடன் தகர்த்தெறிந்து
மாணவர் சங்கத்
தலைமையையும்

நிர்வாகத்தையும்
புரட்சிகர மாணவர்கள்
இரண்டாண்டுகளுக்கு
முன்பே கைப்பற்றி
பல சாதனைகளை
நிலைநாட்டி வருகின்றோம்.
எமது கல்லூரி
மாணவர் சங்கம்
அகில இந்திய மாணவர்சங்கம்
சம்மேளனத்தின்
கிளை என்ற வகையில்
புரட்சிகர செயல்பாடுகளில்
பங்காளியாய் இருக்கின்றது.
'பாலா பாடு.
உங்கள் கல்லூரியில்
கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற
இலங்கை மாணவர்களது
ஆதரவும்
புரட்சிகர மாணவர் சங்கத்தின்
வெற்றிக்கு
வழி வகுத்து.
இலங்கைமாணவர்களையும்
வங்காள மாணவர்களையும்
ஒரணியில் திரட்டி
ஆதரவளித்தது
நீங்கள் தான் என்பது
லலித் போஸ் குழுவுக்கு
நன்றாகத் தெரியும்.
அதனால் தான் அவர்கள்
உங்களுக்கு எதிராக
தொடர்ந்து குழுச்சி

செய்து வருகின்றனர்.
 எப்படியாவது
 உங்களை நாடு கடத்தி விட வேண்டும்
 என்ற வெறி
 வலித் சூமார் போஸிற்கு.
 ராஜ் பிஹாரி போஸ்
 வலித் சூமார் போஸின்
 உடன் பிறந்த அண்ணன் தான்.
 பாலா பாடு நீங்கள்
 விழிப்பாயிருங்கள்.
 விசாரணை முடிந்தது.
 நீங்கள் போகலாம் ‘
 நான், ரேணுஹா, இந்திரா,
 அணிஷ் ராய் சௌத்ரி
 நாங்கள் அனைவரும்
 பொலீஸ் நிலையத்திலிருந்து
 தலை நிமிர்ந்தபடியே
 வெளிவருகின்றோம்.’

பேய்களும் மிசாக்களும்

சிறுவர் ஆஸ்பத்திரிக்கு நாங்கள் மூன்றாவது முறையாகச் செல்கின்றோம்.

ஐந்தாம் வார்ட்டில் காயப்பட்ட சிறு வர்கள் இருபது பேர்.

ஆறாம் வார்ட் மேல்மாடியில் அங்கு காயப்பட்ட சிறுவர்கள் ஏழு பேர்.

அவர்களுக்குப் பாரிய காயங்கள் தீவிர சிகிச்சை பிரத்தியேக பராமரிப்பு.

அந்த வார்டுக்கு கண்டபடி பார்வை யாளர்கள் செல்ல முடியாது.

காயமடைந்த சிறுவர்களுக்கு உடுப்புகள், பால்மா வகைகள், பழங்கள், பிஸ் கட்டுகள், விளையாட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் எடுத்துச் செல்கின்றோம்.

எங்களைப் பார்த்ததும் சிறுவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி முகங்களில் மலர்ச்சி.

காயப்பட்ட சிறுவர்கள் மாத்திரமல்ல, ஏனைய நோயாளிச் சிறுவர்களும் எங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து இருக்கின்றனர்.

சிறுவர்கள் மீது எங்களுக்கு அனுதாபம் பரிவு

சிறுவர்களுக்கும் எங்கள் மீது பற்று.

இது மூன்றாவது தடவை.

முதல் முறை சென்றபொழுது பழவகைகள், பிஸ்கட்டுகளை மாத்திரம்தான்

நாங்கள் எடுத்துச் சென்றோம் அப்பொழுது காயப்பட்ட சிறுவர் களுக்கு என்னென்ன பொருட்கள் தேவை என்று அங்குள்ளதா தியர்கள் கூறினார்கள். இதன்படியே நாங்கள் பொருட்களை எடுத்துச் செல்கின்றோம்.

மூன்றாம் வார்டில் தாதியர் இருவர்.

காயமடைந்த சிறுவர்களை இளம் தாதி சிரத்தையுடன் பரா மரிப்பு.

மற்றையதாதி அலட்சியப் போக்கு.

நாங்கள் கொண்டு சென்ற பொருட்களை காயமடைந்த சிறுவர்களுக்கு பங்கிட்டுக்கொடுக்கும்படி தாதியர் எங்களுக்குக் கூறுகின்றனர்.

உடுப்புகளையும் பால்மாவகைகளையும் தாதிகளிடம் ஒப்படைக்கின்றோம். அவர்கள் அவற்றை அந்தந்த சிறுவர்களின் கபேர்ட்களில் வைக்கின்றனர்.

பழங்கள், பிஸ்கட்டுகள், ரொபிகள் எல்லாவற்றையும் அந்த வார்ட்டிலுள்ள எல்லாச் சிறுவர்களுக்கும் பங்கிடுகின்றோம்.

சிறுவர்களுக்கு ஆண்தம்.

மேல்மாடியிலுள்ள ஆறாம் வார்ட்டுக்கு செல்கின்றோம்.

முதிர்ந்த தாதி தடுக்கின்றா.

‘அங்கை இரண்டு மூண்டு காயப்பட்ட சிறுவர்கள்தான் இருக்கின்னை. அவர்களுடைய பொருட்களை எங்களிட்டைத் தாங்கோ. நாங்கள் அவைக்குக் குடுக்கிறம்.’

பெரியதாதி கூறுகின்றா.

‘அங்கை படுகாயமடைஞ்ச ஏழு சிறுவர்கள் இருக்குதுகள்.

இளம்தாதி கூறுகின்றார்.

‘நீங்களே அவர்களுக்குரிய பொருட்களை நேரடியாக கொடுங்கோ. அதுதான் நல்லது. அப்பொழுதுதான் அவர்கள் சந்தோசப்படுவினை.’

இளம்தாதி வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

முதியதாதியின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கின்றது.

ஆறாம் வார்ட்டுக்கு நாங்கள் செல்கின்றோம்.

நான்கு வயதுப் பையன் ஒருவன். அவனுடைய தலையின்

பின்பக்கத்தில் காயம்.

பாரிய காயம். அவனுக்கு அறிவில்லை.

வந்த நாளையிலையிருந்து அவன் மயக்க நிலையில்.

அச்சிறுவனுடைய கட்டிலுக்கு அருகில் பதின்நான்கு அல்லது பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பையன். அவன் அச்சிறுவனின் அண்ணன்.

அவனுக்கு பிஸ்கட், ரொபிகளைக் கொடுக்கின்றோம்.

‘எனக்கு வேண்டாம். மற்றவைக்குச் சூடுங்கோ.’

பற்றற்றவனாய் கூறுகின்றான்.

‘இந்தப் பையனுக்கு எதைக் குடுத்தாலும், அவன் தனக்கு வேண்டாம் என்கிறான்.’

தாதி.

‘இவன் எதையும் ஏற்படுதில்லை.’

ஏன் எண்டு எங்களுக்கு தெரியேல்லை.’

மற்ற தாதி

‘இவன் எங்களோடையும் அதிகம் பேசுவதில்லை. எவருடனும் பேசுவதில்லை. இவனுக்கு என்ன நடந்த தெண்டுளங்களுக்கு தெரியாது.’

தாதி கவலையுடன் கூறுகின்றாள்.

‘எந்த நேரமும் இவன் மெளனம்தான். நாங்கள் இவனைப் பேசுவைக்க எவ்வளவோ முயற்சித்தம் பலனில்லை. இவன் வாயே திறக்கிறானில்லை.’

மற்றையதாதி.

‘இவனைப் பார்க்க எங்களுக்கு சரியான கவலையாகக் கிடக்கு.’

இரண்டு தாதிகளும் கூறுகின்றனர்.

‘எதையோ பறிகொடுத்தவன் போலையிருக்கிறான். சாப்பாட்டிலோ, உடுப்பிலோ அவன் கவனம் செலுத்துவதில்லை. எங்களுக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை.’

தாதியர் இருவருக்கும் அவன்மேல் பச்சாத்தாபம்.

ஏழு பிஸ்களைகளுக்கும் மேற் கொண்டு இன்னும் என்னென்ன பொருட்கள் தேவைப்படுகின்றனவென்று நாங்கள் அவர்களிடம் கேட்டோம்.

என்னுடன் வந்தவர்கள் மற்றைய சிறுவர்களுடன் கதைத்

துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

முன்பு நாங்கள் வந்த இரு தடவைகளும் நான் அந்த சிறு வனை அவதானிக்கத்தான் செய்தேன். ஆனால் அவனுடன் பேச வில்லை.

இம்முறை நான் அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்கின்றேன்.
அவனுடைய கையைப் பிடித்து தடவுகின்றேன்.

அவனுடைய நாலுவயதுத் தம்பிக்கு எப்பிடிக் காயம் ஏற்பட்டது என்று வாஞ்சையுடன் அவனைக் கேட்கின்றேன்.

அவன் வாயே திறக்கவில்லை. மெளனமாகவே இருக்கின்றான்.

கதைப்பதற்கு முதலில் அவன் தயங்குகின்றான்.

‘சொல்லு தம்பி என்ன நடந்ததென்டு சொல்லு’

நான் அவனை ஊக்குவிக்கின்றேன்.

அவன் விம்முகின்றான்.

அவனுடைய முதுகைத் தடவிக் கொடுக்கின்றேன்.

அவனுடைய அழுகை அதிகரிக்கின்றது.

மடை திறந்தாற் போல் அவன் கதறி அழுகின்றான்.

தான் எங்கு இருக்கின்றேன் என்பதையே மறந்து அழுது புலம்புகின்றான்.

அவன்பாட்டில் வேண்டுமட்டும் அவனை அழு விடுகின்றேன்.

அவனது மனச்சமை இறங்கு மட்டும்நான் அவனை அழு விடுகின்றேன்.

இவ்வளவு நாட்களும் இந்த இதயச்சமையை இவன்சமந்து கொண்டு எவ்வளவு அவஸ்தைப்பட்டிருப்பான்?

இந்தப் பிஞ்சக்கு இந்தக் கதி ஏன் ஏற்பட்டது?

இவனைப்போல் எத்தனை பேர் தங்கள் இதயச்சமையை இறக்குவதற்கு வழிதெரியாமல் அவஸ்தைப்பட்டும் கொண்டிருக்கிறார்களோ யாருக்குத் தெரியும்?

என் மனதில் என்னற்ற கேள்விகள்.

“என் இதயத்தில் சோகச்சமை.

படிப்படியாக அவனது அழுகை குறைகின்றது.

ஆசவாசமடைந்ததும் அவன் பேச ஆரம்பிக்கின்றான்.

‘எங்களுடைய ஊர் ஒரு சின்னக் கிராமம் ’

‘அது எங்கை இருக்கு? ’

எனக்கு அறிய ஆவல்.

‘அது ஒரு எல்லைக் கிராமம் ’

‘அந்தக் கிராமம் எங்கை இருக்கு? ’

ஆவலுடன் கேட்கின்றேன்.

‘அந்த எல்லைக் கிராமம் வவுனியாவுக்கும்மதவாச்சிக்கும் இடையிலை இருக்கு. ’

‘அது காட்டுப் பிரதேசமா? ’

‘இல்லை ஒரு பக்கம் தான் காடு, மற்றப் பக்கம் பெரிய குளம். அடுத்த பக்கம் வயல். ’

‘உங்கடை ஊரிலை எத்தினை குடும்பங்கள்? ’

‘இருநூறு இருநூற்றைம்பது குடும்பங்கள் இருக்கும். ’

‘அது தமிழ் கிராமமா? ’

‘இல்லை. ஒரு எழுபது எண்பது குடும்பங்கள் சிங்களக் குடும்பங்கள். மிசும் தமிழ் குடும்பங்கள். அநேக சிங்களாக்கள் தமிழ் பேசவினை. தமிழாக்களும் சிங்களம் பேசவும். நாங்கள் எல்லாரும் ஒற்றுமையாய் சந்தோசமாயிருந்தம்.

‘அப்ப, தொழில்? ’

‘வயலில் நெல்பயிரும் ஒரு போகத்திலை எள்ளுப் பயிரும் செய்தம் மீன்பிடி. சின்னச் சின்ன காய்கறித் தோட்டம். இடைக் கிடை சிலர் வேட்டை

‘பண்டி, மரை, முயல், மான்களை வேட்டையாடினம் போககாலத்திலை சிலர் காட்டுப்பகுதிகளில் தேன் எடுத்து விற்றனர்.

‘படிப்பு? ’

‘என்ன பெரிய படிப்பு? ஒரு சின்னப் பள்ளிக்கூடம் எழு பத்தைஞ்சு அல்லது எண்பது தமிழ் பிள்ளைகள், நாப்பது நாப் பத்தைஞ்சு சிங்களப் பிள்ளையள். ’

‘ஐஞ்சாம் வகுப்பு வரை தான் நடந்தது. ’

‘ஐஞ்சாம் வகுப்பிலை ஏழு தமிழ் பிள்ளையள்தான். ’

‘காலையில் தமிழ் பள்ளிக்கூடம் பின்நேரம் ஒரு மணிக்கு சிங்களப் பள்ளிக்கூடம். ’

ஒரு தமிழ் வாத்தியாரும் ஒரு சிங்கள வாத்தியாரும் அவை

காலவெள்ளம்

இரண்டு பேரும் பேசிப் பறைஞ்சு, ஒரு மாதத்திலை ஒவ்வொரு தர் ஆற்றேழு நாள்கள்தான் பள்ளிக்கூடம் வருவினை. ‘

‘ஒரு சின்ன கவுண்மேந்து ஆஸ்பத்திரி. ஒரு டொக்டரும் ஒரு ஓடவியுந்தான். டொக்டர் ஜங்காருநாள்தான் ஆஸ்பத்திரிக்கு வருவார். மற்ற நாளையிலை மருந்துதாறது ஓடவிதான். அது வும்ந நாங்கள் அவனுக்கு காசு குடுத்தால்தான் மருந்துதாறவான்.

‘பெரிய வருத்தம் வந்தால் வவனியா ஆஸ்பத்திரிக்கு போ வேணும்.’

சண்டையும் நடந்து கொண்டுதானிருந்தது.

‘பேயஞ்சுக்கும் பிசாசுகளுக்குமிடையிலைதான் சண்டை சனங்களுக்கையல்ல. ’

தூரத்திலை குண்டு வெடிக்கும் சத்தங்களும் இடிமுழுக்க மாய் செல் சத்தங்களும்.

எங்கடை ஊருக்கு மேலாலை அடிக்கடி பிளேன்கள் இரைஞ்சுகளை பறந்து கொண்டிருந்தன.

எங்களுக்கு ஒரே பயம்.

எங்கடை ஊரிலை ஒருநாள் சுந்தரமும்பாலாவும் காணாமல் போட்டாங்கள்.’

அவைகள் இரண்டு பேரும் திரும்ப வரேல்லை.

கொஞ்ச நாளையாலை விசயன், மலர், சுகுணா மூண்டு பேரும் ஓடிட்டினை.

பேய்களுக்கும் பிசாசுகளுக்கும் சண்டை நடந்து கொண்டு தானிருந்தது.

சண்டையிலை கனபேர் செத்திட்டினை எண்டு சொன்னாங்கள். அதிலை சுந்தரமும் சுகுணாவும் செத்திட்டினை. ’

‘அவை இரண்டு பேற்றை பிரேதங்களும் எங்கடை ஊருக்குக் கொண்டு வந்துதினை.

அவையின்ரை தாய் தகப்பன்களும் குடும்பங்களும் குழுநிக் கதறி அழுததைப் பார்க்கேலாமலிருந்தது.

எங்கடை ஊரே சோகத்தில்.

பேயளையும் பிசாசுகளையும் எங்கடை ஊராக்கள் திட்ட சபிச்சினை.

கொஞ்ச நாளையாலை காட்டுக்கு விறகு வெட்டப்போன பியசிலி அக்கா, நந்தா அக்கா இரண்டு பேரையும் காணேல்லை.

பொழுதுபடுகிற நேரம்தான் அவை இரண்டு பேரும் திரும்பி வந்தினை. அவை இரண்டு பேரும் தலைவிரிகோலமாய் பித்துப்பிழிச்சவர்களாய் குழுவி அழுது கொண்டிருந்தினை.

அவையின்ரை சீலை சட்டையள்தாறுமாறாய் கிழிச்சுக்கி டந்தது.

இது நிச்சயமாய் பிசாசுகளின்ரை வேலைதான்.

ஊராக்கள் உறுதியாய் சொல்லிச்சினை.

எங்களுக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை.

நாலஞ்சு நாளைக்குப் பிறகு சுமணாவதி அக்காவும் பிரேமாவதி அக்காவும் குளத்துக்கு குளிக்கப் போக்சினை. இரண்டு பேரும் அக்கா தங்கைமார். அவை திரும்பி வரேல்லை. அவையை நாங்கள் தேடாத இடமில்லை.

‘அவை இரண்டு பேற்றை உடல்களும் சீலை துணியில் லாமல் குளக்கட்டுக்குப் பக்கத்திலை கிடந்தது.’

‘ஊரே சோகத்தில் தவிச்சது. ’

‘பேய் பிசாசுகளின்ரை அட்டகாசம் தாங் கேலாமல் கிடத்துது. ’

‘அண்ணை நீங்கள் பேய் பிசாசுகளைப் பாத்திருக்கிறி யளா? ’

திடீரென அவன் கேட்கின்றான்

‘இல்லை, ஏன் கேக்கிறாய். ’

‘நாங்கள் பாத்திருக்கிறாம் ’

‘எப்ப? எப்பிடி? ’

‘ஒரு நாள். நடுச்சாமம் நாய்கள் குலைச்சதுகள். வர வரகடுமையாய் குலைக்குதுகள்.

‘சிலர் வெளியாலை எட்டிப்பாத்தினை.

‘பேய்கள் நடமாடுதுகள் ’

‘பாத்தவை சொல்லிச்சினை ’

‘இரண்டு மூண்டு நாளைக்குப் பிறகு நாய்கள் கடுமையாய் குலைச்சதுகள்.

‘நாங்களும் எட்டிப்பாத்தம் ’

‘உண்மைதான். நாங்கள் எங்கடை கண்ணாலை பாத்தம் பேய்கள்தான். ’

‘இது நல்லதுக்கல்ல. ’

சிலர் சொல்லிச்சினை, பகல். மத்தியான வேளை.
 'நாய்கள் கடுமையாகக் குலைக்குதுகள்.'
 'வெளியாலை பாத்தம்'
 பிசாசுகள் நடமாட்டம்.
 இதுவும் நல்லதுக்கல்ல.
 எங்களுக்கு தெரிஞ்சுது.
 'பேய்கள் எங்கடை ஊரிலை இரவு வேளைகளில் வந்து போகுதுகள் எண்டதை அறிஞ்சுதான் பிசாசுகள் எங்கடை ஊருக்கை நடமாடத்துவங்கிச்சுதுகள்.'
 'சண்டை தூரத்திலை நடந்து கொண்டுதானிருந்தது.'
 'எங்களுக்கு நிம்மதியில்லை'
 'ஊரில் பதட்டம்'
 'சண்டை மோசமடைஞ்சது.'
 'எங்கடை ஊரிலை எங்களாலை இருக்கேலாமல் போச்சு.'
 எங்கடை ஊரைவிட்டு நாங்கள் வெளியேறினம்.
 கனநாளாய் நாங்கள் அலஞ்சுதிரிஞ்சு அல்லல்பட்டம்.
 கடசியாய் ஒரு ஊருக்குப் போனம். அங்கை ஒரு பெரிய முகாம் இருந்தது. அங்கை கொஞ்சநாள் இருந்தம்.
 இந்த இடத்தையும் பேய்களும் பிசாசுகளும் விட்டுவைக் கேல்லை.
 பிசாசுகள் வந்து திரிஞ்சுதுகள்.
 காடேறிப் பிசாசுகள், ரத்தக்காடேறிகள், பில்லிப் பிசாசுகள், எரிமாடன்கள் இன்னும் எத்தினையோ வகைப் பிசாசுகள் வந்துச்சுதுகள்.
 கடல் கடந்தும் பிசாசுகள் வந்துதுகள் எண்டு கேள்வி.
 'மேலையிருந்து சுப்பசொனிக் ஜெற்; புக்காறா விமானங்கள் குண்டுமாரி பொழிஞ்சுதுகள்.'
 மலற்றிபறல் பீரங்கிகள் குண்டுகளைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தன.
 கீழையிருந்து துப்பாக்கிச் சூடுகள்.'
 'பேய்களாலை நின்டு பிடிக்க முடியேல்லை. அப்பிடியி ருந்தும் சண்டை புடிச்சுக்கொண்டுதானிருந்ததுகள்.'
 இடையிலை நாங்கள் அகப்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டம்.

'ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், கற்பினித்தாய்மார், வயோதுபர்கள் எல்லாம் ஆயிரக்கணக்கிலை படுகாயம். கன பேர் செத்துக் கொண்டிருந்தினை.
 'எல்லா இடமும் மரண ஓலங்கள்'
 நாங்கள் விழுந்து படுத்துக் கிடந்தம்.
 'என்றை கண்ணுக்குமுன்னாலையே என்றை சிநேகிதன் மார், என்றை அப்பா, அம்மா, அக்காமார் மூண்டுபேர், இரண்டு அண்ணன்மார் எல்லாரும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டினை.
 'என்றை சின்னத் தம்பிக்கு படுகாயம்'
 'நானும் தம்பியும் தப்பிட்டம்'
 'சண்டை ஓய்ஞ்சுது'
 'காயமடைஞ்சவர்களை வவுனியா ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண் வெந்தினை. சிலபேர் வழியிலையே செத்துப் போச்சினை.
 'கடுமையாய் காயப்பட்ட சிறுவர்களை கொழும் புக் கொண்டுவந்தினை.
 நெட்கு ரொஸ்தான் படுகாயமடைந்த சிறுவர்களை இஞ்சை கொண்டு வந்தினை. அவனுக்குத் துணையாய் நானும் வந்தன்.'
 இஞ்சை நேர்ஸ் அக்காமார் காயப்பட்ட எல்லாரையும் நல்லாய் பாக்கினை. அவை எல்லாரும் நல்லவை. அன்பாயிருக் கினை. இரண்டொரு சிடுமுஞ்சியஞும் இருக்கினைதான்.
 'டாக்குத்தர்மாரும் அன்பாய் ஆதரவாய் எல்லாரையும் பாக்கினை.'
 'சரி, இப்பு உனக்கு என்னவேணும் மோனை?
 'எனக்கொண்டும் வேண்டாம். அண்ணை
 'இப்பு ஏன் ஒருத்தரோடையும் சரியாய் பேசிறேல்லை?
 'நீ ஏன் எந்த நேரமும் கவலையோடை இடிஞ்சபோய் இருக்கிறாய்?'
 'அண்ணை இந்தப் பேய்களையும் பிசாசுகளையும் அடியோடை ஒழிச்சுக் கட்ட வேணும். அப்பதான் எங்களுக்கு நிம்மதி.'
 அவனுடைய வார்த்தைகளில் கோபாவேச வெறி.
 கண்களில் தீக் கனல்!

நீர்வையின் படைப்புகழறு சமூக இயங்கு தளமும்

எம்.கே. முருகானந்தன்

எழுத்தாளர்கள் ஏன் எழுதுகிறார் கள்? தமது ஆத்ம திருப்திக்காக எழுதுப வர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் கொண்ட இலட்சியத்தை மக்களிடையே பரப்ப வேண்டும் என்பதற்காக எழுதுபவர் களும் இருக்கிறார்கள். சமூகத்தில் தனது அடையாளத்தைப் பதிக்க வேண்டும் என்ப தற்காக எழுதுபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

எல்லோரும் எழுதுகிறார்களே நானும் முயன்று பார்க்கலாம் என முயற் சிப்பவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். பலரும் இவ்வாறான எண்ணத்துடன் எழுத்துத் துறைக்குள் நுழைகிறார்கள். ஆனால் கால வெள்ளத்தில் பொறுப் புணர்வு அதிகரித்து, சமூக அக்கறையும் மேலோங்க அவர்களது பார்வை விரிவடைகிறது.

நாம் ஏன் எழுதுகிறோம் என்று தனது எழுத்துகழப் பாதையை துணி வடன் வெளியுலகிற்கு துல்லியமாக வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டி எழுதுபவர்கள் ஒரு சிலராகத்தான் இருக்க முடியும். உள்ளத்தில் கள்ளமில்லாத படைப் பாளியால் தான் அவ்வாறு எழுத முடியும்.

அண்மையில் 80 வயதை எட்டிய ஒருவர் தனது இளமைப் பருவம் முதல் கடந்த சமார் 5 தசாப்தங்களாக கொள்கைப் பிடிப்போடு சிறுகதைகளைப் படைத்து வருகிறார்.

கலைத்துவமாகவும், வாசகர்களுக்கு பயனுள்ளதாக வும் சிறப்பாக எழுதி வருகிறார்.

அடக்கப்பட்ட எல்லா மக்களுக்காகவும் அவரது படைப்புகள் குரல் கொடுக்கின்றன.

முற்போக்கு இலக்கியத்தில் அவருக்கெனத் தனியிடம் உண்டு

இலங்கையின் பெரும்பாலான பத்திரிகைகள் அவரது படைப்புகளை விருப்போடு பிரசரிக்கின்றன.

வாசகர் மட்டத்திலும் எழுத்தாளர் மத்தியிலும் மதிக்கப் படுகிறார்.

ஆயினும் இன்றுவரை அவருக்கு இலங்கைத் தேசிய சாஹித் தியப் பரிசு கிடைக்கவில்லை.

இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதி 1961 ஆண்டு சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதியாக அவ்வாண்டின் நடுவர் குழுவால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதாக அறிகிறேன். ஆனால் அன்றைய சாஹித்திய குழுத் தலைவரான ஒரு பேராசிரியர்.

சிறுகதை என்பது ஒரு இலக்கிய வடிவம் அல்ல அதற்குப் பரிசு கொடுக்க வேண்டியது/அவசியமில்லை.

எனத் தடுத்துவிட்டதாக தெரிகிறது.

அந்த ஒரே ஒரு வருடம் மட்டுமே சிறுகதைத் துறைக்கென சாஹித்தியப் பரிசு வழங்கப்படவில்லை.

இதனால் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதியாக தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டும் பரிசு கிடைக்காமல் போய்விட்டது. இது ஆச்சரியமான செய்தி மட்டுமல்ல. பரிசளிப்புகளின் போது திறமைகளைவிட வேறு வியடங்களும் கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன. தனிப் பட்ட உள்நோக்கம் கொண்ட செயற்பாடுகளுக்கும் குறை வில்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது.

அவர்பரிசுகளைத் தேடி ஒருபோதும் ஓடியதில்லை. முற்கூறிய சாஹித்திய மண்டலம் உட்பட எந்தப் போட்டிக்கும் தனது

நாலை அனுப்பியதில்லை.

ஒரு எழுத்தாளனுக்கான அங்கிகாரம் மக்களிடம் இருந்தே வரவேண்டும். பாரதிக்கும் மார்க்ஸிங் கார்க்கிக்கும் யார் பரிசு கொடுத்தார்கள்?

எனக் கூறி போட்டிகளையும் பரிசுகளையும் நிராகரிக்கின்றார் அவர். இருந்தபோதும்

கொழும்பு பல்கலைக் கழகம் 1998 லும்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் 2009 லும்

அவரது படைப்புப் பணிகளைச் சிலாகித்து இலக்கிய விருதுகள் வழங்கிக் கொரவிக்கத் தவறவில்லை.

அவர்தான் நீர்வை பொன்னையன். சிறந்த தொகுப்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும் பரிசு பெறாத சிறுக்கைத் தொகுதி 'மேடும் பள்ளமும்' ஆகும்.

எல்லோரும் எல்லாமும் பெற வேண்டும். இல்லாமை இல்லாது ஒழிய வேண்டும் என்ற மனிதநேயக் கொண்டையை தனது கல்விப் பிராயத்திலேயே வரித்துக் கொண்டவர் அவர். தனது ஊரிலுள்ள அத்தியார் இந்துக் கல்லூரியில் ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றாலும் பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்டது வங்காளத்தின் கொல்கொத்தா பல்கலைக்கழக, சரம்பூர் கல்லூரியிலாகும். போராட்ட உணர்வும் முற்போக்குக் கொள்கைகளும் இவரது உள்ளத்தில் பதிவுதற்கு அங்கிருந்த அரசியல் சமூகச் சூழலும் முக்கிய காரணங்கள் ஆகின்றன.

இளமைப் பிராயத்திலேயே முற்போக்கு எண்ணங்கள் தனதுள் ஈத்தில் ஆழப் பதிந்த அவர் தான் கொண்ட இலட்சி யத்தை மக்களிடையே பரப்ப வேண்டும் என்பதற்காகவே எழுதுகிறார். எழுத்து இவரைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சமூகப் பணி. தன்னை ஒரு சமூகப் போராளியாகவே மாற்றிக் கொண்டார். சாதி, மதம், பிரதேசம், பொருளாதாரம் போன்ற யாவற்றின் பெயராலும் ஒடுக்கப்படும் சகல மக்களின் விடுதலைக்காத் தொடர்ந்து தன் எழுத்தாணியை கூர்மையாகப் பயன்படுத்துகிறார்.

மன்னின் மீது பற்றுக் கொண்டவர் இவர். இதனால் தனது பிறப்பிடமான நீர்வைவியை தனது பெயரோடு நீர்வை என இணைத்து கொண்டார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பக்கம் தான் நிற்கிறேன் என்பது தெளிவாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பொன்னையா என்ற தனது பெயரையே பொன்னையன் எனச் சுருக்கிக் கொண்டவர். இருந்தபோதும் நீர்வை பொன்னையனான அவர் நண்பர்கள் பலருக்கும் நீர்வை மட்டுமே.

மன் மீது மட்டுமின்றித் தனது பெற்றோரில் மதிப்பும் பாசமும் கொண்டவர் நீர்வை. தாய் மீதான பாச உணர்வை வெளிப் படுத்துகிறது. 'அழியாச் சுடர்' என்ற சிறுக்கை. தகப்பனின் மீதான பாசம் 'சுருதிபேதம்' கடையிலும், பாட்டன் மற்றும் தாய்மாமன் மீதான ஈர்ப்பு 'பாசம்' மற்றும் 'வேப்பமரம்' ஆகிய படைப்புகளில் வெளிப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

நீர்வை பிரதானமாக ஒரு சிறுக்கைதப் படைப்பாளி. இலக்கியம் சார்ந்த கட்டுரைகளை அவர் எழுதியபோதும், அவற்றில் சில நாம் ஏன் எழுதுகிறோம் என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பாக வெளிவந்தபோதும், அவர் தன்னை சிறுக்கையாளனாகவே முனைப்புப்படுத்தியுள்ளார்.

எழுத்து முற்போக்கு சிறுக்கை எழுத்தாளர்களின் மூத்த தலைமுறையைச் சார்ந்த இவரது ஆரம்பகாலப் படைப்புகளே மிகுந்த கலைத்துவம் மிக்கவையாக அமைந்தது ஆச்சிரியமிக் கது. இவரைத்த பலரும் சூழலுக்கு ஒவ்வாத நிகழ்வுகள் கொண்ட கற்பனை வரட்சியான, பிரச்சார வாசனையால் வெறுக்க வைக்கும். கலைவரட்சியுடனான போர்முலாரீதியான கடைகளாகக் கட்டிக் கொண்டிருந்த நேரத்திலேயே மன்மணம் மிக்க கலைத்துவப் படைப்புகளைத் தந்துள்ளார்.

எமது நாடு ஒரு விவசாய நாடு. ஆனால் பெரும்பாலான விவசாயிகள் சொந்தக் காணியற்றவர்கள் குத்தகைக் காணிகளில் பயிர் செய்பவர்கள். வயல்கள் மாத்திரமின்றித் தோட்டப் பயிர்களும் குடாநாடெங்கும் செழித்திருந்தன. ஆனால் விவசாயிகள் வறுமையில் வாடினர். இவர்களைப் பற்றி தமது படைப்புகளில் பேசாது கற்பனையான தொழிலாள வர்க்கப் பிரச்சனைகள் பற்றி பெரும்பாலான முற்போக்கு எழுத்தாளர்

கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, நீர்வை மட்டும் விவசாயிகள் பிரச்சனையை தனது படைப்புகளில் முதன்மைப்படுத்தினார். மேடும் பள்ளமும், புயல்போன்ற சிறுக்கைகள் அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை. தோட்டக் காணி, நீர் இறைப்பு என யாழ் விவசாயிகளின் வாழ்க்கையை தத்வரூபமாகக் காட்டும் 'சுயம்வரம்' மற்றொரு சிறந்த படைப்பாகும். நாட்டார் கதை களின்சாயல் படிந்த அக்கறை மிக உன்னதமான ஒரு படைப்பாக எனக்குப்பட்டது. குடாநாட்டு விவசாயிகளைப் பற்றி மட்டு மின்றி வன்னிப் பிரதேச விவசாயிகள் பற்றியும் ஆரம்ப காலம் முதல் எழுதத் தவறவில்லை. உதாரணங்களாக உதயம், சம்பத் ஆகிய படைப்புகளைச் சொல்லலாம்.

'மேடும் பள்ளமும்' என்ற இவரது முதற் தொகுப்பில் உள்ள சிறுக்கைகளின் கிராமிய மணம் ரம்யமானது. அத்துடன் அவை பல்வேறு மாறுபட்ட மற்றும் பரீசார்த்த பாணிகளில் படைக் கப்பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. கலை நேர்த்தியில் அத் தொகுப்பு கதைகள் மிகத் தரமானவை.

வங்காளத்தில் படிக்கும்போது மாணவர் எழுச்சிப் போராட்டங்களில் பங்கு பற்றியதால் அடக்குமுறை எதிர்ப்பு, மக்கள் எழுச்சி, போராட்டம், போன்றவற்றில் பரந்த அனுபவம் கிட்டியது, அத்துடன் அங்கு கற்கும் காலத்தில் ஆங்கிலம் முதல் இந்தியாவின் பல்வேறு மொழிவழி இலக்கியங்களைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியதாலும் இவருக்கு நவீன இலக்கியங்கள் பரிச்சயமானது. இவற்றின் ஊடாக படைப்புகளில் கருத்தாழம் இருக்கும் அதே நேரம் உருவ நேர்த்தியும் கலை யழகும் சேர்ந்திருக்க வேண்டியதின் அவசியத்தைப் புரிந்திருக்கிறார். இதனால்தான் நீர்வையால் தனது சமகால எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் இல்லாதவாறு சிறுக்கைப் படைப் பின் சூட்சமம் பிடிப்பட்டிருக்கிறது. யதார்த்தம், நன்வோடை, குறுங் கதை போன்ற மாறுபட்ட வடிவங்களை பரீசித்து அவற்றில் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்.

வங்கச் சூழலைக் களமாகக் கொண்ட தரிசனம் முனைப்பு மற்றும் உடைப்பு போன்ற படைப்புகள் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிற்கு கிடைத்த மிக வித்தியாசமான படைப்புகளாகும்.

கல்வி கற்று இலங்கை திரும்பிய நீர்வைதீவிர அரசியல் ஈடுபாடு கொண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்தார். முழு நேர அரசியல் பணியாளராக இருந்ததால் தொழிலாளர்களுடனும், உழைக்கும் மக்களினதும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவர்களது பிரச்சனையை அனுபவழுர்வமாக அறிந்தார். அவர்களது பிரச்சனைகளுக்காக அவர்களுடன் இணைந்து போராட்டங்களில் பங்கெடுத்தார். இதனால் இவர் எழுதிய கட்சி அரசியல் சிறுக்கைகளிலும் செயற்கைத்தன்மை இருக்க வில்லை. பிரச்சார வாடை அவற்றில் இருந்தபோதும் பட்டறி வும் அனுபவமும் இணைந்ததால் அவற்றில் உண்மைத்தன்மை வெளிப்பட்டது.

கடுமையான போர்க் காலத்தில் யாழ் மண்ணில் தொண்டர் நிறுவனங்களுடன் இணைந்து பணியாற்றியுள்ளார். போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு முக்கியமாக விதவைகள், குழந்தைகள், ஊனமுற்றோர் போன்றவர்களுக்கு சமூகப் பணியாற்றிய அனுபவமும் கைகூடியுள்ளது. இவை பற்றிய பதிவுகள் ஜென்மம், கானல், இரட்சிப்பு போன்ற பல சிறுக்கைகளில் புலப்படுகின்றன. போர் பற்றிய மாற்றுக் கருத்துக்களை தனது படைப்புகள் ஊடாக முன்வைத்த ஒரு சிலரில் இவர் முக்கியமானவர் எனலாம்.

கட்சி அரசியல் தொழிலாளர் போராட்டங்கள் சார்ந்த படைப்புகளை இவர் நிறையவே எழுதியிருந்தாலும் பாதை தொகுப்பு இத்தகைய படைப்புகள் நிறைந்த தொகுதி எனக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

இவர் அதிகம் எழுதுபவர்கள். இதுவரை சமார் 70-80 சிறுக்கைகள் மட்டுமே எழுதியுள்ளார்.

மேடும் பள்ளமும், உதயம், பாதை, ஊனமம், வேட்கை, நீர்வை பொன்னையன் சிறுக்கைகள், நிமிர்வு ஆகியன இவரது ஏழு சிறுக்கைத்த தொகுப்புகளாகும்.

இவரது படைப்புகளின் சிறப்பு அம்சங்கள் என்ன என யோசிக்கும்போது பல விடயங்கள் முக்கியமாகப்படுகின்றன. நீர்வையின் படைப்புகள் கருத்தாழம் நிறைந்தவை. எப்பொழு

காலவெள்ளம்

தும் அவை சமூகத்திற்கு வழிகாட்டக் கூடிய அவசியமான கருத்துக்களை முன்வைப்பவையாக இருக்கும். தேர்ந்தெடுத்த சொற்கள், சுருக்கமான வசன அமைப்பு, தெளிவான நடை, உரையாடல்கள் ஊடாக கதை சொல்லும் பாணி, தெளிவான தீர்க்கமான திசை காட்டும் முடிவு, பொருள் செறிந்த குறும் தலைப்புகள் எனப் பலவாகும்.

பல்வேறு வித்தியாசமான வடிவங்களில் கதை சொல்லும் கலையை நீர்வை பரீட்சித்திருக்கிறார். இவற்றில் பல அவரது படைப்புகளின் ஆரம்ப கட்டங்களில் இடம்பெற்றன. தனக்கென ஒரு பாணி உருவாகியதும் அதன் வழியிலேயே நீண்ட காலம் பயணித்தார்.

ஆயினும் அண்மைக் காலங்களில் அதன் வடிவம் சார்ந்த மற்றொரு புது முயற்சியில் இறங்கியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. கதை முழுவதையும் தனித்தனி வாக்கியங்களாக பந்தி பிரிக்காமல் எழுதி வருகிறார். சிறிய வசனங்கள். கவிதையாக இல்லாமல் அதே நேரம் புதுக்கவிதை போன்ற தோற்றத்துடன் படைக்கப்படுகின்றன. அண்மையில் வெளி வந்த நிமிர்வு தொகுதியில் இத்தகைய படைப்புகளைக் காண கின்றோம்.

ஏற்கனவே குறிப்பட்ட 'நாம் ஏன் எழுதுகிறோம்' என்பது இவரது கட்டுரைத் தொகுதியாகும்.

'உலகத்துநாட்டார் கதை' என்பது இவரால் மீளமொழியப்பட்ட நாட்டார் கதைத் தொகுப்பு. உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வழக்கிலுள்ள நாட்டார் கதைகளின் தொகுப்பு. இது பல பதிப்புகள் கண்ட ஒரு சிறந்த நூலாகும்.

தொகுப்பு நூல்கள் சிலவற்றின் தொகுப்பாசிரியராகவும் திகழ்கிறார். அந்த வகையில் முற்போக்கு இலக்கிய கவிதைச்சுவடுகள், முற்போக்கு இலக்கிய சிறுகதைச்சுவடுகள், ஈழத்து முற்போக்கு சிறுகதைகள் ஆகியன இவரால் தொகுக்கப்பட்டவையாகும்.

நீர்வை, அரசு திரைப்படக் கூட்டுத் தாபனத்தில் மொழிபெயர்ப் பாளராகப் பதினொரு ஆண்டுகள் கடமையாற்றியுள்ளார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேசாபிமானி, தொழிலாளி, யுவசக்தி

ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர் குழுக்களிலிருந்து பணியாற்றி யுள்ளார். அவ்வாறே, கலைமதி, வசந்தம் ஆகிய இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்துள்ளார்.

விபவி கலாசார மையத்தின் தமிழ் மொழி இணைப்பாளராக நீண்ட காலம் கடமையாற்றியதுடன் இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றத்தின் முக்கிய அங்கத்தவராகவும் செயற் படுகிறார். ஆயினும் தாய்ச் சங்கமான முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்ப காலம் முதல் அதன் செயற்பாடுகளில் முக்கிய பங்கெடுத்தவர். அதன் வளர்ச்சிக்கு உதவியவர். அதன் மகாநாடுகள் சிறப்பாக நடைபெற முக்கிய பணியாற்றியவர்.

அவ்வாறு இருக்க எதற்காக இப்பொழுது இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் எனப் பிரிந்து நின்று செயற்படுகிறீர்கள் எனக் கேட்டபொழுது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயலிழந்து போய் பலவருடங்களாகிறது. அதற்கு புத்துயிர் கொடுக்க பல முயற்சிகள் செய்தும் முடியாமல் போயிற்று. அதன்நீண்ட காலச் செயலாளரான பிரேம்ஜி கண்டாவிலிருந்து வந்து முயன்றும் முடியாமல் போயிற்று. எனவே முற்போக்கு கருத்துகளை உடைய படைப்பாளிகளை ஒன்று சேர்த்து பணியாற்ற வேண்டியது காலத்தின் தேவையாக இருந்தது. எனகிறார்.

சிறுகதை, கவிதை நூல் வெளியீடுகளுக்கு அப்பால், மூத்த முற்போக்கு சிறுகதையாளர்களையும் கவிஞர்களையும் இன்றைய சமுதாயத்தினருக்கு அறிமுகப்படுத்தும் வண்ணம் தொகுப்புநூல் வெளியீடுவது. தோழர் கார்த்திகேசன், பேராசிரியர், க.கைலாசபதி போன்றோரது நினைவுச் சொற் பொழிவுகள் நடாத்துவது, இலக்கியச் செஸ்நெறிகள், இலங்கை யின் கல்வி முறை, சூழலியல், சேதுசமுத்திரத்திட்டம், புவிவெப்படைதல், உலகமயமாதல் போன்ற சமுதாய மேம் பாடு நோக்கிய விடயங்களில் கருத்தரங்குகளும் நூல்வெளியீடு கரும் என இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் முழு மூச்சுடன் செயலாற்றி வருகிறது. தேர்ந்தெடுத்த திரைப்படங் களை காட்சிப்படுத்தவும் செய்கின்றோம்.

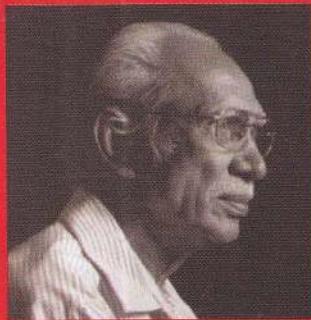
என அதன் செயற்பாடுகளை விளக்கினார்.

இவர் பிறந்தது 1930 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 24ஆம் திகதியாகும். யாருக்கும் தெரியாமல், எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமு மின்றி அவரது 80ஆவது பிறந்த தினம் கடந்த 2010 மார்ச் மாதத்தில் கடந்துவிட்டது. மணிவிழா, பவளவிழா என எழுத்தாளர்கள் பலரும் (நான் உட்பட) தம்மை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் எழுத்து உலகில் இவர் வித்தியாசமானவர். தன்னை முதன்மைப்படுத்தாதவர் கொள்கைகளுக்காக வாழ்பவர்.

நிறைந்த வயது, நிறைவான வாழ்க்கை தொடர்ச்சியான கடும் உழைப்பாலும், போராட்டங்களாலும் கொள்கைப் பிடிப் பாலும் திடமான உடல். அத்துடன் தளராத மனமும் வாய்த் திருக்கிறது. வயதில் முதிர்ந்தாலும் சோர்வின் சாயல் படியாது. இளமைத்துடிப்புடன் இன்றும் தொடர்ந்து செயற்படும் நீர்வை பொன்னையன் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து எழுத்துப் பணியில் ஈடுபட வேண்டி வாழ்த்துகிறேன்.

நீர்வையின் 80 அகவை பூர்த்தியை ஒட்டி வீரகேசரிப் பத்திரிகை வாரமலரில் எழுதிய இக் கட்டுரை சில மாற்றங்களுடன் இந்நாலில் இடம் பெறுகிறது.

‘நாம் என் எழுதுவிரோம்’ என்று தனது எழுத்துலகப் பாதையை துணிவுடன் வெளியுலகிற்கு துல்லியமாக வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டி எழுதுபவர்கள் ஒரு சிலராகத்தான் இருக்க முடியும். உள்ளத்தில் கள்ளமிலலாத படைப்பாளியால் தான் அவ்வாறு எழுத முடியும்.

எழுத்து முற்போக்கு சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் மூத்த தலைமுறையைச் சார்ந்த இவரது ஆரம்பகாலப் படைப்புகளே மிகுந்த கலைத்துவம் மிக்கவையாக அமைந்தது ஆச்சரியமிக்கது. இவரொத்த பலரும் குழலுக்கு ஒவ்வாக நிகழ்வுகள் கொண்ட கற்பனை வரட்சியான, பிரச்சார வாசனையால் வெறுக்க வைக்கும், கலை வரட்சியுடனான போர் மூல ரீதியான கதைகளாகச் சுட்டிக் கொண்டிருந்த நேரத்திலேயே மண்மண்ம் மிகக் கலைத்துவப் படைப்புகளைத் தந்துள்ளார் நீர்வை.

வங்களாத்தில் படிக்கும்போது மாணவர் எழுச்சிப் பேராட்டங்களில் பங்கு பற்றியதால் அடக்கு முறை எதிர்ப்பு, மக்கள் எழுச்சி, போராட்டம் போன்றவற்றில் பாரந்த அனுபவம் கிட்டியது. அத்துடன் அங்கு கற்கும் காலத்தில் ஆங்கிலம் முதல் இந்தியாவின் பல்வேறு மொழிவழி இலக்கியங்களைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியதாலும் இவருக்கு நவீன இலக்கியங்கள் பர்ச்சியமானது. இவற்றின் ஊடாக படைப்புகளில் கருத்தாளம் இருக்கும். அதே நேரம் உருவநேரத்தியும், கலையழகும் சேர்ந்திருக்க வேண்டியதின் அவசியத்தைப் புரிந்திருக்கிறார். இதனால் தான், நீர்வையால் தனது சமகால எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் இல்லாதவாறு சிறுகதைப் படைப்பின் குட்சம் பிடிபட்டிருக்கிறது. யதார்த்தம், நன்வோடை, குறுங்கதை போன்ற மாறுபட்ட வடிவங்களை பரீசித்து அவற்றில் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்.

எம்.கே. முருகானந்தன்